

HARLEQUIN®

СЪВЕР-
РОМАНС

**ДАЯНА
ПАЛМЪР**

Повече от всичко на света

ДАЯНА ПАЛМЪР
ПОВЕЧЕ ОТ ВСИЧКО НА
СВЕТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

За жена, чийто късмет ѝ изневерява в последно време, Тексас е истински рай. Доскоро известна дизайнерка в Ню Йорк, Джени приема да работи в ранчо просто защото няма друг избор... Неслучайно хората я предупреждават за новия ѝ работодател, Рет Кълхейн... Той е груб, силен и много, много свадлив. Тя е убедена, че за това си има причина и Рет има основание да я държи в тайна, също както и самата Джени неслучайно предпочита никой да не знае нищо за нейното минало... Защото ако Рет го научи, ще открие, че тя е всичко онова, от което той бяга! А Джени иска този мъж. Иска го повече от всичко на света!

ПЪРВА ГЛАВА

Дженифър Кинг притеснено погледна затворената врата на хотелската стая. Не бе искала тази поръчка, но нямаше избор. Наскоро прекараната болест бе стопила напълно спестяванията ѝ, а тази работа бе единственото предложение, ето защо се налагаше да внимава. Нямаше нищо общо с кариерата ѝ на дизайнер по вътрешно оформление в Ню Йорк, която се наложи да изостави, но поне ѝ осигуряваше препитание.

Отметна от лицето си немирнен рус кичур с надеждата да не издаде нервността си пред фермера, който всеки момент щеше да отвори. Вече не можеше да си позволи дрехите, които предпочиташе и носеше в Ню Йорк, те надвишаваха бюджета ѝ в Атланта.

Почука на вратата и зачака. На мъжа вътре му отне цяла вечност, докато отвори. Най-сетне, тъкмо беше загубила надежда и вратата се отвори със замах.

— Вие ли сте госпожица Кинг? — попита той с любезна усмивка.

Тя също му се усмихна. Беше много по-млад, отколкото бе очаквала, висок, рус и приятен.

— Да — отвърна тя. — Имали сте нужда от временна секретарка, нали?

— Всъщност, искам да напишете няколко писма — обясни той и пое тежката портативна пишеща машина от ръката ѝ. — Купувам добитък за фермата на брат си.

— Да, госпожица Джеймс от агенцията ми каза, че работата била свързана с добитък. — Тя бързо се настани. Беше бледа, с изпито лице и все още носеше белезите от ужасната пневмония.

— Вие добре ли сте? — попита той и се намръщи.

— Разбира се, господин Кълхейн — отвърна тя, спомнила си името му, споменато от госпожица Джеймс, докато ѝ обясняваше в какво ще се състои работата. — Наскоро боледувах от пневмония и от време на време чувствам известна слабост.

Високият мъж седна срещу нея на канапето и се усмихна.

— Да, наистина те изцежда. Никога не съм боледувал, но Евърет за малко да умре една година. Пуши прекалено много — довери ѝ той.

— Това брат ви ли е? — попита тя любезно, докато вадеше стенографски бележник и химикалка от огромната чанта.

— Брат ми, да. Старшият партньор. Евърет диктува положението. — В гласа му се прокрадна завист. Тя вдигна поглед. Дженифър бе на двайсет и три, а той едва ли бе много по-голям. Почувства го близък. Допреди три години родителите ѝ я подкрепяха да се насочи към работата, която ѝ беше по сърце, ала след това починаха. По всичко личеше, че Евърет Кълхейн беше постъпил по същия начин с малкия си брат.

Тя извади бележника и химикалката и кръстоса слабите си крака. Наистина бе много слаба. Докато живееше в Ню Йорк, преди трескавото ежедневие да застраши здравето ѝ, тя изглеждаше фина и изискана и привличаше погледите на мъжете. Сега, обаче, приличаше на преbledняло дете и бе просто сянка от предишната жена. Русата ѝ коса висеше безжизнена, нямаше блясък, а бледозелените очи гледаха отчаяно, загубили старите весели искри. Изглеждаше зле и разбра, че младият мъж го е забелязал.

— Сигурна ли сте, че ще се справите? — попита внимателно той. — Не ми изглеждате много добре.

— Просто съм малко замаяна — отвърна гордо тя. — Наскоро излязох от болница.

— Сигурно затова — съгласи се тихо той. Стана, пресече стаята и откри някакви бележки, написани на бели листа. — Първото писмо е за Евърет Кълхейн, Ранчо „Съркъл Си“, Биг Спър, Тексас.

— В Тексас ли? — Тъжните ѝ очи се оживиха. — Наистина ли?

— Наистина — вдигна той вежди и се усмихна. — Градът е наречен на името на огромна ферма наблизо — „Биг Спър“. Собственост е на Коул Евърет, съпругата му Хедър и тримата им сина. Нашата ферма е една малка частица от нея, но големият ми брат таи страхотни надежди.

— Винаги съм мечтала да видя истинска ферма с добитък — сподели тя. — Като млад дядо ми е бил каубой в Тексас. Разказваше много за онова време, за местата, които е посетил, за историята... —

Тя изпъна гръб и стисна химикалката. — Извинявайте, не исках да се отплесвам.

— Няма нищо. Странно, не ми приличате на момиче, което обича провинцията — отбеляза той и седна, пригответил документите.

— Обожавам я — отвърна тихо тя. — До десетгодишна живеях в малък град, след това родителите ми се преместиха в Атланта. Много ми липсваше всичко. Все още ми липсва.

— Не можете ли да се върнете? — попита той.

Тя тъжно поклати глава.

— Твърде късно е. Вече нямам семейство. Родителите ми починаха. Някои от роднините ми са живи, но не сме достатъчно близки, за да им отида на гости.

— Лоша работа. Нещо като нас с Евърет — кимна той. — Отгледаха ни леля и чичо. Най-вече мен. Евърет нямаше този късмет. Баща ни беше все още жив, когато той беше момче. — Младият мъж стана мрачен, сякаш си спомняше нещо неприятно. Прочисти гърлото си. — Както и да е, да се заемем с писмото...

Започна да диктува, а тя записваше бързо, без да спира. Обмисляше внимателно изреченията, така че почти нямаше корекции. Зачуди се защо младият мъж просто не позвъни на брат си, но не посмя да попита. Записа няколко страници с описания на биковете и родословното им дърво. Имаше още едно писмо, до изпълнителния директор на банката в Биг Спър. В него се обясняваше подробно как братята Кълхейн ще изплатят отпуснатия им значителен заем. Трето писмо бе до говедовъд в Карълтън, с което уточняваше транспорта за бика, очевидно закупен от братята Кълхейн.

— Май започвате да се чудите — отбеляза сухо той, когато приключи.

— Не е моя работа... — започна тихо тя.

— Продаваме един от най-добрите бикове — обясни той, — за да можем да направим първата вноска за друг бик за разплод. Евърет иска да отгледа стадо чистокръвни добичета от породата Хиърфорд. Работата е там, че нямаме пари, затова дойдох тук, за да се опитам да направя нещо на място. Продадох бика, който имахме. Сега се опитвам да накарам потенциалния продавач да свали малко цената за новия бик, който искаме.

— Няма ли да стане по-бързо, ако се обадите на брат си? — попита тя.

— Разбира се. Само че Евърет жив ще ме одере. Дойдох с автобус, вместо да се кача на самолета. Ипотеката стопява всичките ни средства. Евърет казва, че не можем да си позволим да похарчим дори едно излишно пени. — Очите му заискриха. — В рода ни има шотландци от планините.

— Сигурно — усмихна се тя. — Това го разбирам. Телефонните разговори са скъпи.

— Особено когато трябва да се уточнят толкова много неща — съгласи се той и кимна към записките ѝ. — Успeya ли да пусна писмото днес, той ще го получи след ден-два. Ако прецени, че си струва да изпълним исканията на човека, ще ми се обади, за да ми даде точни, ясни, но кратки инструкции. Междувременно мен ме чака друга работа.

— Добре измислено — прошепна тя.

— Има само още две — продължи той. Облегна се назад и впи поглед в някакво списание. — Добре, това е адресирано до... — Той ѝ каза името и адрес в Северна Джорджия и продиктува молба говедовъдът да му се обади в петък в един в хотела. След това продиктува и второто писмо до друг говедовъд в Южна Джорджия и повтори молбата си, сменяйки часа на два. Усмихна се широко, когато забеляза дискретната ѝ усмивка.

— Така се пестят пари — увери я той. — Въпреки че не успях да разбера защо Евърет настоява да го направи по трудния начин. Има един геолог, според който на западната ни граница има огромно нефтено находище, но Евърет се е запънал като магаре на мост и категорично отказва да продаде правата за проучване и сондиране. Дори срещу процент от печалбата. Не го разбирам. Можехме да сме милионери, наместо да седя тук и да пиша писма до хора с молба да ми се обадят и то единствено за да спестя малко пари.

— А той защо не иска да продава? — попита тя, обзета от любопитство.

— Защото държи земята да си остане чиста — измърмори той. — Не иска да я съсипва. И е готов да се бори до изнемога с добитъка. Само че както върви всичко, накрая ще ни се наложи да започнем да

колим чистокръвните животни от стадото, за да има какво да ядем, а за гарнитура ще останат писмата.

Тя се засмя безпомощно на обяснението му и зарови лице в шепа.

— Извинявайте — прошепна тя. — Не исках да се смея.

— Че то е смешно — призна той. — Само че не и когато се налага да цепим косъма на две.

Тя се изправи и понечи с огромно усилие да вдигне машината на бюрото край прозореца.

— Я дайте на мен — посегна той и я постави на бюрото. — Вие сте толкова слаба и немощна.

— Вече се оправям — увери го тя. — Малко ми се вие свят, нищо повече.

— Ще ви оставя да ги препишете. Отивам долу да си купя сандвич. Да ви донеса ли нещо?

Тя е удоволствие би похапнала един сандвич, но нямаше намерение да стопява и без това оскъдните му средства.

— Не, благодаря — отказа любезно тя и се усмихна. — Обядвах малко преди да дойда.

— Добре. Ще се върна след половин час.

Той нахлупи сламена широкопола шапка и излезе. Затвори тихо вратата.

Дженифър написа писмата бързо, без да сбърка дори родословното дърво на чистокръвните породи. Добре че изкара курса по машинопис в школата за вътрешен дизайн в Ню Йорк, каза си тя. Това умение се оказа много полезно, когато конкуренцията я измести и тя остана без работа след болестта. Все още не бе в състояние да се включи в безпощадните игри на бизнеса. Имаше нужда от почивка, а да пише писма за провинциални фермери бе лесна и проста работа. Стана ѝ необичайно мъчно за този човек, беше ѝ жал дори за брат му, който предпочиташе да фалира, вместо да престъпи принципите си. Зачуди се дали прилича на малкия си брат.

Погледна името, написано най-отдолу на писмото. Робърт Г. Кълхейн. Сигурно така се казваше човекът, който ѝ ги продиктува. Очевидно имаше добри познания за добитъка, ако можеше да се съди по точните и много прецизни описания. Погледът ѝ попадна на сведенията за бика и тя въздъхна. Тексас и говедата. Зачуди се какво ли

представява фермата „Съркъл Си“ и веднага след като дописа писмата, се отдаде на фантазии как препуска на кон през равнините. Напразни мечти, каза си тя, докато прибираше писмата в пликове. Така и нямаше да види Тексас.

Тъкмо се изправяше от стола, когато вратата се отвори и Робърт Кълхейн се върна. Усмихна ѝ се.

— Почивате ли си? — попита той, свали шапката и я метна на масата.

— Не, приключих — отвърна тя, а мъжът остана удивен.

— Вече? — Грабна писмата, наведе се над тях и ги провери внимателно едно по едно, а накрая поклати глава. — По дяволите, страшно сте бърза.

— Пиша около сто думи в минута — отвърна тя. — Това е един от малкото таланти, които имам.

— Ще бъдете на изключителна почит във фермата — въздъхна той. — На Евърет му трябва цял час, за да напише едно-единствено писмо. Псува като каруцар, когато се наложи да напечати нещо на онази дяволска стара машина. А пък винаги има по нещо. Ако не са сведенията за продукцията, то са данъчните декларации и ведомостите... — Той вдигна глава и се намръщи. — Вие едва ли си търсите работа.

Тя притаи дъх.

— В Тексас ли?

— Така го казахте, все едно, че там е мястото, където самият Господ Бог ще ви проговори — засмя се тихо той.

— Нямате представа колко много мразя града — отвърна тя и отметна провиснал кичур безжизнена коса. — Продължавам да кашлям непрекъснато заради мръсния въздух, а пък апартаментът, в който живея, е истинска дупка. Готова съм да работя почти без пари, само и само да замина някъде в провинцията.

Той килна глава на една страна и сви момчешките си устни.

— Не е лесно да се работи за Евърет — каза той. — Освен това ще се наложи сама да си платите превоза до Биг Спър. Вижте, трябва ми малко време, за да го убедя. Ще можем да ви плащаме минимална работна заплата. А като знам какъв е Евърет, ще ви натовари с какво ли още не, освен писането на машина. Нямаме икономка и...

Лицето ѝ се озари.

— Мога да шия пердета, мога и да готвя...

— Имате ли телефон?

Тя въздъхна.

— Нямам.

— Май сме на едно дередже? — отбеляза той с момчешката си усмивка. — Между другото, аз съм Робърт Кълхейн.

— Дженифър Кинг — представи се тя за втори път този ден и протегна ръка.

— Приятно ми е, Джени. Как да се свържа с теб?

— Можеш да оставиш съобщение в агенцията — предложи тя.

— Става. Ще остана в града още няколко дни. Ще се свържа с теб, преди да се върна в Тексас. Става ли?

— Сериозно ли говориш? — грейна лицето ѝ.

— Напълно. А ти си се справила чудесно — добави той и посочи писмата. — Джени, животът в „Съркъл Си“ не е никак лесен. Няма нищо общо с лъскавите ферми, дето ги показват по телевизията.

— Не очаквам лесен живот — отвърна честно тя и си представи порутена къща, която имаше нужда от преобоядисване, нови пердета, основен ремонт и двамата самотни мъже, които живееха там. Усмихна се. — Просто очаквам някой да има нужда от мен.

— Така и ще бъде — въздъхна той и я погледна критично. — Ще смогнеш ли с тежката работа?

— Ще се справя — обеща тя. — Стига да съм на открито, на чист въздух, бързо ще заякна. Освен това въздухът там е сух, няма влага и пред мен е цялото лято.

— Ще изгориш от слънцето — предупреди я той.

— Тук ще изгоря от жегата — отвърна тя. — Атланта е много на юг. Става над трийсет градуса.

— И вкъщи е така — усмихна се той.

— С удоволствие ще дойда — заяви тя, взе си чантата и прибра пишещата машина. — Само че не искам да си имаш неприятности с брат си.

— Че ние с Евърет имаме само неприятности — призна, без да се притеснява той. — Ще ни направиш страхотна услуга. Ще убедя Евърет.

— Да напиша ли още едно писмо? — попита колебливо тя.

Той поклати глава.

— Ще се разбере с него, когато се прибера — отвърна той. — Не се притеснявай. Благодаря ти за писмата. Да кажеш в агенцията, че ще им изпратя чек.

— Добре. И много благодаря!

Дори не усещаше колко е тежка пишещата машина, докато се връщаше към агенцията. Все едно че се носеше в облаците.

Госпожица Джеймс я погледна строго, когато се върна.

— Закъсня — отбеляза натъртено тя. — Наложих се да откажем една поръчка — започна тя.

— Съжалявам, писмата бяха няколко...

— Имам нова поръчка. Ето ти адреса. Човекът е политик. Искане няколко екземпляра от речта, която ще изнася, за да може да ги предостави на пресата. Трябва да напечатиш речта и да я фотокопираш.

Тя пое адреса и въздъхна.

— Пишещата машина...

— Той има електрическа. Можеш да оставиш тази тук. — Госпожица Джеймс наведе посребрялата си глава над някакви документи. — След като свършите, можеш да се прибиращ. Ще се видим утре сутринта. Довиждане.

— Довиждане — отвърна тихо Дженифър и излезе на улицата. Когато приключеше, краят на работното време щеше да е свършил отдавна и госпожица Джеймс го знаеше много добре. Може пък политикът да се окаже щедър човек и да й даде бакшиш. Дано само да стане тази работа с Тексас! Дженифър не се оставяше да я използват така, докато бе на върха, но сега се чувстваше изтощена и съсипана и знаеше, че една разправия със собственичката на агенцията нямаше да й се отрази добре, още повече, че никой друг не я бе взел на работа. Останалите агенции имаха прекалено много персонал, а пък безработните се опитваха да си намерят каквато и да е работа.

Политикът се оказа градски съветник в много добро настроение, изключително щедър. Дженифър изяде три хамбургера и изпи две чаши кафе на връщане към малкия апартамент. Беше тесен и много евтин. Хазяйката не беше особено любезна, но пък младата жена знаеше, че има покрив над главата и успяваше да изкарва достатъчно, за да си плаща наема.

Спа неспокойно и сънува стария си живот в Ню Йорк. Сякаш бе някаква фантазия. Конкуренцията за добри поръчки, коктейлите, на които се запознаваше с възможни клиенти, крайните срокове, безкрайната борба да получи най-добрите поръчки, опитите да попадне на най-добрите цветове и подходящи мебели, да угоди на вечно недоволните клиенти... Нервите ѝ не бяха издържали, а след тях бе отказало и тялото.

Не отиде в Ню Йорк по свое желание. Бе щастлива и в Атланта. Само че най-добрите школи по вътрешен дизайн бяха на север, а родителите ѝ настояха да замине. Искаха да получи най-доброто възможно образование, затова тя се остави да я убедят. Две години след като се дипломира, те загинаха. Така и не можа да преживее смъртта им след самолетната катастрофа. Бяха пътували за някакво коледно парти. Самолетът се разбил в тъмното, паднал над някакво езеро и минали няколко часа докато се разбрало, че липсват.

През двете години след като се дипломира, Дженифър си бе намерила работа в една от най-добрите агенции за вътрешен дизайн и проектиране в Ню Йорк. Работеше до изнемога, за да си осигури клиенти и постигаше дори невъзможното, за да им угади. Накрая се случи неизбежното. Заради пневмонията, през март се наложи да постъпи за няколко дни в болница, а след това бе прекалено изтощена, за да се върне веднага на работа. Новопостъпил амбициозен дизайнер веднага бе заел мястото ѝ и тя неочаквано се оказа без работа.

Наложи се, разбира се, да се откаже от всичко. И от луксозния апартамент, и от кожените палта, и от марковите дрехи. Продаде всичко и се отправи на юг. Тук откри, че работа не се намира лесно, а тя не успяваше да намери нещо, което да не я съсипе отново. Единствената работа бе в тази агенция, където щеше да използва старите си машинописни умения. Постъпи при госпожица Джеймс и се опита да се възстанови. Само че засега не се получаваше. И ето че се появи светлинка с предложението да замине за Тексас.

Молеше се както никога досега, поемаше поръчка след поръчка и се надяваше той да се обади. Късно следобед един петък, той наистина позвъни. А тя случайно бе в офиса.

— Госпожице Кинг? — засмя се Робърт Кълхейн. — Все още ли искаш да заминеш за Тексас?

— И още как! — възкликна въодушевено тя и стисна здраво слушалката.

— Тогава събирай си багажа и рано сутринта следващия понеделник да си във фермата. Имаш ли лист и химикалка? Добре, запиши си как да стигнеш.

Тя бе толкова развълнувана, че едва смогваше да запише.

— Не мога да повярвам, имам чувството, че сънувам! — възкликна тя. — Ще се справя добре, наистина. Няма да се пречкам, а заплатата е без значение!

— Ще кажа на Евърет — разсмя се младежът. — Не забравяй. Няма нужда да се обаждаш. Направо идвай във фермата. Аз ще съм там и ще оправя нещата със стария Евърет, нали?

— Добре. Благодаря ти!

— Аз ти благодаря, госпожице Кинг — отвърна той. — Ще се видим след една седмица.

— Дадено, господине! — Тя затвори с озарено от щастие лице. Наистина заминаваше за Тексас.

— Госпожице Кинг? — надигна подозрително глас госпожица Джеймс.

— А, да! Ще си довърша работата днес, госпожице Джеймс и повече не разчитайте на мен — започна любезно тя. — Благодаря ви, че ми позволихте да работя за вас. Беше ми много приятно.

— Не можете да си тръгнете просто така — ядоса се госпожица Джеймс.

— Напротив, мога — отвърна Дженифър, възвърнала част от стария си дух. Посегна към чантата си. — Не съм подписала договор с вас. И държа да ви кажа, че съм вършила много повече работа от тази, за която ми плащахте — добави тя, без да откъсва поглед от жената. — Как ще обясните тези дреболии на агенцията по заетостта?

Госпожица Джеймс застина на мястото си.

— Вие сте една неблагодарница.

— Не е вярно, не съм. Много съм ви благодарна. Въпреки това напускам. Приятен ден. — Тя кимна любезно, преди да излезе и затвори вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Бе неестествено горещо за пролетен ден в Тексас. Дженифър спря по средата на пътя към фермата, за да си почине и остави багажа на прашния път, покрит с чакъл. За десети път през последните десет минути ѝ се прииска да се бе съгласила шофьорът на таксито да я докара до къщата на семейство Кълхейн. Само че предпочете да походи. На пръв поглед пътят не изглеждаше дълг. А пък беше толкова красиво с пръснатите по ширналите се поля диви цветя. Метличините, за които само бе чела, дива лобелия и диви маргарити. Дори имената на цветята ѝ се струваха поетични. Само че въодушевлението ѝ бе успяло да се пребори със здравия разум. И както се оказа, със силата ѝ.

Докато беше в града се опита да позвъни във фермата — очевидно Евърет и Робърт Кълхейн си бяха позволили лукса да прокарат телефон. Само че въпросният телефон звънеше ли звънеше и никой не се обаждаше. Да, но денят беше понеделник, а на нея ѝ бе обещана работа. Вдигна от земята портативната пишеща машина, куфара и отново се отправи напред.

Светлите ѝ очи се насочиха към къщата в далечината. Пред нея се виждаше бяла двуетажна сграда, боята на много места беше олющена, а верандата опасваше цялата къща. Високи дъбове я закриваха от слънцето, много по-едри и високи, отколкото бе виждала в Джорджия. Имаше и някакви зелени дървета с листа като пера и силно изкривени дънери, сигурно мескит. Никога преди не беше виждала такива, но бе прочела всичко за тях.

От двете страни на дългия чакълест път към къщата, имаше сиви олющени огради, отгоре с бодлива тел. Наблизо пасеше добитък. Тя премести поглед към безкрайния хоризонт. Досега си бе мислила, че Джорджия е огромна. Но пък Тексас бе невероятно място. На отделено пасбище една кобила и жребчето ѝ лудуваха на воля.

Дженифър отметна назад кичур провиснала руса коса, измъкнал се от кока ѝ. Беше в бяла права рокля и лачени сандали — доста

необичаен вид за прашната алея, отвеждаща към фермата. Много ѝ се искаше да направи добро впечатление.

Огледа мрачно червеникавия прахоляк, полепнал по подгъва на роклята и драскотините по последния ѝ чифт хубави лачени обувки с каишки. На единия ѝ чорап се бе пустила бримка, на всичкото отгоре не спираше да се поти.

Притесняваше се заради по-големия брат. Представяше си Евърет Кълхейн като застаряващ фермер, вечно кисел и недоволен. Беше срещала такива бизнесмени преди и се бе справяла успешно с тях. Не се страхуваше от този тип хора. Тайно се надяваше той да се зарадва, че ще има кой да му окаже помощ. Така нещата щяха да потръгнат по-лесно.

Стъпките ѝ отеконаха по верандата, докато се качваше по износените стъпала. Преди седмици щеше да се огледа по-внимателно, но сега се чувстваше уморена, не, по-скоро изтощена, за да се интересува какво я заобикаля.

Спря пред мрежестата врата и фините ѝ пръсти изтупаха прахта от роклята. Остави куфара и пишещата машина, пое си дъх, за да се успокои и почука на вратата.

От къщата не се чуваше никакъв звук. Вътрешната дървена врата беше оставена отворена и ѝ се стори, че чува шум от вентилатор. Почука отново. Може би щеше да отвори приятният младеж, с когото се запозна в Атланта. Искрено се надяваше да я посрещнат с отворени обятия.

Чу тежки ритмични стъпки и сърцето ѝ заби по-силно. Добре че имаше все пак някой. Дали да не поседне. Чувстваше, че ѝ се вие свят.

— Вие пък коя сте, по дяволите — прозвуча груб мъжки глас иззад мрежестата врата и Дженифър се вгледа в най-намръщеното лице и най-студените тъмни очи, които някога бе виждала.

Не успяваше да промълви и дума. Имаше желание да се обърне и да избяга. Едва ли щеше да успее да стигне далеч, а и беше прекалено изморена.

— Дженифър Кинг — отвърна тя с всичката тежест, на която бе способна. — Робърт Кълхейн вкъщи ли е?

В този момент забеляза как едрото му тяло се стегна, как той си пое рязко дъх, но след това вдигна поглед и забеляза гнева в очите му.

— Каква игра играеш, госпожичке? — попита той.

Тя го погледна. Бе вървяла дълго, а сега по всичко личеше, че е направила грешка и се бе озовала в погрешната ферма. Обичайната ѝ самоувереност се стопи.

— Това ли е фермата „Съркъл Си“?

— Да, това е.

Той стоеше, без да прави нищо и тя се зачуди дали не е някой от работниците.

— Тук ли живее Робърт Кълхейн? — настоя тя и се опита да надникне над рамото му, но той бе толкова едър и мускулест.

— Боби загина миналата седмица в автобусна катастрофа — отвърна грубо той.

Дженифър усети как краката ѝ омекват. Дългото пътуване с автобуса, тежкия куфар, слабостта, която изпитваше след боледуването — всичко това я караше да се чувства изтощена. А студените думи на мъжа бяха последният удар. С жален стон тя се отпусна на верандата, усети, че всичко пред погледа ѝ се размазва и ѝ се стори, че всеки момент ще повърне.

Мрежестата врата се отвори и две жилави, здрави и много нетърпеливи ръце я повдигнаха. Усети, че непознатият я носи нанякъде, без всякакво усилие, все едно беше чувал с брашно. След това усети, че е в хладната къща. Той я стовари без много внимание на износено канапе и я остави, а ботушите му прогърмяха към съседна стая. Чу го да мърмори и бе доволна, че не разбира какво казва, а след това долови потракване на съдове. След минута той поднесе до изтръпналите ѝ устни чаша кехлибарена течност и грубата му ръка повдигна главата ѝ.

Тя отпи от сладкия леден чай също като бегач през пустинята, най-сетне натъкнал се на избавлението. Опита се да си поеме дълбоко дъх и се поизправи, а след това внимателно отмести загорялата стегната ръка, стиснала чашата. Пое си дълбоко дъх и се опита да дойде на себе си. Все още се опитваше да осъзнае какво става. Беше ѝ обещана работа, беше пропътувала стотици километри на свои разноски, за да дойде тук и да работи на минимална работна заплата, а сега се оказваше, че мъжът, който ѝ бе предложил работата, е мъртъв. Това бе най-лошото — толкова млад човек да загине.

— Приличаш на кисната в белина кърпичка — отбеляза дълбокият груб глас.

— Трябва да пишете сценарии за телевизията — въздъхна тя. — Имате невероятна дарба с думите.

Тъмните му очи се присвиха.

— Как е възможно да вървиш в тази жега без шапка! Господи, нямат ли край градските глупачки на този свят? И как стана така, че се озова на прага ми?

Най-сетне тя вдигна очи, за да го огледа. Той бе силно загорял, по лицето му се бяха врязали дълбоки бръчки, от острия нос до широката изваяна уста. Очите му бяха дълбоки и не премигнаха под тъмните вежди и високо чело. Косата му бе гарвановочерна, права, много гъста и рошава. Бе в нещо като работни дрехи: избелели дънки, които подчертаваха дълги, яки мускулести крака, и разкопчана дънкова риза, която разкриваше потъмнели от слънцето гърди, обсипани с къси къдриви косъмчета. Приличаше на човек, който не обръща внимание на нищо друго, освен на работата. В този момент тя осъзна, че мъжът пред нея не е работник, че тя се е объркала.

— Вие сте Евърет Кълхейн — прошепна неуверено тя.

Лицето му си остана безизразно. Нито един мускул не трепна, въпреки това тя остана с впечатлението, че той се стресна, когато чу името си.

Тя отпи нова дълга глътка от чая и въздъхна от удоволствие, когато ледената течност навлажни пресъхналото ѝ гърло.

— Откъде вървиш пеша? — попита той.

— От началото на алеята — призна тя и погледна съсипаните си обувки. — Разстоянията тук лъжат.

— Да си чувала за слънчев удар?

Тя кимна.

— Просто не помислих.

Остави чашата на салфетката, която той бе донесъл. Да, това беше Тексас. Колко тъжно, че нямаше да има възможност да види нещо повече.

— Много съжалявам за брат ви, господин Кълхейн — каза тя любезно. — Не го познавах много добре, но ми се стори мил и приятен човек! — Изправи се грациозно, въпреки че краката ѝ трепереха. — Няма да ви отнемем повече време.

— Защо дойдохте, госпожице Кинг?

Тя поклати глава.

— Няма абсолютно никакво значение. — Обърна се и пристъпи към вратата, за да вдигне куфара и пишещата машина от мястото, където бяха останали, когато припадна. Очакваше я дълъг път до града, но се налагаше да издържи. Имаше пари колкото да си плати билета за автобус до къщи и щяха да ѝ останат още много малко. Сега вече ѝ се струваше истински лукс да вземе такси, а и нямаше работа, на която да разчита.

— Ти къде тръгна? — попита зад нея Евърет Кълхейн и гласът му проехтя като камшик.

— Връщам се в града — отвърна тя, без да се обръща. — Довиждане, господин Кълхейн.

— Пеша ли? — попита той. — В тази горещина, без шапка?

— Нали така стигнах? — попита бавно тя, докато слизаше по стълбите.

— Не си въобразявай, че ще стигнеш. Чакай малко. Ще те закарам.

— Не, благодаря — заяви гордо тя. — Справям се и сама, господин Кълхейн. Не ми трябва милостиня от вас.

— Ще ти трябва лекар, ако тръгнеш пеша — отвърна той и се върна обратно в къщата.

Тя реши, че въпросът е приключен, докато някакъв очукан червен пикап не изръмжа до нея и спря. Вратата се отвори.

— Качвай се — нареди той с глас, който показваше, че не е свикнал да търпи възражения.

— Вече ви казах... — започна раздражена тя.

Тъмните му очи отново се присвиха.

— Не ме карай да те вържа, докато стигнем града — предупреди я тихо той.

Тя се намръщи, но се качи в пикапа и сложи пишещата машина и куфара на пода.

Нямаха какво да си кажат. Евърет пушеше цигара и непрекъснато поглеждаше към нея, когато тя започна да кашля. Белите ѝ дробове бяха все още много чувствителни, а той пушеше някакви много силни цигари. Най-накрая загаси и отвори малко прозореца.

— Не ми изглеждаш много добре — отбеляза неочаквано той.

— Възстановявам се след пневмония — призна тя и погледна замечтано към хоризонта. — Тексас е огромен.

— Огромен е. — Той я погледна. — А ти от коя част си?

— Не съм от Тексас.

Пикапът се закова на място, когато той натисна рязко спирачките.

— Какво каза?

— Не съм от Тексас — призна тя. — От Атланта съм.

— Джорджия ли?

— Да не би да има и друга?

Той въздъхна тежко.

— Как така си била целия този път, за да видиш мъж, когото почти не познаваш? — избухна той. — Боже, не ми казвай, че е било любов от пръв поглед.

— Любов ли? — Тя мигна объркана. — Господи, не е това. Аз само написах няколко от писмата на брат ви.

Той изключи двигателя.

— Я започни отначало. Да знаеш, че от теб ме заболя главата. Как се оказа тук?

— Брат ви ми предложи работа — въздъхна тихо тя. — Да печатам. Той, разбира се, каза, че съм щяла да имам и други задължения. Готвене, чистене, все такива неща. А заплатата щяла да бъде много малка — добави тя с неуверена усмивка.

— Поне е бил честен — изръмжа той. — Ти защо дойде? Не му ли повярва?

— Разбира се, че му повярвах — отвърна колебливо тя. — Защо да не дойда?

Той понечи да запали нова цигара, погледна я намръщен и върна цигарата в пакета.

— Продължавай.

Странен мъж, каза си тя.

— Загубих старата си работа, защото след като оздравях от пневмонията, вече не можех да работя със същия ритъм. Намерих си работа в Атланта в една от агенциите за секретарки и ме пращаха да изпълнявам еднократни поръчки. Пиша бързо, а и тази работа не ме изморява. Господин Кълхейн имаше нужда от човек, който да му напечати едни писма. Заговорихме се... — Тя се усмихна и си спомни колко мил бе младият човек. — Когато разбрах, че е от Тексас, от истинска ферма, направо полудях. Цял живот съм слушала разказите на дядо от младежките му години, прекарани в Тексас. Прочела съм

всички романи на Зейн Грей и Луис Л'Амур и да дойда тук бе истинска мечта. Мястото, за което винаги съм копняла. Реших, че ниската заплата, докато съм сред природата е много повече от високата заплата в града, където се задушаваш заради смога и мръсотията. Той ми предложи работа, а аз се съгласих на мига. — Тя го погледна мрачно. — Обикновено не съм толкова глупава. Само че се чувствах зле, а и всичко ми се стори истинско вълшебство... Дори не съобразих първо да се обадя и да проверя. Господин Кълхейн каза, че ще уреди всичко, че от мен се иска само да се кача на автобуса и да се явя днес. — Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Много съжалявам за него. Да загубя работата, на която се надявах, е също толкова лошо, като новината за смъртта му. Харесвах го.

Евърет потропваше гневно с пръсти по волана.

— Работа, значи. — Той се засмя без следа от веселост след това въздъхна. — Може би е имал право. Така съм закъсал с данните за добитъка и данъчните сведения, че няма нищо смешно. Гади ми се от собствените ми готварски умения, а къщата не е метена от месец... — Той я погледна отново. — Ти да не си бременна?

Светлите ѝ очи блеснаха гневно.

— Това, господине, ще бъде безпрецедентен случай в историята на медицината.

Едната му тъмна вежда се изви и той я погледна любопитно, а след това се усмихна.

— Малка южнячке, наистина ли си толкова невинна?

— Наречи ме Скарлет и работа, или не, ще ти фрасна един, каубой — отвърна тя, възвърнала част от стария си дух. Жалко, че разпаленият изблик на думи предизвика пристъп на кашлица.

— По дяволите — изруга той и ѝ подаде кърпичката си. — Добре, ще престана да се заяждам с теб. Искаш ли работата, или не? Робърт е бил прав за заплатата. Ще имаш къде да спиш и какво да ядеш, но няма да можеш да си позволиш никакви глезотии. Интересува ли те?

— Ако това е възможност да остана в Тексас, да, и много я искам.

Той се усмихна.

— На колко си, момиченце?

— От години вече не съм момиченце, господин Кълхейн — отвърна тя. — На двайсет и три. — Погледна го ядосана. — А вие на колко сте?

— Познай — предизвика я той.

Тя огледа гъстата коса, надвиснала над ястребовия му профил, едрите гърди, тесния ханш и дългите мускулести крака, докато стигна до огромните ботуши.

— На трийсет — отвърна Дженифър.

Той се засмя тихо. Тя чуваше за пръв път този дълбок приятен звук и се учуди, че той знае да се смее. Май не беше от хората, които често го правят.

Очите му се плъзнаха по слабото ѝ тяло развеселени и напълно незаинтересовани и тя съжали, че е останала само сянка от това, което е била преди.

— Опитай отново, сладурче — подтикна я той.

Това тя забеляза дълбоките бръчки по загорялото лице, посивелите слепоочия. На гърдите, сред черните косъмчета проблясваха бели нишки. Не, не бе толкова млад, колкото ѝ се стори отначало.

— На трийсет и четири — предположи тя.

— Прибави още една година и готово.

Тя се усмихна.

— Горкият старец — пошегува се тя.

Той отново се разсмя.

— Така не се говори с новия шеф! — предупреди я той.

— Занапред ще знам. — Тя го погледна. — Други работят ли за вас?

— Само Еди и Биб — отвърна той. — И двамата са женени. — Кимна, когато забеляза, че очите ѝ стават предпазливи. — Точно така. Ще бъдем сами. Аз съм ерген и в къщата няма персонал.

— Ами...

— На вратата ти ще има резе — отвърна той след минутка. — Когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш, че съм съвсем обикновен човек. Къщата е голяма. Нито ще си пречим, нито ще се засичаме. Много рядко се случва да се прибера, преди да е дошло време за лягане. — Тъмните му очи задържа нейните. — И само за твое сведение, не си падам по гражданки.

Стори ѝ се, че има основателна причина за предпочитанията му към жените и спря да пита.

— Ще работя усилено, господин Кълхейн.

— Името ми е Евърет — каза той, без да откъсва очи от нея. — Или Рет, ако предпочиташ. Ще готвиш, ще переш и ще оправяш къщата. Когато ти остане време, можеш да се заемеш с хаоса в кабинета ми. Заплатата няма да е висока. Мога да си плащам сметките и това ми стига.

— Целта ми не е да забогатяя. — В това време Джени мислеше бързо, силно изкушена да приеме предложението, въпреки че се страхуваше от едрия сърдит мъж до нея. Имаше и по-лоши неща от самотата и безпаричието, а пък тя изобщо не го познаваше.

Той сякаш разбра какво мисли тя.

— Мила моя Джени — започна той, — да не би да ти приличам на някой пощръклял изнасилвач?

Когато го чу да произнесе името ѝ, младата жена усети как я облива топла вълна. Никой не я бе наричал с това галено име след смъртта на родителите ѝ.

— Не — отвърна тихо тя. — Не, разбира се. Ще работя за вас, господин Кълхейн.

Той не отговори. Погледна я и кимна. След това запали мотора на пикапа, обърна и се насочи към фермата „Съркъл Си“.

ТРЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно, Дженифър вече се бе настанила, а двамата работници на Евърет не криеха, че се забавляват от развоя на събитията. Очевидно бе, че не смеят да подмятат забележки за присъствието ѝ, но бяха очаровани, че във фермата се е настанила млада жена.

Дженифър си имаше стая с разлепени по краищата тапети, с избелели от слънцето сини плътни завеси и също толкова избеляла покривка на леглото. Почти цялата къща бе в този вид. Дори килимите по пода бяха избелели и протрити. Какво ли не би дала да е отново здрава и силна и да получи разрешение да промени обзавеждането в къщата. Тук имаше невероятен потенциал, благодарение на някои от старинните мебели и семплата изчистена архитектура.

На следващата сутрин тя се успа, а когато се събуди, слънцето вече грееше весело и тя остана с чувството, че е намерила дома си. Не се бе чувствала така от дете и не можеше да си обясни защо е така. Евърет се държеше любезно, но нищо повече. Не бе от хората, които биха те посрещнали с отворени обятия. Но пък съвсем наскоро бе загубил брат си. Сигурно държанието му се дължеше на това. Когато тя слезе на долния етаж, той бе отдавна излязъл. Свари си кафе, препече две филийки и се премести в малката стая, която той използваше за кабинет. Както бе обещал, на бюрото я чакаше купчина сведения за продукцията и данни за добитъка, както и сметки, които трябваше да се препишат на машина. Дори бе поставил електрическата машина на масата и я бе включил. До нея бе поставил купчина бели листа и бележка.

Да не се упомяташ от работа още от първия ден, предупреждаваше я той. Едрият му подпис бе надраскан небрежно под изречението. Тя се усмихна на почерка и на безупречния правопис. Поне бе грамотен.

Зае се с работа, след като се настани внимателно, за да не смачка правата си синя рокля. Два часа по-късно, вече бе отхвърлила доста

работа и започваше ново сведение, когато тежките стъпки на Евърет отекнаха в къщата. Вратата се отвори със замах и тъмните му вежди се извиха.

— Ти няма ли да обядваш? — попита той.

По-точно казано, нямаше ли намерение да го нахрани, каза си тя и се усмихна широко.

— Нещо смешно ли казах, госпожице Кинг? — попита той.

— Съвсем не, шефе — отвърна тя и се изправи. Той сигурно е предполагал, че тя е забравила обяда му, но младата жена имаше изненада за него.

Поведе го към кухнята, където масата вече бе сложена. Той остана впил намръщен поглед в масата, докато тя вадеше хляб, майонеза, шунката, която бе открила в хладилника и малко салата, залята с готов сос.

— Кафе? — попита тя и повдигна леко каната.

Той кимна и се настани на челното място.

Тя му сипа в дебела голяма чаша, а след това и на себе си.

— Откъде знаеш, че предпочитам кафе, а не чай? — попита той и присви очи, докато тя се настаняваше до него.

— Защото кутията с кафето беше наполовина празна, докато кутията с чая не бе докосвана — отвърна тя с усмивка.

Той се засмя тихо, докато отпиваше.

— Не е зле — измърмори той и я погледна.

— Съжалявам за закуската — започна тя. — Обикновено се будя около шест, но тази сутрин се почувствах безкрайно уморена.

— Няма проблем — отвърна той и посегна към хляба. — Свикнал съм сам да си приготвям закуската.

— И какво си приготвяш?

— Кафе.

Тя се ококори.

— Кафе ли?

Той сви рамене.

— Яйцата остават или недоварени, или недопържени, беконът така и не иска да се изпържи, а пък препечените филийки се покриват с някаква лепкава черна гадост. С кафето е по-лесно.

Очите ѝ искряха, докато слагаше салата в чинията му.

— Ясно. Утре ще се опитам да стана навреме.

— Не си давай зор — отвърна той и леко се намръщи. — Изглеждаш ми доста слаба и дребна.

— Повечето хора изглеждат слаби и дребни в сравнение с теб — засече го тя.

— Винаги ли си била толкова слаба? — продължи да пита той.

— Не. Не и докато не се разболях — уточни тя. — Тогава направо рухнах. Сигурно съм прекалила с работата. Накрая не ми бяха останали никакви сили.

— Как върви с документите?

— Всичко е наред — отвърна тя. — Почеркът ти се чете лесно. Налагаше ми се да пиша кореспонденцията на едни лекари и ми трябваше преводач.

— А намери ли си?

Тя се ухили.

— Аптекарят наблизко. Те имат опит в тези неща.

Той ѝ се усмихна и отхапа от сандвича. Направи си втори, а тя забеляза, че Евърет не обръща никакво внимание на салатата.

— Не искаш ли салатата? — попита тя и посочи купата.

— Да не съм заек? — недоволстваше той.

— Полезно е.

— И черният дроб е полезен, но аз такова не ям. — Той си довърши сандвича и стана, за да си сипе нова чаша кафе.

— Защо тогава държиш домати и салатата?

Той вдигна поглед.

— Обичам по малко в сандвичите.

Браво, сега ли трябваше да ѝ каже, след като бе нарязала всичко. Типично по мъжки...

— Можеше да си извадиш — предложи виновно тя.

Той изви едната си вежда.

— Има заливка.

— Можеше да я махнеш...

— Освен това не ям нито броколи, нито карфиол и не понасям говеждо със сметана — уточни той. — Обичам месо и картофи.

— Вече ще знам, господин Кълхейн — обеща тя. — Ще ви слагам картофи вместо ябълки в пая за вечеря.

Той я погледна строго.

— Смешно момиче си ти. Защо не се хванеш да разправяш вицове на сцената?

— Защото тогава ще умреш от глад и ще ми тежиш на съвестта — отвърна тя. — Обади се някой си Брикмайер и попита дали може да вземе ковашкия чук. — Тя вдигна поглед. — Какъв е този ковашки чук?

Той избухна в смях.

— Използва се за подковаване на конете.

— Много ми се иска да имам кон — въздъхна тя. — Ще го украся и ще си го гледам.

— Заемай се с работата. Само че полека — добави той от вратата. — Не искам да легнеш болна заради мен.

— Можете да разчитате на мен, шефе — обеща тя с кисела гримаса. — Страх ме е от готварските ти способности и не мога да те изоставя.

Той понечи да каже нещо, но размисли, обърна се и излезе.

До края на деня Дженифър напечати всичко, което се бе насъбрало. След това измете, избърса прахта и сготви за вечеря — яхния с шунка и яйца, направи сладки и наряза зеле. Сложи масата, но ястието скоро изстина. Накрая стопли малко за себе си, а останалото прибра в хладилника и си легна. Имаше чувството, че това е знак какво я очаква. Нали още първия ден той спомена, че рядко се прибира рано. Не можеше ли поне да я предупреди, докато обядваха?

На втората сутрин се събуди навреме. В шест и петнайсет вече шеташе из кухнята, облечена в дънки и зелена тениска. Очевидно Евърет не обръщаше внимание на дрехите ѝ, затова защо да не сложи нещо, с което да ѝ е удобно. Приготви огромна закуска от пресни наденички, яйца, опече бисквити и направи каничка кафе.

Закуската бе топла, подредена на масата, когато Евърет се появи само по слипове. Беше бос, с голи гърди и веднага привлече погледа ѝ. Дженифър бе виждала достатъчно голи мъже по плажовете, и въпреки това се подпря на кухненския плот, неспособна да откъсне очи от него. По едрото му тяло нямаше нито един излишен грам. Гърдите му бяха покрити с гъсти черни косми, които се спускаха по стомаха и продължаваха надолу по стегнатите бедра. Той бе толкова мъжествен и чувствен, също като звездите на екрана и тя не успя да откъсне възхитен поглед от него.

Той изви едната си вежда, а в очите му се появи весело пламъче, когато забеляза шока на младата жена.

— Стори ми се, че чух шум. Добре че поне си сложих слиповете. — Обърна се и излезе, а тя остана да гледа с отворена уста след него.

Върна се след минута, докато слагаше колан на избелелите си дънки. Беше бос, без риза, но въпреки това седна на масата срещу нея.

— Нали ти казах да се наспиш — попита той и посегна към бисквитите.

— Страхувах се да не отслабнеш толкова, че конят да вземе да те метне от гърба си и после как ще се прибереш?

Тя се ухили на учуденото му изражение.

— Нали конете във филмите правят така.

Той се разсмя.

— С моя кон не може да се случи. Той е толкова тъп, че не може да намери и яслата с овеса, когато прегладнее. — Намаза бисквитата с масло. — Леля готвеше така — отбеляза той. — Леки въздушни бисквити.

— Понякога се втвърдяват — предупреди го тя. — Просто този път извадих късмет.

Той я погледна намръщен.

— Ако може да се съди по тези бисквити и аз извадих късмет — измърмори той.

— Отзад видях кокошарник. Да събирам ли яйцата?

— Да, ама гледай къде си пъхаш ръцете — предупреди я той. — Има случаи, когато вътре се крият змии.

Тя потръпна леко и кимна с глава. Продължиха да се хранят смълчани, докато той не заговори отново.

— Добра готвачка си, Джени.

Тя се усмихна доволно.

— Мама ме научи. Тя беше невероятна.

— Родителите ти още ли са живи?

Тя поклати глава, обзета от тъга.

— Не, загинаха в самолетна катастрофа.

— Съжалявам. Близки ли бяхте?

— Много. — Тя вдигна поглед към него. — А твоите родители починали ли са?

Лицето му помръкна.

— Да — заяви кратко той с глас, който ясно показваше, че няма да търпи повече въпроси.

Вдигна поглед отново и очите ѝ се спряха на голите му гърди. Усети, че той я наблюдава и бързо премести поглед към празната си чиния.

След минута Евърет стана и се върна в спалнята си. Когато се върна, напъхваше вече закопчаната зелена риза в панталоните. Беше обул и ботуши.

— Благодаря за закуската — заговори той. — Защо не си починеш днес. Трябва поне малко да върнеш старата си форма, за да се заемеш с домакинската работа.

— Няма да правя нищо, което не ми е по силите — обеща тя.

— В обора ми се намира въже — заплаши я с тих глас той, без да откъсва очи от нея.

Тя го погледна замислена.

— Тогава няма да се разделям с ножицата.

Той едва сдържаше усмивката си.

— Господи, какъв си инат.

— Кой го казва.

— Доста опит съм понатрупал покрай добитъка — отвърна той. Вдигна чашата и допи кафето. — Отсега нататък, ще идвам облечен на закуска. Дори в шест сутринта.

— Вие сте приятен човек, господин Кълхейн — усмихна се тя. — Не съм моралистка, честна дума. Просто не съм свикнала да споделям закуската си с мъже. Независимо дали са облечени, или не.

Тъмните му очи я наблюдаваха.

— Май не си от онези освободени момичета, така ли, госпожице Кинг? — попита той.

Тя усети, че зад тези думи се крие дълбок смисъл, но прецени, че е по-добре да се направи, че не е разбрала.

— По-скоро съм старомодна.

— Аз също, миличка. Дръж на принципите си. — Той дръпна шапката си и излезе подсвирквайки.

Дженифър така и не разбра какво искаше да каже. Дните минаваха, а той я озадачаваше все повече и повече. Понякога, докато беше в къщата и не се занимаваше с добитъка, забелязваше, че я наблюдава. Но това съвсем не беше похотлив поглед. По-скоро можеше

да се нарече любопитен поглед на човек, готов да я защитава. Все ѝ се струваше, че не я забелязва като жена. Не че това я изненада. Отражението ѝ в огледалото бе неопровержимо доказателство, че у нея няма нищо, с което да привлече мъжките погледи. Все още бе изпита, слаба и невзрачна.

Еди бе по-възрастният от работниците във фермата и Джени го хареса от пръв поглед. Много приличаше на шефа си. Почти никога не се усмихваше, работеше за двама и така и не сядаше да си почине. В края на седмицата Джени успя да го примами в кухнята с чаша леден чай, когато ѝ донесе яйцата.

— Благодаря, госпожо. С удоволствие. — Той въздъхна и изпи почти цялата чаша на няколко глътки. — Шефът ме накара да оправя оградите. Най-много мразя да оправям огради — призна смръщен той.

Тя едва сдържа усмивката си. С издадената брадичка и посивелите бакенбарди отстрани на плешивата глава, той имаше доста свиреп вид.

— Много ти благодаря, че донесе яйцата — отвърна тя. — Аз пък оправях пердетата и съвсем забравих да отида да ги взема.

Той сви рамене.

— Нищо работа — измърмори той. Присви очи и я погледна. — Не очаквах шефът да наеме такава като теб.

Тя изви вежди и се усмихна.

— А каква очакваше?

Мъжът прочисти гърлото си.

— Като го знам какъв е... Абе някоя стара дама с гаден характер. — Той се намести неспокойно на стола. — Трябва да имаш бая лош характер, за да се справиш с него. Знаем, нали го търпя двайсет и девет години.

— От толкова отдавна ли притежава „Съркъл Си“? — попита тя.

— Не е чак толкова стар — напомни ѝ той. — Искам да кажа, че от толкова време го познавам. Мотаеше се тук с чичо си Бен още като малък. Все се пречкаше на родителите си. Майка му избяга с някакъв, когато той беше на десет, а баща му започна да се напива до смърт.

Все едно че някой я удари. Представи си Евърет по времето, когато е бил на десет, без майка, с баща алкохолик. В очите ѝ се отрази ужасът, който я обхвана.

— Ама брат му трябва да е бил още бебе.

— Така е. Старият Бен и госпожица Ема го взеха. Само че Евърет нямаше този късмет. Трябваше да остане при баща си.

Тя го погледна притихнала и отново напълни чашата му.

— А той защо не понася жените от града?

— Забърка се с една амбициозна алчна дама от Хюстън — отвърна той. — На всички ни беше ясно, че мястото ѝ не е тук, само Евърет не разбра. Тъкмо беше наследил фермата и имаше огромни мечти как ще натрупа цяло състояние от добитъка. Глупачката бе изслушала мечтите му и се довлече с него едно лято. — Той се изсмя с горчивина. — Само след пет минути върна на Евърет годежния пръстен и му обясни какво мисли за плановете му. Онази нощ Евърет се напи, за пръв път го виждах да надига нещо по-силно от бира. И тогава за последен път доведе тук жена. Докато ти не се появи.

Тя седна и чак сега се сети за избелялата жълта риза и протрити дънки, които бе обула. Ризата беше на Евърет. Беше я взела назаем, докато изпере своята в старата подрънкваща пералня.

— Не съм кандидатка за нейното място — засмя се тя и отметна назад дългата си тъмноруса коса. — Аз само се пречкам и чакам да ме нахранят, не съм някоя изтънчена гражданка.

— За човек, който се пречка и чака да го нахранят — отбеляза той и посочи лъснатия под, чистите изгладени пердета и ястието, което къкреше на печката, — май си отметнала доста работа.

— Обичам да домакинствам — каза му тя и отпи от чая. — Преди оправях къщи, това ми беше работата, докато не се окажа, че ми идва много. През зимата организъмът ми съвсем отслабна и още не съм се възстановила напълно.

— Акцентът ти е много необичаен — отбеляза той. — Има нещо южняшко, примесено със звученето на янките от севера.

Тя отново се засмя.

— От Джорджия съм. Умен човек си ти.

— Ако бях умен, госпожо, досега да съм забогатял. — Той я дари с една от редките си усмивки. Изправи се. — Трябва да се връщам на работа. Шефът не понася, когато си губим времето, а и Биб ме чака, за да му помогна да преместим стадото.

— Още веднъж ти благодаря, че донесе яйцата — каза Джени.

— Няма защо — отвърна той.

Младата жена остана загледана след него, докато довършваше чая си. Чак сега започваше да си изяснява много неща за Евърет Кълхейн. Вече го разбираше по-добре, имаше обяснение за мрачните му настроения, които го подтикваха да обикаля начумерен цяла вечер.

Евърет се върна по тъмно и щом Джени чу ръмженето на стария очукан пикап, веднага пъкна ръчно омесения хляб във фурната, за да го стопли. Беше ясно, че за Евърет Кълхейн осемчасовият работен ден е лукс. Той излизаше на зазоряване и не се прибираще докато не станеше време за лягане. Джени не го оставяше без топла храна. Гордееше се, че поддържа в изряден ред не само кабинета му, но и цялата къща.

Той свали шапката щом пристъпи през задната врата. Стори ѝ се по-изморен от обикновено, бе покрит в прах, под очите му тъмнееха кръгове и имаше нужда да се обръсне.

Тя вдигна поглед от тенджерата с чили на печката и се усмихна.

— Здравсти, шефе. Какво ще кажеш за малко чили и мексикански царевични питки?

— Толкова съм гладен, че бих изял дори една от проклетите ти салати — заяви той и погледна към печката. Все още бе с кожените панталони за езда и бе целият покрит в прах, полепнала на плътен слой по ръцете и загорялото му лице.

— Ако седнеш, ще те нахраня.

— Първо трябва да се изкъпя, миличка — настоя той.

— Измий си само ръцете и лицето на мивката — предложи тя и посочи към кухнята. — Оставила съм кърпа за лице и сапун. Страх ме е, че ще заспиш под душа.

Той изви едната си вежда.

— Защо ли ми се струва, че ще ти бъде малко трудно да ме измъкнеш, ако заспя?

Тя му обърна гръб.

— Ще повикам Еди и Биб.

— Ами ако не ги намериш? — продължи да се заяжда той, докато пускаше кожения панталон на пода.

— В такъв случай, великан такъв — отбеляза сухо тя, — ще се удавиш.

— Устато същество — обвини я той. Неочаквано застана зад нея и я прегърна през кръста със здравите си загорели ръце. Задържа я пред себе си и се надвеси напред, за да помирише чилито. Тя се опита да диша нормално, но не успя. Той бе толкова силен, от него лъхаше сила и помиришеше на ширнало се поле. Прииска ѝ се да се пресегне и да целуне мъжественото лице, а сърцето ѝ прескочи, обзето от непознат досега копнеж.

— Какво си сложила вътре? — попита той.

— Един броненосец, две гърмящи змии, зрял боб, домати и шепа люти чушлета.

Пръстите му се свиха и тя подскочи.

— Шепа люти чушлета сигурно могат да смъкнат ръждата от стария ми пикап.

— Сигурно и гумите ще гръмнат — отбеляза тя и се постара гласът ѝ да прозвуча самоуверен и спокоен. — Само че Биб ми каза, че вие тексасците обичате чилито ви да е от люто по-люто.

Той я завъртя към себе си. Остана загледан в очите ѝ за един дълъг напрегнат момент и тя усети как се разтапя, неспособна да извърне очи. Сякаш в тези няколко взривоопасни мига нещо ги свърза, нещо обедини душите им. Тя го чу да си поема рязко дъх, а след това ръцете му се отдръпнаха.

— Ти... ти искаш ли чаша мляко? — попита Дженифър, след като сипа от ястието и го сервира с царевичния хляб и компота за десерт.

— Направила ли си кафе? — попита той и вдигна поглед.

— Разбира се. Просто се чудех...

— Нямам нужда, от каквото и да е, за да потушава пожара — отвърна той с крива хитра усмивка. — Аз да не съм някой женчо.

Тя пренесе каничката и напълни две чаши. Остави едната пред него и седна.

— За ваше сведение, уважаеми господине — започна бавно тя, — на нас от Джорджия ни се носи славата, че ядем гърмящи змии, докато все още се гърчат. А пък една моя леля прави яхния от ребра, в сравнение, с която тексаското чили ще ти се стори като овесена каша.

— Нима. Я да видим. — Той загреба от чилито, остави лъжицата и я погледна ядосан. — На това ли му казваш люто? — попита той.

Тя опита също и веднага се разкашля. Докато вееше с длан пред устата си, той стана с отегчена въздишка, приближи се до шкафа, извади чаша и я напълни със студено мляко.

Подаде ѝ я и седна отново, стиснал Табаско в свободната си ръка. Докато тя пиеше млякото на огромни глътки, той изсипа половината лют сос в чилито и след това отново го опита.

— Сега вече е добре. — Ухили се доволен. — Следващия път, миличка, няма да е зле да добавиш и втора шепа от лютите чушки.

Не беше ясно дали тя изпъшка, или изхлипа, но посегна отново към чашата мляко.

— Та какво разправяше за онази яхния с ребра, пред която тексаското чили било приличало на овесена каша? — попита любезно той. — Много ми допаднаха онези небивалици за гърмящите змии...

— Би ли ми подал хляба, ако обичаш? — помоли гордо тя.

— Няма ли да ядеш чилито? — попита на свой ред той.

— По-късно — отвърна тя. — Направила съм ябълков пай за десерт.

Той потисна усмивката си и загреба от чинията. Когато обаче тя стана, за да не го гледа как ще яде от лютата гозба, усмивката му стана още по-широка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бе минало доста време, откакто Дженифър бе яздила за последен път. Една сутрин Евърет реши да я изведе на езда, а с него нямаше никакъв смисъл да се спори.

— Ще падна — мърмореше тя, докато оглеждаше жребеца, който той бе избрал за нея. — Да не говорим, че ме чака работа.

— Вече си изгладила всички пердета в кухнята, изми всичко, което може да се измие, лъсна подовете и довърши цялата документация. Останало ли е още нещо? — попита той, подпрял ръце на ханша с присмех в очите.

— Не съм започнала вечерята — заяви победоносно тя.

— Значи ще ядем по-късно — отвърна той. — Сега се качвай.

Тя го погледна нацупено, но се остави да я повдигне на седлото. Все още се чувстваше слаба, но косата ѝ бързо си възвръщаше блясъка.

— Винаги ли командваш така хората или си преминал специално обучение? — попита тя.

— Тук това ни идва отвътре, миличка — засмя се той. — Или заякваш, или животът те пречупва.

Огледа я цялата, от блузата с къс ръкав и копчета отпред, до протритите дънки и се намръщи.

— Трябват ти нови дрехи — отбеляза той.

— Имах цяла стая дрехи — въздъхна тя. — Само че през последните месеци бюджетът ми за дрехи се сви прекалено много. А и тук защо да се докарвам?

— Един чифт нови дънки ще ти дойдат добре — отбеляза той. Стегнатата му ръка се плъзна леко по бедрото ѝ, където тъканта бе станала почти прозрачна и при допира пулсът ѝ се ускори.

— Твоите да не би да са по-добри — засече го тя и спусна поглед към дънките, подчертали мускулестите крака.

— Моите се износват бързо — напомни ѝ той. — Фермерската работа съсипва дрехите.

Това ѝ беше добре известно, след като непрекъснато ѝ се налагаше да изпира калта и мръсотията от неговите.

— Аз пък не използвам моите чак толкова. Не поправам огради, не паса и не гоня добитък.

Той изви едната си вежда. Ръката му продължаваше да стои отпусната на слабото ѝ бедро.

— Ти работиш достатъчно упорито. Ако не го знаех сам, Еди и Биб ми го напомнят по два пъти на ден.

— Твоите хора ми харесват — призна тя.

— И те много те харесват. Аз също — добави с усмивка той. — Ти озари къщата.

Но не като жена, помисли си тя, докато го наблюдаваше. Той дори не я забелязваше сексуално. Дори когато погледът му се спираше на нея, той бе напълно безразличен. Това я притесняваше, колкото и да беше странно, защото наистина не я възприемаше като жена. Истината бе, че тя го приемаше като мъж. Невероятното му тяло ѝ въздействаше дори в този момент и тя не можеше да не го погледне, без да скрие възхищението си.

— Липсва само една цигулка — прошепна тя и се усмихна.

Той не откъсваше очи от нея и я наблюдаваше сериозен.

— Косата ти ми си струва по-светла — отбеляза той.

Обзе я невероятно задоволство. Беше забелязал. Току-що я бе измила, а и вече бе по-бухнала и жива, отколкото в началото. Кичурите, които се бяха измъкнали изпод шапката проблясваха на слънцето.

— Преди малко я измих — обясни тя.

Той поклати глава.

— Никога преди не е изглеждала така.

— Все още не бях оздравяла напълно — отвърна тя. — Тук наистина се чувствам много по-добре — призна тя, въздъхна и се огледа, а от нея струеше щастие. — Каква прекрасна гледка! Горките граждани.

Той я остави, за да се качи на своя кон.

— Ела, ще ти покажа пасищата. Там са новите говеда.

— Тук наводнява ли се, когато вали? — попита тя. Беше ѝ много трудно да влезе в ритъма на коня, но все някак успяваше.

— И още как — увери я той мрачно. — Чичо Бен загуби трийсет глави добитък в едно наводнение, още бях момче. Гледах как водата ги отнася. Силата на водната стихия е невероятна.

— И вкъщи понякога ставах наводнения — спомни си тя.

— Не може да са били същите като тук — отбеляза той. — Чакай само да видиш какво е порой в Тексас и ще разбереш за какво говоря.

— Израснах с романите на Зейн Грей — уведоми го тя. — Знам всичко и за сушата, и за наводненията, и за препускащите стада.

— Зейн Грей значи? — попита той и я погледна. — Не може да бъде.

— Казах ти, че много обичам Тексас — усмихна се бързо тя. Затвори очи и пусна коня сам да си избере ритъм. — Поеми от този въздух — обади се мързеливо тя. — Рет, обзалагам се, че ако започнеш да го бутилираш, ще забогатееш за нула време.

— Ще забогатея за нула време като продам правата за сондиране — сръза я той. Запали си цигара и я погледна.

Стори й се, че го е обидила.

— Извинявай — прошепна тя. — Болното ти място ли докоснах.

— Заби пръст право в отворената рана — съгласи се той и я погледна. — Боби все ме натискаше да продам правата.

— Така и не е спечелил — усмихна се тя. — Нали?

Евърет сви едрите си рамене.

— Замислих се веднъж, или два пъти, когато ни беше особено трудно, но все не бях готов. Желанието ми бе да се издържам с добитък, не с петрол. Не исках да надупчат земята със сонди, а помпите да вдигат непрекъснато шум. — Той протегна ръка към хоризонта. — Недалеч от това място са станували апахите. Войските на Санта Ана са минали оттук на път към Аламо. След това местните говедовъди са събирали по тези места стадата, за да тръгнат по Чизълския път с добитъка. През Гражданската война войските на Конфедерацията са минали тук на път за Мексико. Тук е събрана толкова история, че никак не ми се иска да я съсипвам.

Тя го наблюдаваше, докато говори и очите й не се откъсваха от силната челюст и чувствената уста.

— Да — съгласи се тихо тя. — Разбирам те.

Той я погледна над цигарата и се усмихна.

— Къде си отраснала? — попита любопитно той.

— В малко градче в южна Джорджия — започна да разказва тя. — Едисън. Наистина малко, но пък хората бяха толкова сърдечни. Наоколо имаше поля, много борови гори, а като погледнеш към хоризонта, сякаш земята нямаше край. Около нас бяха пръснати ферми, хората обработваха земята. Фермата на дядо беше малка. Едно време отглеждал памук. Сега всички се бяха насочили към фъстъци и соя.

— Колко време си живяла там?

— Докато станах на десет — обясни тя. — Тогава татко си намери работа в Атланта и се преместихме. Живеехме по-добре, но не ми беше по сърце както вкъщи.

— Баща ти с какво се е занимавал?

— Беше архитект — усмихна се тя. — Много добър. И той има принос към днешния облик на града. — Тя го погледна. — Твоят баща...

— Не говоря за него — прекъсна я той с равен категоричен глас.

— Защо?

Той си пое нетърпеливо въздух и дръпна юздата на коня, за да си запали нова цигара. Пушеше, без да спира, нещо, което рядко му се случваше.

— Вече ти казах, че не говоря за него.

— Извинявай, шефе — отвърна тя и смъкна шапката над очите си в опит да имитира високият слаб Биб и заговори бавно като него. — Не исках да те ядосвам.

Устните му трепнаха в усмивка. Издуха облак дим и изпъна едрите си рамене.

— Баща ми беше алкохолик, Джени.

Тя вече знаеше, но нямаше намерение да издава тайната, която Еди бе споделил с нея. На Евърет нямаше да му стане приятно, че служителката му е клюкарствала за него с един от работниците.

— Сигурно ви е било трудно и на двамата с Робърт — продължи невинно тя.

— Чичо Бен и леля Ема отгледаха Робърт — каза той. — Ние с Боби наследихме фермата от тях. Чудесни хора. Бен прекара целия си живот в опити да запази собствеността си. Все се бореше да отдели пари, за да плати данъците. Помагах му да отглежда добитък от породата Хиърфорд, когато се преместих при тях. Тогава бях млад и

зелен — спомняше си той. — Не изпусках и дума, обикалях навсякъде и бях пълен с идеи. На петнайсет си мислех, че знам всичко. — Той въздъхна и издуха нов облак дим. — Сега съм почти на трийсет и пет и все по-малко отговори ми идват наум.

— Така е с всички ни — усмихна му се Дженифър. — Аз, изглежда, съм имала късмет. Родителите ми се обичаха, обичаха и мен и бяхме заможни. По онова време не го оценявах. Когато ги загубих, ударът беше страхотен. — Тя се приведе напред на седлото и се вгледа в хоризонта. — Ами майка ти?

— Отчаяна жена, която нямаше никакъв усет към домашния уют — призна тихо той. — Избяга с първия мъж, който ѝ предложи нещо по-различно от мизерията и глада. Застраховател — намръщи се той. — Боби беше още бебе. Тя си тръгна, без да се обръща назад.

— Не мога да си представя толкова коравосърдечна жена. — Джени вдигна поглед към него. — След това обаждала ли се е? Жива ли е?

— Не знам. И пет пари не давам. — Той вдигна цигарата към изваяните си устни. Очите му се стрелнаха към нейните студени, пълни с болезнени спомени. — Не уважавам много жените.

Признанието му я поразя. Тя знаеше защо той не харесва и не уважава жените, точно в това бе проблемът, но бе достатъчно интелигентна и знаеше, че не бива да пита и да настоява, че в никакъв случай не бива да споменава гражданката, която го бе зарязала, защото бил беден.

— Такива неща оставят дълбоки белези — съгласи се тя.

— Хайде да пояздим. — Стисна цигарата между устните си и подкара коня в галоп.

Дженифър вече яздеше без всякакви трудности и се чувстваше жизнена и щастлива. Той бе удивителен мъж, каза си тя и го погледна, невероятно чувствен дори в избелелите дънки и риза. Бе едър и стегнат, също като атлет и според нея не бяха много мъжете, които биха могли да излязат срещу него.

— Някога участвал ли си в родео? — попита неочаквано тя, без дори да се замисли.

Евърет я погледна и забави коня.

— Какво?

— Участвал ли си в родео?

Той се разсмя.

— Това пък откъде дойде?

— Толкова си едър...

Той спря коня и я погледна, а след това подпря кръстосаните си китки на седлото.

— Прекалено едър съм бил — повтори той. — Най-добрите ездачи са слаби и жилави.

— А-ха.

— Докато бях млад обяздвах диви коне. Беше забавно, докато не си счупих ръката на две места.

— Това те е поукротило — отбеляза сухо тя.

— Май нищо друго не беше успяло.

Погледна захласнатото ѝ лице. Чак до хоризонта се виждаха дъбове и мескити с провиснали ситни листа, бодливи кактуси и диви цветя. Дженифър се оглеждаше така, сякаш бе попаднала в рая. Навсякъде бяха издигнати ограждения около пасища, където се мяркаха белочелите говеда от породата Хиърфорд. Оградите бяха стари, посивели и чворести. Повечето приличаха на стълбове, отколкото на грижливо оформени дървета, а между тях бе прокарана бодлива тел.

— Харесва ли ти наоколо? — попита Евърет.

— О, да — въздъхна тя. — Дори мога да си представя какво е било преди сто и повече години, когато заселници, каруцари, каубои и стрелци са минавали по тези места. — Младата жена вдигна поглед към него. — Ти знаеш ли, че доктор Джон Хенри Холидей, по-известен като Док, е поел насам от Валдоста в Джорджия? — попита тя. — Тръгнал на запад, защото лекарите казали, че ще умре от туберкулоза, ако не се установи на някое място с по-сух климат, при това бързо. Трябвало да се ожени за братовчедка си, но когато се разбрало, че е болен от туберкулоза, заминал на запад, а тя станала монахиня в манастир в Атланта. Веднъж помогнал на банда каубои в Додж Сити и спасил живота на Уайът Ърп.

Той избухна в смях.

— Боже, добре си научила историята, нали?

— Имаше чудесна биография на Холидей, написана от Джон Майърс — продължи тя. — Най-интересната книга, която някога съм чела. Исках да си я купя, но беше изчерпана.

— Холидей не беше ли погребан някъде на запад? — попита Евърет.

— В Гленуд Спрингс, Колорадо — отвърна тя. — Бил се обзаложил, че ще го повали куршум преди болестта да успее, но загубил баса. Починал в един санаториум. Все разправял, че излиза жив от престрелките, защото не го е било грижа дали ще остане жив, или не, докато повечето мъже милеели за живота си. — Тя се усмихна. — Бил дребен мъж, слаб, нямал нищо общо с образа, който показват днес по филмите. Бил рус, със сини очи и сигурно е говорел бавно и провлачено като повечето южняци. Участвал в двубои, бил отявлен комарджия, непрекъснато се наливал, но имал чудесни качества като преданост и смелост.

— И ние в Тексас сме имали смелчаци — отвърна той и продължи да пуши с усмивка. — Някои са се сражавали в битка срещу няколкостотин мексиканци в испанската мисия в Сан Антонио.

— Да, при Аламо — усмихна се и тя. — Било е през 1836 година и някои от участниците в битката са били от Джорджия.

Той избухна в смях.

— Май няма нещо, което да не знаеш, а?

— Гордея се със своя щат — каза му тя. — Въпреки че не съм от Тексас, много го обичам. Ако дядо не се беше върнал, можех да съм родена тук.

— А той защо се е върнал? — попита любопитно той.

— Така и не разбрах — призна тя. — Сигурно се е забъркал в неприятности. Спомням си, че беше голям беляджия. — Представи си стареца, седнал разкрячен на стол в кухнята на майка й, пуши лула и разказва страховити случки за бягството си от германците по време на Първата световна война. Тя бе на четиринайсет, когато той почина и все още си спомняше погребението в Едисън, гробището близо до Форт Гейнс, дърветата, покрити с мъх. Мястото бе тихо и там старият господин щеше да почива в мир. Беше погребан у дома, под дъб, широко разперил клони.

— Той ти липсва — отбеляза тихо Евърет.

— Да.

— И моят чичо Бен беше такъв — промълви той и вдигна очи към хоризонта. — Имаше огромно сърце и ужасен нрав. Понякога ми беше трудно да разгранича едното от другото — добави той през смях.

— Беше моят идол. Нямахте нищо, но не свеждаше глава пред никого. Щеше да е доволен от това, което правя с фермата. И той нямаше да одобри бързата печалба. Обичаше предизвикателствата.

По всичко личеше, че племенникът му е същият. Не можеше да си представи на Евърет Кълхейн да му допадне нещо, което е постигнато лесно. На него щеше да му хареса животът през деветнайсети век, когато човек можеше с две ръце да създаде империя.

— В средата на деветнайсети век щеше да се чувстваш чудесно тук — разкри тя мислите си. — Щеше да изградиш своя империя също като Джон Чизъм.

— Мислиш ли? — зачуди се той. Погледна я. — А според теб какво се опитвам да направя?

— Същото — прошепна тя. — Обзалагам се, че ще успееш.

Евърет я погледна.

— Нима? — Очите му задържаха нейните дълго, докато найсетне хвърли цигарата в тревата, скочи от седлото и я загаси с ток.

Неочакван съскащ звук стресна Дженифър, но конят ѝ направо пощуря. Жребецът се вдигна рязко на задните си крака, а когато отново стъпи на земята препусна напред като полудял.

Тя задържа трескаво юздите, но конят дори не намали.

— Стой! — кресна в ухото му тя. — Спри, тъпо животно!

Накрая се приведе напред и стисна юздите и гривата, стегнала с всички сили колене. Той препускаше диво, а на нея не ѝ остана време да се притеснява дали ще оцелее. Някъде отдалече чу стреснатият вик на Евърет, но след това всичко друго се загуби.

Вятърът я блъскаше в лицето, косата ѝ се изхлузи от хлабавия кок. Тя затвори очи и започна да се моли. Бе толкова напрегната, че усещаше болка чак до костите. Трябваше само да се задържи на гърба на коня и да не допусне да падне!

Чу как втори кон препуска до тях и тогава разбра, че всичко ще бъде наред. Просто трябваше да се държи здраво, докато Евърет я спаси.

В този момент жребецът беглец стигна до някаква ограда и найнеочаквано забави ход. Закова се на място пред препятствието, но Дженифър не успя да се задържи. Отлетя над главата на коня и се озова по гръб на пасището от другата страна на бодливата тел.

Остана напълно без дъх. Лежеше неподвижна и се взираше в листата и синьото небе и имаше чувството, че никога повече няма да си поеме нова глътка въздух.

Някъде наблизо се чуваха ругатните на Евърет, цветисти, съставени от думи, които не бе чувала никога досега, дори от ядосаните си клиенти в Ню Йорк Сити. Забеляза лицето му пред себе си, а след това ѝ направи впечатление колко е блед. Очите му искряха гневно към нея.

— Не... съм... виновна... аз — успя да каже тя с тъничък гласец.

— Знам — изръмжа той. — Аз съм виновен. Проклетата гърмяща змия, как можех да тръгна без пистолет...

— Нали... не... те... ухапа? — попита уплашено тя, а очите ѝ се разшириха от страх.

Той изпусна дълго съдържания въздух и се разсмя.

— Не, не е. Сладката Джени. За малко да умре от това падане, а се притеснява за мен. Невероятна си, миличка.

Наведе се до нея.

— Някъде боли ли те? — попита мило той.

— Навсякъде — призна тя. — Не мога... дъх да си поема.

— Нищо чудно. Проклетият кон. Обещавам ти да го накиснем в следващото ти чили — опита се да я развесели той с немощна усмивка. — Да видим сега какви са пораженията.

Стегнатите му ръце запълзяха по ръцете и краката ѝ и провериха за счупени места.

— Как ти е гърбът? — попита той угрижен.

— Още... не го чувствам.

— Няма страшно — обеща намръщен той.

Тя все още си поемаше дъх с огромно усилие. Беше чувала за хора, които са останали без дъх, но досега нямаше представа какво е. Погледна Евърет.

— Мъртва ли съм? — попита спокойно тя.

— Не съвсем. — Той отметна косата ѝ от лицето. — Ще пробваш ли да се изправиш?

— Ако ми помогнеш — отвърна с дрезгав глас младата жена.

Той я повдигна и тя чак тогава забеляза, че няколко копчета от блузата ѝ са отлетели, а гърдите ѝ са голи. Точно днес не си бе сложила сутиен.

Опита се бързо да прикрие белите хълмчета.

— Не се притеснявай — сгълча я той. — Между нас няма нищо такова. Няма да те поставя в неловко положение като започна нещо сега. Изправи се.

Това бе фаталният удар. Дори полугола, той пак не я възприемаше като жена. Прииска ѝ се да седне на земята и да ревне. Не че щеше да има смисъл, но поне щеше да облекчи болката, сграбчила сърцето ѝ.

Позволи му да ѝ помогне и застана неуверено до нея. Светлите ѝ очи се извърнаха към жребеца, който спокойно пасеше от другата страна на оградата.

— Първо — изрече задъхано тя, — ще издълбая дълбок ров. След това ще го напълня с огромни гърмящи змии. А накрая ще натикам тъпия кон вътре!

— Не предпочиташ ли да го изядеш? — предложи той.

— Като си помисля, може, поне ще натрупам някой и друг килограм — измърмори тя. — Не само един, а много. Ще го яздя по два часа всяка сутрин.

— Някой и друг килограм няма да ти се отразят зле — отбеляза той, докато оглеждаше слабото ѝ тяло. — Още малко и ще се стопиш.

— Не е вярно — отвърна разпалено тя. — Нали бях дребна, забрави ли? Освен това ще се оправя.

— Вече си се оправяла — измърмори сухо той. — Щом се справяш с домакинството.

— Бавно, но сигурно — съгласи се тя. Загърна се с блузата и завърза долните краища.

Когато вдигна поглед, забеляза, че той наблюдава ръцете ѝ напрегнато. След това забеляза учудения ѝ поглед.

— Добре ли си вече? — попита Евърет.

— Малко съм стресната — отвърна с усмивка тя.

— Ела тук. — Наведе се, пое я на ръце без всякакво усилие и закричи към най-близката порта на оградата.

Тя остана изумена от реакцията си, когато се допря до него. Усети вълни на удоволствие да я заливат, горещи като огън, разгорял се в топлите ѝ гърди. Дори през два пласта дрехи докосването му ѝ се стори възбуждащо, невероятно. Стисна здраво зъби, за да не се поддаде на желанието си да се притисне в него. Та той бе мъж и

съвсем не бе неуязвим. Можеше да започне нещо, което после да не успее да спре.

— Прекалено тежка съм — опита се да протестира тя.

— Не си — отвърна нежно той и я погледна, без да се усмихва.
— Лека си като перце. Дори прекалено лека.

— На теб повечето жени ще ти се сторят леки — прошепна тя и сведе поглед към ризата му. Горните копчета бяха разкопчани и отдолу се виждаше бялата му тениска и снопчетата тъмни гъсти косми. Миришеше на кожа, на вятър и на цигари и на нея отчаяно ѝ се прииска да се сгуши до него и да целуне твърдите изваяни устни...

— Отвори портата — нареди той и посочи с глава резето.

Тя посегна и го дръпна, за да отвори. След като той мина, тя отново дръпна резето. Докато прибираше ръка забеляза, че погледът му е попаднал на тялото ѝ. Дженифър също сведе поглед и забеляза, че краищата на блузата ѝ са се разтворили толкова много, че едното розово зърно се подава навън.

Ръката му бавно подръпна плата и го върна на място.

— Извинявай — прошепна тя притеснено.

— И аз се извинявам. Нямах намерение да се заглеждам — отвърна тихо той и я притисна по-близо до себе си. — Не се притеснявай, Джени.

Тя си пое бавно дъх и скри поруменялото си лице до врата му. Той се стегна и я привлече до себе си, а ръцете му я притиснаха още по-близо до широката топла гръд. Не каза нито дума, докато крачеше, тя също мълчеше. Дженифър усети тежките удари на сърцето му, накъсаните му въздишки, напрегнатите мускули, притиснати до гърдите ѝ. Тялото ѝ запя по неочакван и непознат досега начин, шептеше за удоволствие, за нежно докосване и дива страст. Обви с ръце врата на Евърет и затвори очи. Прииска ѝ се този миг никога да не свършва.

Стигнаха при конете прекалено бързо. Той я отпусна по много възбуждащ начин, плъзна я покрай себе си така, че тя усети всеки сантиметър от него. След това отново я привлече към себе си и я притисна, а бузата му остана опряна в косата ѝ, развявана от всеки полъх на вятъра.

Тя също се притисна към него и усети стегнатите мускули на гърба му под дланите си, наслади се на мъжката му сила, на топлината

и мириса. Никога не бе копняла така силно за някого, както за близостта му в този момент. Усещането бе сладко, опияняващо и напълно диво.

След секунди той я пусна, тъкмо когато ѝ се стори, че усеща тръпка в ръцете му.

— Добре ли си? — попита тихо той.

— Да — отвърна тя и се помъчи да се усмихне, но така и не ѝ стигнаха силите да вдигне очи към него. Прегръдката ѝ се бе сторила толкова интимна. Също толкова интимна, колкото целувка ѝ бе причинила неочакван обрат във връзката им.

— Най-добре да се връщаме — каза той. — Имам си работа.

— И аз — побърза да отвърне тя и се качи на жребеца предпазливо, без да се опитва да се прави на смела. — Хайде, грозно животно — подкани го тя. — Смей да ми причиниш отново същото и ще паркирам пикапа върху теб.

Ушите на коня щръкнаха и той наведе леко главата си на една страна. Тя избухна в смях.

— Виждаш ли, Рет, той ме чу!

Само че Евърет не гледаше към нея. Вече бе подкарал своя кон и палеше нова цигара. Докато се връщаха към къщата, той не продума.

В двора тя се почувства неестествено напрегната. За да наруши мълчанието, тя повдигна въпроса, който я тормозеше вече цял ден.

— Рет, може ли да купя кутия боя?

Той я погледна.

— Какво?

— Може ли да купя кутия боя? — повтори тя. — Само една. Искам да боядисам кухнята.

— Виж какво, госпожице — започна той. — Наел съм те да готвиш, да домакинстваш и да печатиш. — Очите му се присвиха и тя едва успя да скрие колко е разочарована. — Къщата ми харесва такава, каквата е и не искам никакви промени.

— Само една-единствена кутия — опита се да се примоли тя.

— Не.

Джени го погледна гневно, но той ѝ отвърна с не по-малко ядосан поглед.

— Значи ти се харчат пари — заяви той. — Ще ти купя нов чифт дънки. Но няма да пилеем пари за пребоядисване. — Така го каза,

сякаш бе обидна дума.

— Това е цяло изкуство — отвърна тя в опит да защити честта на професията си. Тъкмо се канеше да му каже с какво се е занимавала преди, но в мига, в който си отвори устата, той заговори отново.

— Не е нищо повече от една мошеническа игра за богаташи — отвърна разпалено той. — Дори да имах пари, нямаше да наема някой от онези тъпаци да ми се влачи в къщата. Представи си само, да платиш на някой безмозъчен идиот, дето няма никакъв вкус, да ти съсипе къщата, а освен това да ти поиска цяло състояние! — Наведе се напред на седлото и я прониза с поглед. — Никаква боя. Разбрахме ли се, госпожице Кинг?

Има ли начин да се разбере с теб човек, помисли си побесняла тя. Вирна гордо глава.

— Ще имаш огромен късмет, ако тук влезе истински дизайнер — отвърна разпалено тя. — Говоря ти за човек, който няма да припадне, когато види как си съчетал старите персийски килими с пепелници, направени от кожи на гърмящи змии.

Тъмните му очи блеснаха застрашително.

— Къщата е моя — заяви студено той.

— Слава Богу! — отвърна тя.

— Ако не ти харесва, затвори си очите! — сопна се той. — Или пък си събирай проклетия багаж и се връщай в Атланта, за да си вириш там носа...

— Не съм си вирила носа! — кресна тя — Поисках една кутия боя!

— Нали знаеш кога ще я получиш? — предизвика я той. Нахлупи шапката си и подкара коня, а тя остана да гледа след прашната следа.

Да, знаеше. Очите му ѝ бяха подсказали, при това много ясно. Когато адът замръзнеше. Спомни си, че има едно място, наречено Ад, което наистина бе замръзнало и писаха във всички вестници. Прииска ѝ се да бе запазила някоя изрезка. Щеше да му я тикне под арогантната муцуна и може би тогава щеше за си получи боята.

Влезе в къщата и се изненада, когато се сблъска с Еди на вратата.

Той бе зачервен, въпреки това докосна шапката си за поздрав.

— Добро утро, госпожо — избъбри той. — Оставих пощата на масата.

— Благодаря, Еди — отвърна тя с немощна усмивка.

Той я погледна.

— Шефът май си е изпуснал нервите.

— А-ха — съгласи се тя.

— От доста време не го бе правил.

— А-ха.

— Нали ще го преглътнете?

— А-ха.

Той се разсмя, докосна отново шапката и заслиза към двора. Тя влезе в къщата и избухна в смях. Най-сетне започваше да говори като момиче от Тексас.

ПЕТА ГЛАВА

До края на деня Дженифър се зае с настървение да мие стените на кухнята. Значи така, дизайнерите били мошеници, така ли? А той не би пуснал тази напаст да му се мотае в къщата. Бе толкова вбесена, че свърши огромната работа, с която се бе заела за нула време. Добре че стените бяха измазани с блажна боя и наслоената мръсотия се смъкна без боята да се олющи. Когато приключи, Дженифър отстъпи назад, изтощена, потънала в пот, за да огледа какво е постигнала. Беше пуснала вентилатора на пълна мощност, и въпреки това не ѝ бе по-хладно. Светлите стени ѝ се сториха като нови, така че поне усилията ѝ бяха възнаградени.

Ако имаше малко плат и конци, щеше да използва старата шевна машина горе и да ушие пердета за прозорците. Беше готова дори да купи плата със собствени средства, а господин Евърет Доналд Кълхейн, обявил война на дизайнерите, можеше да запази мнението си за себе си. Разсмя се, когато се зачуди какво ли би казал той, ако бе използвала цялото му име, докато яздеха. Биб ѝ каза второто му име. Зачуди се дали някой някога го бе наричал Доналд.

Пригответи лека вечеря от телешко със сметана и броколи, защото си спомни, че той я бе предупредил, че мрази и сметана, и броколи. Освен това направи кафето рядко. След това седна в кухнята и нарязва ябълки за сладкиш, докато го чакаше да се прибере. Мошеници, така ли? Напаст, значи?

Стъмваше се, когато той влезе. Беше кален, изглеждаше уморен, но силната загоряла ръка стискаше малък букет от клюмнали диви цветя.

— Заповядай — рече с дрезгав глас той и ги подхвърли на масата в кухнята до чашата ѝ за кафе. Сините, оранжеви и червени цветчета от маргарити и метличини се разпиляха по бялата покривка. — И можеш да купиш проклетата боя.

Мина покрай нея и без да се обръща назад, се насочи към стълбите, лицето му бе строго и сурово. Тя избухна в сълзи, когато с

треперещи пръсти докосна неочаквания подарък.

Никога през живота си не се бе движила толкова бързо. Избърса сълзите и веднага изля в мивката рядкото кафе. Свари нова кафеварка силно черно кафе, извади бекон и яйца, брашно, а телешкото с броколи и сметана покри и прибра в хладилника.

Когато Евърет слезе отново, след като бе взел душ, преоблякъл се в чисти дънки, яйцата, беконът и бисквитите вече бяха на масата.

— Реших, че ще ти бъде приятно да похапнеш нещо топло за вечеря — обясни бързо тя.

Той я погледна и седна.

— Изненадваш ме. Очаквах черен дроб с лук или броколи.

Тя се изчерви и му обърна гръб.

— Така ли? Много странно. — Взе каничката и спокойно напълни чашата му, а след това и своята. — Благодаря ти за цветята — продължи тя, без да го поглежда.

— Не си въобразявай нищо, госпожице Кинг — заяви веднага той и посегна да си вземе бисквита. — Това че съм отстъпил за боята, не значи, че ще ти играя по свирката.

Тя сведе скромно очи към яйцата, които довършваше.

— Не, разбира се, господине — примири се тя.

Той огледа стаята и очите му потъмняха и заблестяха. След това отново я прониза с поглед. Остави ножа на масата.

— Значи все пак си купила боя? — попита той тихо, но заплашително.

— Не, не съм — отвърна натъртено тя. — Просто измих стените.

Той не откъсваше очи от нея.

— Измила си стените? — Огледа се отново намръщен. — В тази жега?

— Изглеждат по-добре сега, нали? — попита тя гневно, но въпреки това се усмихна. — Не ми трябва боя, но въпреки това ти благодаря.

Той взе вилцата и поднесе бавно хапка яйца към устата си. Заговори отново едва след като се нахрани.

— Защо тези стени са толкова важни за теб? — попита той. — Къщата е стара. Необходими са неща за хиляди долари, а аз не мога да си го позволя. Като боядисаш една стая, другите ще изглеждат ужасно.

Тя сви рамене.

— Стар навик — прошепна тя с бегла усмивка. — От много отдавна все оправям къщи.

Той не обърна внимание на думите ѝ. Беше замислен. Остана намръщен и угрижен.

— Какво не е наред? — попита неочаквано тя.

Той въздъхна и извади някакъв плик от джоба си, а след това го подхвърли на масата.

— Намерих го на масата в антрето, докато се качвах горе.

Дженифър се намръщи.

— Какво е това?

— Предупреждение, че дължа първата вноска на банката за заема, който ми дадоха за бика. — Той се изсмя. — Не мога да платя. Тракторът ми се развали и трябваше да похарча парите за вноската, за да го оправя. Не мога да сея без трактор. Не мога да нахраня добитъка, ако не посея нищо. Каква ирония. Може да се наложи да продам бика, за да платя.

Сърцето ѝ се сви. Седеше и се цупеше заради някаква боя, а той си имаше толкова сериозни неприятности. Почувства се ужасно.

— Заслужавам разстрел — прошепна тя. — Извинявай, че вдигнах толкова шум заради боята, Рет.

Той се разсмя без изобщо да му е весело.

— Откъде да знаеш. Казах ти, че времената са трудни.

— Да, но аз така и не осъзнавах колко ти е трудно. — Тя отпи от кафето. — Колко ти трябва... нали не ми се сърдиш, че питам? — обади се тихо тя.

Евърет въздъхна.

— Шестстотин долара. — Поклати глава. — Мислех, че ще успея да ги заделя. Така ми се искаше да платя бързо.

— Ами заплатата ми за миналата седмица — предложи тя. — Не съм я похарчила. Ще ти бъде от помощ. Можеш да задържиш за тази седмица и...

Той се вгледа в широко отворените ѝ очи и се усмихна.

— Голяма работа си ти, Джени.

— Просто искам да помогна.

— Знам. Оценявам го. Похарчи парите за себе си. Както и да е, мила, това ще бъде просто капка в морето. Имам няколко дни, за да измисля какво да правя. Все нещо ще ми хрумне.

Той напусна от масата и Дженифър остана да гледа намръщена след него. Можеше да му помогне. В Хюстън сигурно имаше някоя фирма за вътрешно обзавеждане, а пък Хюстън бе по-близо от Сан Антонио и Остин. Щеше да отскочи до града и да си предложи услугите. С малко късмет, щяха да я вземат, защото бе опитен специалист. Само с една задача можеше да изкара достатъчно, за да може той да купи бика. Вече бе възвърнала силите си и щеше успешно да се справи с една поръчка.

На следващата сутрин, за неин късмет, Еди спомена, че съпругата му Либи ще ходи до града, за да търси официална рокля за дъщеря им. Дженифър тръгна с нея, след като Евърет отиде на работа.

Либи бе бърлива едра жена с чудесно чувство за хумор. Бе приятна компания и Дженифър я хареса веднага.

— Толкова се радвам, че помагаш на Евърет с домакинската работа — призна тя, докато пътуваха по дългата магистрала към Хюстън. — И аз му бях предложила, но той не пожела дори да чуе. Каза, че съм си имала достатъчно грижи покрай четирите деца. Откакто ти си тук, изглежда доста по-добре. И не ругае толкова много. — Тя се усмихна.

— За мен бе удоволствие да се захвана с тази работа — въздъхна Джени. Отметна кичур руса коса. Беше облякла най-хубавата си синя блуза с тъмносиня пола, лъснатите лачени бели обувки и бяла чанта. Изглеждаше елегантна и Либи веднага забеляза.

— Накъде си тръгнала така издокарана? — попита тя.

— Ще си търся допълнителна работа — призна Дженифър. — Не трябва, обаче, да казваш на Евърет. Искам да го изненадам.

Либи се смути.

— Нали няма да го зарежеш.

— В никакъв случай. Не и докато той не ме изгони! Това е временно — обеща тя.

— И какво ще правиш.

— Вътрешно обзавеждане.

— За това май трябва специално обучение, нали? — намръщи се Либи.

— И още как. Завърших школа за вътрешен дизайн в Ню Йорк — обясни Дженифър. — Две години работих по специалността си. После се появиха здравословни проблеми и се наложи да изоставя всичко за

известно време. — Тя въздъхна. — Напрежението там е огромно. Конкуренцията е страшна. Нервите ми не издържаха, имунната ми се система се срина и аз се оказах в болница с пневмония. Прибрах се в Атланта, за да се възстановя, намерих си работа в една агенция и когато ме изпратиха да изпълнявам поръчка, се запознах с Робърт Кълхейн. Той ми предложи работа и аз веднага приех. За мен да съм в Тексас е все едно да съм в рая.

Либи поклати глава.

— Направо невероятно.

— Много съжалявам за Робърт — продължи тихо Дженифър. — Познавах го съвсем бегло, но той ми допадна. Евърет все още тъжи за него. Не говори много, но знам, че не е прежалил загубата на брат си.

— Той винаги бдеше над Боби — потвърди Либи. — Защищаваше го, нали се сещаш. През повечето време на Боби тази работа не му беше приятна. А и не искаше да живее в бедност. Настояваше Евърет да продаде правата за сондиране и да забогатее. Евърет обаче не позволи.

— Не го виня — отвърна Дженифър. — Ако земята беше моя и аз щях да постъпя по същия начин.

Либи остана изненадана.

— Господи, още една такава.

— Никак не обичам грозотата, която остава, след като са отворени мините — обясни Дженифър. — Не мога да търпя да убиват малките тюленчета заради кожата им, нито пък умишленото замърсяване на реките.

Либи избухна в смях.

— Двамата с Евърет сте създадени един за друг. И той мисли по същия начин. — Тя се извърна към Дженифър, когато Хюстън се появи пред погледите им. — Боби разказа ли ти какво направи Евърет, когато човек от петролната компания дойде да му предложи договор, след като геолозите бяха открили нефта?

— Не.

— Онзи дребосък започнал да спори, а пък Евърет тъкмо бил хвърлен от кон, дето се опитвал да обяди и бил в лошо настроение. Казал на дребосъка да престане, обаче онзи не пожелал. Та Евърет го хванал за яката — ухили се доволно тя, — отнесъл го в колата му,

натъпкал го вътре и си тръгнал. След този случай във фермата не се е мяркало нито един мераклия да купува правата за сондиране.

Дженифър се разсмя. Типично за Евърет! Тя се отпусна назад на седалката, въздъхна и се зачуди как да го накара да вземе парите, които тя се надяваше да изкара. Е, това притеснение поне можеше да почака известно време. Първата ѝ грижа бе да си намери работа.

Докато Либи беше в магазина, Дженифър откри телефонен указател и прегледа адресите на две дизайнерски ателиета. Първото бе съвсем наблизо, затова тя веднага си уреди среща с Либи за следобед и тръгна пеша.

Наложи ѝ се да чака петнайсет минути, за да се срещне със собственика. Човекът я изслуша любезно, но не прояви никакъв интерес, докато тя му разказваше за образованието и опита си. Спомена и името на фирмата, за която бе работила в Ню Йорк и забеляза, че веждите на асистента отскочиха към средата на челото. Само че собственикът не бе ни най-малко впечатлен. Извини ѝ се и я отпрати, защото имал твърде много персонал.

Напълно сломена, тя излезе и повика такси, за да отиде в следващата фирма. Този пък късметът ѝ се усмихна. Собственичката беше жена, истинска амазонка, слаба, висока, забележителна жена. Тя почерпи Дженифър с чаша кафе, изслуша разказа ѝ и се усмихна широко.

— На това му се казва късмет — засмя се тя. — Да се появиш тъкмо когато имах нужда от още един дизайнер!

— Искате да кажете, че ще ми дадете работа? — извика очарованата Дженифър.

— Само една поръчка, веднага, а след това можем да поговорим за работа на пълен работен ден — обеща тя.

— На половин работен ден ме урежда. Вижте, вече имам работа, която не мога да напусна — отвърна Дженифър.

— Става. Поръчката ще я свършиш за броени дни. Става въпрос за една стая. Ще ти дам адреса, за да се срещнете с госпожата. Къде си отседнала.

— Северно от Виктория — обясни Дженифър. — В Биг Спър.

— Чудесно! — възкликна жената. — Работата е във Виктория! Тъкмо няма да ти трябва транспорт.

Тя си помисли, че ще трябва да помоли Либи да я кара и се усмихна.

— Имам си съконspirатор — прошепна тя. — Ще се справя. — Вдигна поглед. — Бихте ли пресметнали комисионната ми?

Новата ѝ работодателка веднага пресметна и усмивката на Дженифър блесна. Щещ да е значително повече от вноската на Евърет.

— Съгласна съм!

— Клиентката, госпожа Уайтхол няма нищо против да плати щедро за добре свършената работа — обясни собственичката на агенцията. — Да не говорим, че ще бъде силно впечатлена, когато разбере от коя дизайнерска фирма идваш. Веднага ще ѝ позвъня, ако искаш.

— Наистина ли? Госпожице... Госпожо...

— Госпожица Сали Уейд — представи се жената. — Приятно ми е да се запознаем, Дженифър Кинг. Сега, да са заемаме с работа.

Либи бе във възторг, когато разбра какво е намислила Дженифър и сама предложи да я кара до работа и обратно. Дори се съгласи да наглежда къщата, за да не разбере Евърет какво става. Щеше да е рисковано, но Дженифър прецени, че си струва.

Оказа се, че госпожа Уайтхол е възрастна дама с неограничени средства и гараж, пълен с коли. Нямаше нищо против да даде на Дженифър една, за да може да отскача до Виктория за платове и тапети, да урежда срещи с бояджии и хора, които да поставят мокета.

След интервюто с госпожа Уайтхол в огромното ѝ имение „Каза Верде“, Дженифър направи предварителните скици.

— Синът ми Джейсън и съпругата му Аманда живееха с мен — разказваше госпожа Уайтхол. — След като се ожениха си построих къща малко по-надолу. Сега чакат първото си дете. Джейсън иска момче, а Аманда — момиче. — Тя се усмихна. — Като я гледам как е наедряла, май ще са близнаци.

— Кога ѝ е терминът? — попита Дженифър.

— Всеки момент — отвърна възрастната дама. — Джейсън прекарва част от времето си да крачи напред-назад, а през останалото време се опитва да накара Аманда да се надигне, да се пораздвижи, или да диша по-дълбоко. — Тя се разсмя весело. — Ако познавахте сина ми, госпожице Кинг, щяхте да знаете, че това е напълно

нетипично за него. Джейсън винаги е бил толкова спокоен, поне докато Аманда не забременя. Май на него му е по-трудно, отколкото на нея.

— Отдавна ли са женени?

— От шест години — отвърна госпожа Уайтхол. — Щастливи са. Много искаха дете, но Аманда не успя да забременее веднага. Това бебе е всичко за тях. — Тя огледа избелелите тапети и износения мокет. — Отлагам тази стая толкова отдавна. Не мога повече да чакам. След като се появи бебето, ме чакат толкова други работи. Ти какво предлагаш, мила?

— Донесла съм ви някои скици — предложи Дженифър и извади портфолиото си.

Госпожа Уайтхол ги погледна и въздъхна.

— Точно каквото исках. Съвсем същото. — Тя кимна. — Започни, когато прецениш, Дженифър. Аз ще се скрия някъде, докато работниците шетат.

И така, Дженифър се залови за работа. Сутрините прекарваше в „Каза Верде“ и следеше работата. Следобедите бе във фермата на Евърет. Най-невероятното бе, че така и не я хванаха.

За няколко дни работата бе приключена. Добре че успя да открие работници, които в момента не бяха заети и се съгласиха да се заемат с толкова малка поръчка. В края на седмицата всичко бе приключено.

— Нямах представа колко съм впечатлена — въздъхна госпожа Уайтхед, докато оглеждаше преобразената стая в нежнозелено, бяло и тъмнозелено.

— Ще стане още по-красива, когато бебето се настани тук — усмихна се Дженифър. — Много се гордея с направеното. Дано и на вас да ви хареса поне наполовина, колкото на мен.

— Много ми харесва, наистина — потвърди госпожа Уайтхед. — Аз...

Прекъсна я телефонът. Тя веднага се протегна към деривата до себе си.

— Ало? — В следващия момент изпъна гръб. — Да, Джейсън? Кога? — Засмя се и покри слушалката. — Момче е! — Премести ръката си. — Как ще го кръстите? Да, много ми харесва. Джошуа Бранд Уайтхол. Да. Как е Аманда? Да, знам колко е упорита. Боже, след половин час съм при вас. Успокой се, миличък. Да, знам, че не всеки ден на човек му се ражда син. Скоро ще се видим. Да, скъпи.

Тя затвори.

— Джейсън не е на себе си — усмихна се тя. — Толкова му се искаше да си имат момче. А после и още. Аманда ще си получи момиченцето. Трябва да вървя.

Дженифър се изправи.

— Честито внуче — поздрави тя. — Беше ми много приятно да работя с вас.

— Ще те оставя във фермата, на път ми е — предложи госпожа Уайтхол.

— Не е далеч — започна Дженифър, докато се чудеше как ще обясни мерцедесът на госпожа Уайтхол пред Евърет.

— Глупости — разсмя се госпожа Уайтхол. — Няма никакъв проблем. Както и да е, искам да поговорим за още няколко стаи. Тази е просто възхитителна. Неочаквано творческо решение. Никога не ми е било приятно да обзавеждам наново, но ти превърна това в истинско приключение.

Можеше ли да откаже? Седна в колата.

Добре че Евърет не се мяркаше наоколо. Госпожа Уайтхол спря пред вратата и Дженифър побърза да се втурне вътре, нервна и притеснена. Къщата се оказа празна. Въздъхна облекчена. Най-хубавото бе, че на масичката в антрето имаше плик, адресиран до нея от агенцията по вътрешен дизайн в Хюстън. Тя го отвори и вътре откри чек и предложение за още работа. Чекът покриваше сумата, която бе необходима на Евърет и дори оставаха малко пари. Дженифър го остави настрана широко усмихната и тръгна към кухнята, за да направи вечеря.

ШЕСТА ГЛАВА

Евърет се прибра, преди да мръкне, но не влезе веднага в къщата. Дженифър бе приготвила лека вечеря, студени парчета печено и хляб, така че не се налагаше да претопля. След като той не се появи, когато загаси мотора на пикапа, тя излезе да го потърси.

Бе застанал край оградата и гледаше огромния бик от породата Хиърфорд, който искаше толкова отчаяно. Дженифър застана на верандата, впила очи в него, а сърцето ѝ се сви. Бе решила да осребри чека рано на следващата сутрин и веднага да му даде парите. Зачуди се дали да не му спомене още сега. Стори ѝ се толкова самотен...

Излезе в двора, а вятърът подухна полата на правата ѝ синя рокля.

— Рет? — повика го тя.

Той я погледна бегло.

— Пак ли ме чакаш за вечеря? — попита тихо той.

— Не, сложила съм студено печено. — Тя пристъпи до оградата и също загледа огромния бик. — Наистина е огромен.

— А-ха. — Той извади цигара и я запали, а след това изпусна дима. Приличаше на истински жител на Тексас в протритите дънки, кожените панталони за езда и стегнатата дънкова риза, разкопчана на гърдите. Беше невероятно привлекателен мъж и на нея ѝ бе приятно да го гледа. Плъзна очи към твърдите му устни и се зачуди за кой ли път какво би било да ги почувства върху своите. В този момент усети как цялата пламва от смущение и се обърна.

— Ами ако ти предложи спасение? — попита тя.

— Вече приключихме с този въпрос. Не. Благодаря — добави той. — Не мога да продължа да затъвам в дългове, дори за да спася бика си. Така само ще платя вноската и ще трябва да започна отново. Очаква се цената на говеждото да започне да се вдига след няколко месеца. Ще изчакам.

— Някой казвал ли ти е някога, че притежаваш двойно повече гордост, отколкото ти трябва? — попита вбесена тя.

Той я погледна, но очите му бяха скрити в сянка под периферията на шапката.

— Я да видя кой ми говори за гордост, за бога! — отвърна той. — Доколкото си спомням ти беше тази, която искаше да се връща пеша в града, помъкнала куфар и пишеща машина, без шапка под онова слънце, дето се беше облешило. Трябваше да те заплаша да те вържа, за да се качиш.

— Знаех, че не ме искаш тук — отвърна простичко тя. — Не исках да се превърна в тежест.

— Просто не мога да си го представя. Да се превърнеш в тежест. — Дръпна отново от цигарата и я изгаси. — Един от съседите ми предложи добра цена за бика. Ще дойде утре, за да поговорим.

Така поне щеше да има достатъчно време, за да се опита още веднъж да го убеди, каза си тя.

— Защо си облякла тази рокля? — попита той и я огледа повнимателно. — Да не би да се опитваш да ме накараш да те забележа?

— Кой, аз? — засмя се тя. — Както сам ми каза онзи ден, връзката ни не е такава.

— Добре се беше впила в мен онзи ден, когато гърмящата змия подплаши коня ти — каза неочаквано той без усмивка. — Да не говорим, че нямаше нищо против да те гледам без риза.

Тя усети как пламва цялата.

— По-добре да сложа вечерята... ау!

Той я хвана, преди да успее да се отдалечи и я притисна нежно към себе си. Едната му ръка се плъзна около кръста ѝ, задържа я до себе си, а с другата погали врата ѝ.

— Не мърдай — нареди тихо той. — И не казвай нищо. Много добре знам, че си девствена. Нямам намерение да те прелъстявам.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. Усещаше, че коленете ѝ поддават, забеляза присвитите му очи и строгото лице. Желаше го толкова много, ала сега, когато най-накрая между тях щеше да се случи нещо, я обзе страх.

Тя притихна и отпусна пръсти на ризата си, но ѝ ставаше все по-трудно да диша. Той ѝ се стори силен, излъчваше топлина и ѝ се прииска да докосне наболата му брада. А колко примамлива беше кожата му.

Евърет дишаше бавно и спокойно. Палецът му повдигна брадичката ѝ, така че той надникна в очите ѝ.

— Ти сама ми позволи да те гледам — прошепна той. — Само като си спомня и полудявам, защото започвам да се чудя колко мъже са те виждали така.

— Никой не ме е виждал — отвърна тихо тя. Не можеше да откъсне очи от неговите. Усещаше дъха му, мирисът на цигари и кожа, стегнатото му тяло до своето. — Само ти.

Гърдите му се надигнаха.

— Само аз ли?

— Кариерата ми беше много важна за мен — промълви неуверено тя. — Не исках да се обвързвам, затова не съм имала връзки. Евърет...

— Не, не искам да се караме. — Той стисна ръцете ѝ и ги прокара по стегнатите мускули на гърдите си. Дишането му неочаквано се промени.

Той се наведе и притисна долната ѝ устна с палец. След това замести палеца с устни, бавно и много търпеливо, разтвори устните ѝ бавно, вкуси ги внимателно, а тя притихна и затвори очи.

Свободната му ръка привлече тялото ѝ към неговото. С другата разкопча горните две копчета на роклята, за да докосне гърлото ѝ, рамото, ключицата. Устните му станаха по-настойчиви, пръстите — по-дръзки, дишането му звучеше накъсано, когато изви тялото ѝ до своето и ръката му се спусна на гърдата ѝ.

Тя изхлипа и инстинктивно улови китката му. Само че той вдигна устни и се вгледа в очите ѝ, а след това бавно поклати глава.

— Достатъчно голяма си, за да те науча на всичко това — прошепна той. — Знам колко си нежна там — въздъхна той и прокара пръсти по нежната дантела. — Ще бъде много нежен, а на теб ще ти хареса всичко, което правя с теб. Обещавам ти. Затвори очи, мила.

Устните му отново намериха нейните в мига, в който той замълча. Притиснаха ги, покориха ги бързо, а тишината бе заредена с неизказани обещания и много чувственост.

Тя се притискаше към ризата му и не можеше да повярва, че краката ѝ треперят толкова силно, че дъхът ѝ излиза бърз и неуловим. Опита се да го отблъсне, но пръстите му се вмъкнаха под сутиена и откриха нежната кожа, а тя простена.

Ноктите ѝ се забиха в гърдите му.

— Рет! — изхлипа тя, цялата пламнала от глад, уплашена, обърквана, че той е забелязал реакцията ѝ.

— Шшт — прошепна той, за да я успокои. — Всичко е наред. Нека да те погледна. Толкова си сладка, моя кукличке. Все едно че никой колекционер не те е пипал досега. Само аз. — Устните му докоснаха затворените ѝ клепки, а след това и челото. Пръстите му нежно се свиха, дланта му се плъзна по тялото ѝ, а тя се притисна още по-близо и потръпна. — Харесва ти, нали? — въздъхна той. Устните му отново докоснаха очите ѝ, носа и устните. — Джени, пъхни ръка в ризата ми.

Гласът му прозвуча дълбок, дрезгав и нежен. Тя се подчини без въпроси и колебание, цялата пламнала от желание, закопняла да го докосне и вкуси. Ръцете ѝ под ризата му се плъзнаха по космите и топлите мускули, а той застина.

— И ти ли изпитваш същото... като мен!? — прошепна неуверено тя и го погледна.

— Именно — прошепна в отговор той. Премести длан от гърдата ѝ към врата и притисна лицето ѝ към голите си гърди.

Тя изглежда усети желанието му и устните ѝ срамежливо го докоснаха. Той изстена. Кожата на Евърет бе запазила лек аромат на одеколон и цигари, а начинът, по който твърдите му мускули се стягаха при всяко докосване ѝ се стори вълшебен. Той бе толкова мъжествен. Истински мъж. Целият ѝ свят се превърна в усещания, насочени към Евърет.

Той пое лицето ѝ в длани и го наклони назад, за да я целуне жадно, както не бе посмял преди минути. Тя се изправи на пръсти, обви врата му с ръце и отвърна на целувката, отвори уста, за да го усети и потръпна, когато той прие поканата и езикът му нахлу нетърпеливо в топлата тъмнина.

Когато най-сетне я пусна, той също тръпнеше. Очите му пламтяха от желание, ръцете му обрамчиха лицето ѝ, сгорещено и замечтано.

— Трябва да престанем. Веднага.

Тя си пое бавно дъх, за да се успокои.

— Добре.

Отдръпна дланите ѝ и се насочи към къщата. Опита се да си запали цигара, ала успя едва на втория път.

Тя го последва, опиянена от непознатото досега удоволствие, възхитена от всички чувства, които бе изпитала към него. Щом влязоха в къщата тя се почувства неловко, защото вътре бе светло. Така и не намери сили да срещне погледа му.

— Ще сложа вечерята — предложи тя.

Евърет дори не отговори. Тръгна след нея към кухнята и със замислени очи наблюдаваше всяко нейно движение.

Щом той седна, младата жена сипа кафе и забеляза, че не бе откъснал очи от нея нито за миг.

Ръцете ѝ трепереха, докато оставяше течната сметана до чашата му. Той улови пръстите ѝ и вдигна към нея черните си неразгадаеми очи.

— Не бива да се чувстваш неловко около мен — каза ѝ тихо той. — Знам, че никога не си позволявала на друг мъж да те докосва по този начин. Горд съм, че позволи на мен.

Тя го погледна с широко отворени очи. Най-малко това бе очаквала да каже.

Ноздрите му се разшириха и пръстите му се свиха.

— След вечеря — започна той и задържа погледа ѝ, — ще те отнеса в хола на канапето. И ще те любя по всички начини, които знам. А когато свърша, дори няма да помислиш, че друг може да те докосне. Няма да стигнем чак до самия край. — Пръстите му я погалиха по китката и той стана сериозен.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Погледна го, въпреки че знаеше, че това е равносилно на самоубийство. Цялата трепереше.

— Люби ме — прошепна тя и като слепец се пресегна към него.

Евърет я прехвърли на скута си и покри устните ѝ. Стенеше, докато я целуваше, а дъхът му бе накъсан и забързан.

— Господи, колко те желая — изръмжа той, пое я на ръце и се изправи. — До безумие!

Понесе я към хола, без да спира да я целува и нежно я положи на износеното канапе. След като я погледна с пламнали очи, той дръпна всички завеси, затвори и заключи вратата. Когато се върна седна така, че да я вижда цялата.

— Сега — прошепна той и я притисна с треперещи ръце. — Нека да видим дали можеш да съсипеш самоконтрола ми, прелестна кукличке. Искане ми се да те гледам, докато болката ме обхване целия!

Той започна да разкопчава роклята, а тя се отпусна на възглавниците, впила безпомощно поглед в пръстите му. Повдигна я леко и смъкна роклята надолу. Сутиенът бързо я последва. След това се наведе над нея и погледна малките връхчета, които бе открил.

Пръстите му погалиха едната съвършена гърда и се застояха на зърното, докато тя извика.

— Заболя ли те? — прошепна той и се вгледа в очите ѝ.

Цялата трепереше и не можеше да промълви и дума.

— Не — прошепна тя.

Той се усмихна нежно, с мъжко задоволство и повтори ласката. Тя се изви към него, а очите му пламнаха като тъмни огньове.

— Джени! — изръмжа той. Пръстите му задържаха гърдите ѝ до твърдите устни. Всяко негово действие бе изненада и тя стенеше, докато усещаше влагата по кожата си. Зарови пръсти в косата му и притегли главата му още по-близо. Проплакваше така, сякаш я разкъсваха.

— Не толкова силно, миличка — прошепна той развълнуван и вдигна глава. — Прекалено нежна си, Джени.

— Рет — простена отново тя с искрящи очи.

— Да видим тогава, дали това ще ти хареса — прошепна той, наведе си и притисна силно устата ѝ към своята. Ръката му не спираше да я милва и да проследява всяка нейна извивка, докато тя тръпнеше неудържимо, притискаше се в него и знаеше, че има нужда да усети нещо повече от това, по-голяма близост, нещо значително по-интимно...

Ръцете ѝ бяха на гърдите му и с всяко докосване се разтреперваха все по-силно.

— Сега стой мирно — прошепна той и я отпусна на възглавниците. — Не се движи под мен. Просто се отпусни, Джени, кукличке моя, и ми позволи да ти покажа как се целуват телата.

Тя притаи дъх, когато тялото му се отпусна върху нейното. Усети възбудата му, топлотата, усети как твърдите му косъмчета дразнят меките ѝ гърди, пое тежестта му, а жадните ѝ очи се вгледаха право в неговите.

— О! — прошепна накъсано тя.

— Моята сладка, най-прекрасна Джени — шептеше той, притиснал лицето ѝ между дланите си. — Все едно че се движа върху кадифе. Усещаш ли ме, усещаш ли ме целия?

— Да. — Ръцете ѝ нежно пълзяха по гърба му и се опитваха да си проправят път под ризата му. — Рет, толкова си тежък — усмихна се неуверено тя.

— Прекалено тежък ли? — прошепна той.

— О, не — отвърна нежно тя. — Харесва ми... приятно ми е.

— И на мен — наведе се и я целуна нежно по един съвсем нов и напълно възхитителен начин. — Не се ли страхуваш?

— Не.

— Ще ти стане страшно — прошепна нежно той. Промъкна ръце под бедрата ѝ. Вдигна глава и я погледна в мига, в който притисна ханша ѝ към своя, а интимното докосване я накара да извика изненадано.

Той потръпна и тя зарови лице в горещата му шия, замаяна, сякаш се давеше под дълбок водопад, пламнала от непознато чувство на удоволствие.

— Джени — прошепна отново той. Ръцете му горяха. — Джени, Джени, ако не беше девствена, щях да те обладая тук, още сега, по всички начини...

Тя почти не го чуваше, защото трепереше необуздано. В този момент той се отпусна до нея, притисна я до себе си, сякаш за да я защити. Ръцете му не спираха да гаят гърба ѝ, устните му обсипваха лицето ѝ с жадни топли целувки. Цялата страст си бе отишла и в този момент той сякаш я успокояваше.

— Никога не повярвах на нещата, които мама разказваше за страстта — прошепна до ухото му Дженифър. — Рет, това е невероятно, нали? Какво вълшебство, колко сладко, колко опасно!

— Никога ли преди не си желала друг мъж? — попита любопитно той.

— Не.

— Ще ти кажа нещо, Джени. Никога преди не съм желал жена по този начин. Никога. — Целуна я лекичко по ухото. — Искам да знаеш нещо. Ако това се случи между нас, дори случайно, никога няма да

искаш да го забравиш. Ще те направя моя с толкова нежност, толкова бавно, че няма да усетиш никаква болка.

— Да, знам — прошепна тя и се усмихна. Напрегна се. — Можеше вече да си ме направил твоя — призна тя. — Дори не разбирах колко лесно човек може да забрави здравия си разум.

— Ти си невероятно страстна жена. — Той надигна глава и се вгледа в очите ѝ. — Не го очаквах.

— И ти не ми приличаше на страстен мъж — призна тя и с наслада огледа силното загоряло лице. — Рет, желях те по толкова плашещ начин!

Гърдите му се надигнаха.

— Джени, трябва да станем от това канапе. Май добрите ми намерения започват да се изпаряват, след като свалих половината ти дрехи.

Тя не отдели очи от него, докато ставаше и изпиваше с поглед голите ѝ гърди. Джени се усмихна и се изви леко.

— Господи, не прави така! — прошепна разтърсен Рет, докато се обръщаше.

Тя се засмя очарована и седна, облече се отново и се загледа в широкия му гръб. Той пушеше цигара и прокарваше ръка през косата си. Бе най-красивият мъж, който бе виждала през живота си. Никого не бе обичала така.

Обичам те, помисли си замечтано тя. Обичам всяка твоя бръчка, всеки жест на нетърпение. Готова съм да живея тук в бедност, но да съм с теб.

— Вече имам приличен вид — прошепна тя и се усмихна, когато той колебливо се обърна. — Господи, караш ме да се чувствам толкова добре. Винаги съм се притеснявала, че съм прекалено дребна.

Евърет присви очи.

— Не си дребна, мила — призна с дрезгав глас той. — Просто си нежна.

Лицето ѝ гордо засия.

— Благодаря ти, Рет.

— Да видим дали кафето е все още топло — каза тихо той и ѝ подаде ръка.

Джени пое дланта му, за момент той се поколеба, но след това я целуна нежно в ъгълчето на устата.

— Наранил съм ти устните — прошепна той. — Болят ли те?

— Просто са станали много чувствителни — отвърна тя също шепнешком и се изправи на пръсти. — За фермер се справяш доста добре с целувките.

— А ти знаеш прекалено много за едно девствено момиче — отвърна през смях той.

— Трябва да си доволен, уча бързо. — Пъхна ръка под ризата му и го погали. — Виждаш ли?

Той стисна ръката ѝ и закопча ризата до последното копче.

— Ще трябва много да внимавам с теб, госпожице — отбеляза той, — иначе ще ме тръшнеш на канапето някоя вечер и ще ме прелъстиш.

— Всичко е наред — опита се да го успокои тя. — Няма да позволя да забременееш. Имай ми доверие, скъпи — добави тя с игрива усмивка.

Той избухна в смях и я поведе към кухнята.

— Дойде време да ме нахраниш. Иначе мозъкът ми пак ще се размъти.

— Развали цялото удоволствие. Тъкмо когато взе да става интересно.

— Още минута и щеше да се наложи да ти предавам нов материал — отвърна сухо той и я погледна красноречиво. — Мъжете бързо се разгорещават, Джени. Не разчитай, че ще те защитавам до безкрай. За малко да изгубя контрол.

— Наистина ли? — попита ококорена тя. — Но аз не знам нищо.

— Тъкмо затова — въздъхна той. — Не съм... не съм докосвал девствено момиче откакто на мен ми беше за пръв път. Странно, напоследък това се е превърнало в нещо като клеймо. Докато бях момче, свестните хлапета не излизаха с момичета, за които се знаеше, че са лесни. А сега всички се подиграват на девствените. — Той замълча, обърна се към нея и лицето му остана строго. — Радвам се, че все още си невинна. Приятно ми е, че мога само с един поглед да те накарам да се изчервиш и да наблюдавам реакции, които не е виждал никой преди мен. Да върви по дяволите съвременният морал, Джени. Обожавам факта, че си също толкова старомодна, колкото съм и аз.

— И при мен е така. Виж... — Тя го погледна с обич. — Рет... — Пресегна се и докосна твърдите му устни. — Рет, мисля, че... —

Тъкмо се канеше да каже „те обичам“, когато някаква хартийка на пода привлече вниманието му.

— Я, какво е това? — попита той и се наведе, за да я вдигне.

Сърцето ѝ спря. Та това бе чекът, който получи по пощата. Беше го пхнала в джоба, но сигурно бе изпаднал. Тя гледаше как той го отваря и чете името на фирмата, а в следващия миг я сграбчи предчувствие за надвиснала опасност. Все още нямаше намерение да му казва откъде е...

Той стисна чека в длан и го смачка.

— Откъде си взела толкова пари и за какво са ти? — попита той.

— Ами... аз... Работих на половин ден за дизайнерска фирма в Хюстън и обзаведох хола на една госпожа — започна бързо тя. — За теб са. За да можеш да платиш вноската за бика. — Говореше със светнало лице и искрящи очи. — Отидох в Хюстън и си намерих поръчка. Това е комисионната ми за хола, който направих. Изненада! Сега няма да се налага да продаваш бика!

Той я наблюдаваше по много особен начин. Сякаш бе лапнал цял пъпеш и сега се опитваше да го преглътне, а не можеше. Изправи се, погледна смачкания чек и се обърна. Пристъпи към мивката и надникна към мрака навън.

— Как така си намерила работа като дизайнер?

— Учех няколко години в школа за вътрешен дизайн в Ню Йорк — обясни тя. — Намерих си работа в една от водещите агенции и две години се усъвършенствах. Затова толкова се ядосах, когато каза, че дизайнерите били мошеници — добави тя. — И аз съм такава.

— Ню Йорк значи?

— Да. Това е най-доброто място, където можеш да учиш и да работиш.

— И си се разболяла от пневмония...

— Затова се наложи временно да се откажа — потвърди тя. Намръщи се. Той говореше доста странно. — Благодарение на теб отново съм си стъпила на краката и съм в отлична форма. Госпожата, за която правих поръчката остана много доволна от работата ми. Направих го единствено за да изкарам пари и да ти помогна да платиш...

— Не мога да го взема — отвърна той с напрегнат глас. Остави внимателно чека на масата и пристъпи към вратата.

— Евърет, вечерята ти... — повика го тя.

— Не съм гладен. — Продължи да върви напред. След миг, входната врата се хлопна.

Тя остана сама на масата, без да откъсва очи от чека, докато накрая цифрите започнаха да се замъгляват. Очите ѝ пареха от сълзи. Тя го обичаше. Обичаше Евърет Кълхейн. А ето че добрите ѝ намерения не постигнаха нищо. Бе сигурна, че сега той ще я уволни. Прекалено късно си спомни мнението му за градските жени. Така и не ѝ бе останало време да му обясни, че родителите ѝ искаха тя да учи и работи в Ню Йорк. Не че бяха настоявали. Той бе решил, че причината да се откаже от всичко е била пневмонията. Дали можеше да го убеди, че не е такава, за каквато я мисли? Тя искаше да остане завинаги тук, не само за малко. Погледа към вратата и тихо въздъхна. Е, сега се налагаше да седи и да го чака, докато първоначалният му шок премине и той се върне.

Стана три сутринта, а от Евърет нямаше и следа, затова тя се качи на горния етаж и си легна. Никак не ѝ помогна това, че все още усещаше аромата на кожа и едва доловим мъжки афършейв, че не можеше да спре да мисли за страстта, на която я бе научил той. Накрая, напълно изтощена, заспа.

Когато на следващата сутрин отвори очи, усети, че не се е наспала. Веднага си спомни шокираното лице на Евърет, когато му бе казала с какво се е занимавала. Не можеше да разбере защо се чувства по този начин. След всичко, което преживяха заедно, не очакваше той да си тръгне, без да каже и дума. Зачуди се дали ще бъде все така, докато я уволни. Защото щеше да го направи със сигурност. Знаеше, че не иска да си тръгне. Освен това го обичаше с цялото си сърце.

СЕДМА ГЛАВА

Ако бе очаквала нещата да се оправят на сутринта, щеше да остане разочарована. Направи закуска, ала Евърет изфуча навън, без дори да погледне към кухнята. Бе очевидно, че предпочиташе да гладува, вместо да яде това, което тя бе приготвила.

Така продължи и през следващите два дни. Дженифър готвеше и накрая ѝ се налагаше да изяжда сама приготвеното. Евърет се връщаше рано преди обед, така че тя изобщо не го виждаше.

Беше продал бика. Разбра го от Еди, който също бе в лошо настроение.

— Молих го да почака и да види какво ще стане — съскаше Еди, когато на втората сутрин донесе на Дженифър яйцата. — Оказа се, че съседът не иска бика, така че Евърет го натовари и го закара да го продаде на търг. Изглежда много зле. Не разговаря с никого. Знаеш ли какво го яде?

Тя избегна острия поглед.

— Притеснява се за пари, предполагам — каза тя. — Предложих да му дам каквото имам. Той се вбеси, излетя навън и оттогава не ми е проговарял.

— Много нетипично за Евърет.

— Знам. — Тя въздъхна и му се усмихна. — Струва ми се, че иска да се махна, Еди. Какво ли не прави, само дето още не е напуснал фермата, за да ми го покаже.

— Това е заради парите, не е заради теб — ухили се Еди. — Не се отдръпвай сега. В момента има огромна нужда от всички нас.

— Може и така да е — отвърна Джени. — Просто ми се иска да беше взел парите, които му предложих.

— Как го виждаш Евърет да вземе пари от една дама. Не ми се обиждайте, госпожице Джени, но той е истински мъж. Нали ме разбираш?

Тя, за съжаление, разбираше. Сама се бе докоснала до мъжа в него и то по начин, който никога нямаше да забрави. Най-лошото бе, че

все още копнееше за него. Малкото им приключение на канапето бе възбудило апетита ѝ, но не го утоли.

За обяд остави в хладилника студено печено, нарязано на парчета, а на масата постави хляб, чаша и прибори. Бе оставила каната в печката, за да е топло кафето. Облече си пуловер и отиде на гости на Либи. Все едно че залагаше капан, каза си тя. Може би щеше да му бъде приятно да се нахрани хубаво, без да му се налага да гледа една градска жена.

Либи не зададе нито един от очевидните въпроси. На нея ѝ беше приятно, че Дженифър ѝ е дошла на гости, особено след като децата бяха на училище и тя можеше да говори за дрехи и телевизионни сериали с младата жена.

В един Дженифър си тръгна и се отправи бавно към къщата, за да провери дали Евърет е обядвал. Изненада се, когато го откри да обикаля кухнята и да пуши като комин.

— Ето те и теб! — избухна той и я прониза със страшния си потъмнял поглед. — Къде, по дяволите, беше? Нито бележка си оставила, нито нищо! Нямах представа дали си заминала, дали не си отвлечена, или не си се пребила някъде...

— А теб какво те интересува? — попита тя. — Нали ми даде ясно да разбере, че не те е грижа за компанията ми.

— Какво очакваш? — избухна той и в очите му припламнаха опасни искри. — Ти ме излъга.

— Не съм — опита се да се брани тя.

— Мислех си, че си бедна секретарка, изпаднала в беда, момиче, което ще гладува, ако не го прибера — изсъска той. Очите му нагло се плъзнаха по бялата блуза и зелената пола. — А какво се оказа? Живяла си и си работила в Ню Йорк и то на място, където за една седмица си изкарвала повече, отколкото аз мога да заработя тук за два месеца!

Това ли било? Гордостта му бе съкрушена. Беше беден, а тя не и това го бе съсипало.

Въпреки че вече знаеше истината, това нямаше да ѝ помогне. В момента бе опасен като навила се на руло гърмяща змия. В прашните ботуши и дънки, в дънковата риза, той приличаше на подивял престъпник.

— Бях болна от пневмония — започна тя, — налагаше се да...

— Боби не знаеше, нали? — попита той.

— Не — призна тя. — Не е имало защо да му казвам. Евърет...

— Защо не каза нищо още от началото? — попита той и натъпка ръце в джобовете, за да извади нова цигара.

— Какво трябваше да кажа? — попита тя вбесена. Свали пуловера от раменете си, а зелените ѝ очи не се откъсваха от него. — Евърет, аз съм си същата каквато бях и преди.

— Няма такова нещо — отсече той. Стисна зъби и запали цигара. — Когато дойде тук приличаше на проскубана кокошка. А сега... — Той изпусна дима и си позволи да се наслади на разликата. Очите му се застояха на блузата, присвити и огнени. — Преди време доведох тук едно градско момиче — съобщи разсеяно той. Очите му хванаха нейните. — Когато тя разбра, че идеите ми са повече от парите, се обърна и избяга. Бяхме сгодени — изсмя се той. — Май съм като слепец по отношение на жените.

Тя кръстоса ръце.

— Какво толкова, Рет? — попита тя. — Изпълних тази дизайнерска поръчка, за да ти помогна. — Тя пристъпи към него. — Просто исках да ти се отплатя, защото ми даде работа в момент, когато най-много се нуждаех. Знаех, че не можеш да си позволиш да ме вземеш, но бях в беда, а ти се жертва заради мен. — Очите ѝ не се отделяха от тъмното му лице. — Исках и аз да направя нещо за теб. Искаше ми се да запазиш бика.

Лицето му стана още по-строго и той ѝ обърна гръб, сякаш не можеше да я гледа. Вдигна цигарата към устните си, гърбът му бе свършено прав.

— Искам да си заминеш — заяви той.

— Да, знам — въздъхна тихо тя. — Кога?

— В края на седмицата.

Толкова скоро? — помисли си нещастно тя. Очите ѝ се замъглиха, докато го наблюдаваше в гръб, забелязала решимостта му.

— Мразиш ли ме? — попита тя с разтреперан глас.

Той се обърна бавно, стиснал цигарата в една ръка и очите му я пронизаха. Пристъпи неспокойно към нея.

С едно движение остави цигарата в пепелника и посегна към нея.

— Щях да те мразя — призна с дрезгав глас той, — ако не те желяех толкова много. — Наведе глава и плени устните ѝ.

В първия момент тя се стегна, защото в ласката му нямаше нежност. Той бе груб, нарочно ѝ причиняваше болка. Въпреки това, тя го обичаше. Ако това бе всичко, което бе готов да ѝ даде, то и това бе достатъчно. Повдигна ръце към врата му и го прегърна. Меките ѝ устни се разтвориха и му отдадоха сладостта си. Тя не успяваше да отвърне на целувката, защото езикът му я бе завладял напълно. В този момент той мислеше само за своето удоволствие.

Грубите му ръце се спуснаха по гърдите ѝ, после по бедрата и я притиснаха рязко, подеха непривичен ритъм, а тя усети мъжествеността му, доказателство за силното му желание.

— И това ли беше лъжа? — изсъска той до устните ѝ. — Наистина ли си девствена?

Усети как устните ѝ парят от натиска, когато се опита да отговори.

— Да — прошепна уплашено тя. Той все още я притискаше, а когато тя се опита да се измъкне, Евърет я дръпна още по-рязко към себе си.

— Не, недей — усмихна се грубо той. — Приятно ми е да те чувствам. Не си ли доволна, гражданке, че имаш такова въздействие върху мен?

Тя напразно се опитваше да го отблъсне.

— Евърет, не се опитвай да представиш нещата толкова евтино — помоли тя.

— Нима бих могъл? — Той се разсмя. — При твоите възможности? — Стисна я и тя извика. Устата му се спусна над нейната. Този път я подразни по-нежнo, едва доловимо, така че да я опияни като наркотик, да я хипнотизира, да я остави слаба и безпомощна. Тя започна да проследява извивката на устните му със своите и се опитваше да ги улови, за да засити жаждата, която той бе разпалил в нея.

— Искаш ли да останеш при мен, Джени? — прошепна той.

— Да — прошепна в отговор тя, искрено и от все сърце. Стисна ризата му с разтреперани пръсти. Устата ѝ копнееше отново да усети топлината на неговата. — Да, Евърет, искам да остана...

Дъхът му излезе шумно и парна устните ѝ.

— Тогава ела с мен горе още сега и ще ти позволя — въздъхна той.

Трябваше ѝ цяла минута, за да разбере смисъла на думите му. Едва тогава усети, че ръцете му са в долната част на гръбнака ѝ и се спускат още по-надолу, за да я докоснат по начин, който я шокира и уплаши.

Тя започна да се дърпа, с пламнало лице и обезумели очи.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

Той се изсмя.

— Не знаеш ли? Искам да спиш с мен. Или предпочиташ да ти го представя не чак толкова изтънчено? — попита той и обясни с такива думи, че ръката ѝ изплющя по лицето му като камшик.

Той я улови за китката и я погледна с презрение, желание и гняв.

— Не те ли интересува? — попита подигравателно той. — Преди минута нямаше нищо против. Така беше и онази вечер, когато ме остави да те съблека.

Тя стисна зъби в отчаян опит да запази достойнството и гордостта си.

— Пусни ме — прошепна уплашена тя.

— Мога да ти доставя удоволствие, градско момиченце — обясни той и погледна дръзко извивките на тялото ѝ. — Все някога ще се отдадеш на мъж. Защо да не съм аз? Или повече ти харесва първо да забогатееш?

Очите ѝ се наляха със сълзи. Имаше чувството, че пръстите му ще прекършат тънката ѝ китка, а другата му ръка продължаваше да притиска гърба ѝ. Тя затвори очи, за да не вижда повече студеното му лице. Как бе възможно да се държи с нея по този начин? Защо бе толкова жесток след споделената нежност?

— Без коментар ли ще го оставиш? — попита той. Отпусна ръце и посегна към цигарата, която продължаваше да дими в пепелника. — Не можеш да ме обвиняваш. Трябваше да опитам. Онази вечер ми се стори, че нямаш нищо против. Реших, че може да ти се прииска да отнесеш малко спомени със себе си.

Досега поне, спомените ѝ бяха хубави, каза си нещастно тя. Посегна с разтреперани ръце към пуловера. Притисна го към гърдите си и не вдигна повече поглед.

— На бюрото те чака кореспонденция. Напиши я, след като приключиш в кухнята. — Той се обърна към вратата. Обърна се отново

с мрачна усмивка. — Така поне ще компенсираш част от времето, дето си го пропиляла, за да се правиш на дизайнерка при онази госпожа.

Джени нито отговори, нито помръдна. Сякаш всичко я притискаше. Обичаше го. А той се държеше с нея като с някоя уличница!

Евърет си пое рязко въздух.

— Добре, не говори, щом не искаш — заяви студено той. — Пет пари не давам. И никога не съм давал. Желая те, това е всичко. Ако имах пари, щеше да си моя, както и още десет такива като теб.

Едва намери сили да вдигне лице. Той сякаш трепна, когато видя изписалото се нещастие, но младата жена не успя да го забележи, защото очите ѝ бяха замъглени от сълзи, а може и да грешеше.

— Кажи нещо! — изръмжа той.

Тя вирна брадичка. Светлите ѝ подути очи го гледаха обвинително, но младата жена не пророни и дума. Дори да я блъснеше в стената, нямаше да му достави удоволствието да каже каквото и да е!

Евърет си пое въздух вбесен, завъртя се на пети, излезе и блъсна вратата.

Тя се качи на горния етаж като сомнамбул, без дори да усеща къде се намира. Влезе в стаята си, взе чековете, които той бе подписал за заплатата ѝ и ги постави на нощното шкафче. Събра си багажа бързо и потърси чантата. Имаше пари колкото да плати на таксито. Щом стигнеше в града щеше да осребри чека от фирмата. Поръча такси по телефона и слезе да чака на долния етаж.

Когато таксито пристигна, Евърет не се мяркаше наоколо, нямаше ги и Еди и Биб. Очите ѝ бяха сухи, докато излизаше от къщата, усещаше се пълна с решителност, когато се качи в автомобила.

— Откарайте ме в града, ако обичате — помоли тихо тя.

Щом таксито потегли, тя огледа за последен път къщата, оборите и ограденията. След това се обърна напред и затвори очи.

За щастие нямаше проблем Дженифър да си намери работа. Сали Уейд бе толкова впечатлена от свършеното при госпожа Уайтхол, че създаде работно място специално за Дженифър в малката си все още неустановена на пазара дизайнерска фирма. Работата много ѝ допаднаше, но минаха няколко седмици, преди да престане да плаче всеки път, когато си помислеше за Евърет.

Кафето до лакътя на Дженифър изстиваше. Тя се намръщи над скицата, която правеше за нов клиент.

— Искаш ли ново? — попита Сали Уейд от вратата и повдигна чашката си. — Отивам да купя.

— Бог да те благослови — засмя се Джени.

— За пръв път от три месеца те виждам весела — отбеляза Сали и наклони глава на една страна. — Забравяш ли го вече?

— Кого? — долетя шокираният отговор.

— Мъжът, който и да е той, нали заради него не можеше да спреш да плачеш отначало. Не те попитах, но все се чудех — призна по-възрастната жена. — Все чаках телефонът да звънне или да пристигне някое писмо. Само че така и не стана. Реших, че не може той да е бил безразличен, след като ти толкова много си падаше по него.

— Той искаше любовница. — Най-сетне Дженифър каза истината на глас. — А пък аз исках съпруг. Просто пътищата ни се разделиха. Освен това — добави тя с немощна усмивка, — вече се чувствам значително по-добре. Имам страхотна работа, прекрасна шефка, дори временно гадже. Ако изобщо е възможно Дру да бъде наречен мое гадже.

— Той е голям сладур — въздъхна Сали. — Точно такъв ти трябва. Толкова е жизнен.

— И не е никак лош като архитект. Трябва да си доволна, че работи с теб. — Тя се усмихна широко. — Чудесно се справи с онзи офис миналия месец.

— Ти също — усмихна се Сали и се облегна на касата на вратата. — Беше страхотно попадение. Всички тези офиси в реставрираната къща. Трябваше им само здрав екип, а вие двамата с Дру добре се сработихте.

— В работата, да. — Дженифър въртеше молива между фините си пръсти. — Не ми се иска чувствата му към мен да се задълбочават. Ако изобщо е в състояние да прояви някаква задълбоченост — засмя се тя.

— Ти пък да не вземеш да се изолираш от целия свят?

— Няма, разбира се. Просто... — Тя сви рамене. — Едва сега започвам да преодолявам... Не искам да поемам нови рискове. Ще

мине още доста време. Може би дори никога няма да се отърся напълно.

— Някои мъже са добросърдечни — обади се Сали.

— А ти защо не си женена? — долетя острият отговор.

— Капризна съм и подбирам — обясни Сали с хитра усмивка. — Ама много, много капризна. Все още чакам Рет Бътлър, а друг не искам.

— Сбъркала си и века, и щата.

— Ти си от Джорджия. Помогни ми!

— Съжалявам — прошепна Дженифър. — Ако знаех как да го намеря, да не мислиш, че щях да ти кажа?

— Ясно. Давай чашата, за да ти донеса ново кафе.

— Мерси, шефе.

— Боже, тук раздават кафе! — Провикна се висок, червенокос мъж от вратата. — Аз го пия черно, с две понички и едно пържено яйце...

— Приключихме със закуската, господин Питърсън — осведоми го Дженифър.

— Извинявай, Дру — обади се и Сали. — Ще трябва сам да си хванеш кокошка да ти снася яйца, нищо че това е по-трудният начин.

— По-скоро ще гладувам — започна да мърмори той и натъпка ръце в джобовите. Сините му очи се местеха гневно ту към едната, ту към другата жена. — Нямам нито съпруга, нито майка. Живея сам. Готвачът ми ме мрази...

— Недей, ще ми разбиеш сърцето — предложи Сали.

— Дояж другата половина от моята поничка — предложи Дженифър и подаде нахапана поничка с шоколадова глазура.

— Не искам — въздъхна Дру. — Въпреки това ти благодаря, но това е едно нищо.

— Как да е нищо — възнегодува Дженифър. — Я се виж, само кожа и кости си.

— Миналата седмица съм качил два килограма — отвърна обиден той.

— Къде? — огледа го Сали. — На големия пръст на крака ли?

— Много смешно — разсмя се той, когато тя тръгна към кафе машината.

— Ти наистина си слаб — настоя Дженифър.

Той я погледна ядосан.

— Аз съм момче и още раста. — Протегна се лениво. — Искаш ли да се разходим до новата офис сграда.

— Не, благодаря. Трябва да довърша тези скици. Какво ще кажеш?

Подаде му ги една по една, а той ги огледа с опитното око на архитект.

— Хубави са. Само да не забравиш, че това е район с много натоварено улично движение — посочи той фойето, — следователно трябва да го предвидиш.

— Отиде ми белият мокет — пошегува се тя.

— Ще ти дам аз на теб един бял мокет — измърмори той. Стисна устни и я погледна. — Леле, госпожице, каква е тази промяна?

Тя мигна учудена.

— Каква?

— Самата ти. Когато се появи тук преди три месеца, приличаше на удавено коте. Я се виж сега... — Той въздъхна.

Джени бе облякла бежов костюм с розова раирана блуза и бледорозов копринен шал. Русата ѝ коса искреше с платинени отблясъци, бухнала и лъскава, подстригана до раменете, стелеща се на вълни. Лицето ѝ бе нежно като сметана, меко, а тя бе започнала отново да си слага грим. Изглеждаше добре и очите му ѝ разкриха истината.

— Благодаря.

Дру стисна устни.

— И защо ми благодариш?

— За ласкателството — отвърна тя. — От известно време самочувствието ми е някъде под земята.

— Дръж се за мен, малката и аз ще го накарам да ти замае главата — обеща той и я погледна похотливо.

— Сали, той се опитва да ме прелъсти! — провикна се тя.

Очакваше да чуе някоя съкрушителна забележка, но мълчанието се проточи. Погледна учудена младия мъж.

— Да не би да е излязла?

— Не, говори по телефона. Май още не си свикнала със звъненето му.

Наистина не беше. Имаше толкова много неща, с които не бе свикнала, а най-лошото бе, че не можеше без Рет. Работата ѝ бе хубава,

апартаментът — също, беше си купила нови дрехи. Само че без него тези неща нямаха особено значение. Просто вършеше необходимото и нищо повече. Презрението му бе наранило гордостта ѝ в онази ужасна сцена, която така и не успяваше да забрави.

— Слушайте! — заговори задъхана Сали, когато влезе отново при тях. — Ако и останалото е като гласа, може би това ще бъде големият ми пробив. Обади се потенциален клиент и ми се струва, че може да е моят Рет Бътлър, за който мечтая цял живот. Копринен сексапилен глас!

— Мечтай си! — пошегува се Джени.

— Ще намине, за да поговорим. Искане да му оправим цялата къща! — възкликна шефката.

— Значи трябва и портфейлът му да е дебел — отбеляза Дру.

Сали кимна.

— Не каза къде му е къщата, но според мен е някъде наблизо. Не ми направи впечатление да се обаждат от далеч. — Погледна Дженифър с усмивка. — Очевидно ставаш известна — засмя се тя, — попита ме дали ти ще се заемеш. Стори ми се, че в противен случай няма да се съгласи. — Тя затанцува из офиса с чаша в ръка. — Истински дар божи. Офисната сграда и тази работа сега, деца, да знаете, че няма да сме повече на червено! Не може да бъде!

— А вчера се оплакваше от сметките — засмя се Дженифър. — Нали ти казах, че все нещо ще излезе.

— Ти ми носиш късмет — призна Сали. — Ако не те бях взела на работа, направо не ми се мисли какво щях да правя.

— Нали знаеш колко съм ти задължена за работата — прошепна Джени. — Бях напълно отчаяна.

— Забелязах. Може да се каже, че си помогнахме една на друга. И все още си помагаме — заяви топло Сали. — Слушайте, трябва да празнуваме. Хайде. Ще ви черпя един обяд.

— Супер! — Дженифър скочи и грабна чантата. — Хайде, Дру, да побързаме, преди да е решила нещо друго!

Тя изскочи навън, младият мъж бе на крачка зад нея, а най-отзад ги следваше Сали. Никой от тримата не забеляза мъжът, седнал в лъскава кола от другата страна на улицата, стиснал слушалката на телефона, докато се взираше към тях от задната седалка.

ОСМА ГЛАВА

Същата вечер Дру покани Джени да излязат, ала тя му отказа с усмивка. И без това много не обичаше вечерните излизания. Когато се налагаше, придружаваше Сали, но това бе само в случаите, когато трябваше да привлекат нов клиент, да обсъждат предстоящи проекти. Извън тези излизания, тя нямаше никакъв личен живот. Повечето време прекарваше сама, в скромния си апартамент, преглеждаше скиците си и работеше над проекти за нови стаи.

Работата за Сали ѝ допадаше. Хюстън бе голям град, макар и значително по-малък от Ню Йорк. Имаше конкуренция, но тя не беше толкова жестока. Напрежението бе много по-малко. А най-хубавото бе, че Джени имаше пълна свобода при изпълнението на проектите. Можеше да съчетава идеите си както желае, стига да бяха съобразени с изискванията на клиентите. Обичаше работата си, всеки ден за нея бе удоволствие и тя постепенно разцъфваше и се превръщаше в жената, която бе преди. Само че сега не си позволяваше да се претоварва и измъчва. Пресмяташе внимателно парите, включително и за красивите дрехи, които обожаваше — купуваше ги от разпродажби по няколко и внимаваше всяка да е съчетана с определен костюм.

Животът ѝ бе добър. Въпреки това част от нея продължаваше да скърби за Евърет. Не минаваше и ден, без да си спомни високия строг мъж. Та те бяха свършени един за друг. Никога не бе срещала по-голяма нежност.

Стана от канапето и погледна към небето над Хюстън. Градът бе светъл и красив, но въпреки това с тъга си спомняше обсипаното със звезди небе над фермата. Някъде в далечината виеха кучета, свиреха щурци, скрити под стълбите на къщата. Навсякъде наоколо имаше простор и се мяркаха силуетите на добитъка на Евърет.

Стисна раменете си с ръце и въздъхна. Може пък някой ден болката да отшуми и да го забрави. Дори някой ден бе възможно да забрави грубите му думи и раната да заздравее. В момента, обаче, болката продължаваше да я прорязва. Значи той бе готов да я остави

като своя любовница, като някаква вещ, която да използва, когато му скимне. Нямахме обаче никакво намерение да я направим част от живота си. Нямахме нужда от думи, за да ѝ обясним какво е мнението му за нея. Това я бе наранило най-силно. И това се случи след всичката онази нежност, което означаваше, че за него е била просто едно тяло, което да задоволи нуждата му. Той не я обичаше. И се бе постарал да ѝ го покаже.

Имахме нощи като тази, когато тя крачеше напред-назад непрекъснато и се чудеше дали той все пак не съжалява за случилото си. Съмняваше се. Евърет бе мъж с желязна воля. Не допускаше никого до себе си. А пък за едно градско момиче в живота му нямаше никакво място, при това напълно невинно момиче.

Тя се разсмя горчиво. Колко жалко, че още първия път се влюби в такъв циник. Вече гледаше на света с други очи. Имаше чувството, че малко неща можеха да я наранят. Бе скътала чувствата си някъде дълбоко, на място, където не можеха да бъдат докоснати. Бе недосегаема. Чувстваше се спокойна, в безопасност, на скришно място в малкия си пашкул. Вече можеше да прояви същото коравосърдечие като него. От една страна това бе истинска благословия. Можеше да се смее щастливо и да излиза с Дру, въпреки че това не означаваше нищо. Вече не рискуваше нищо като излизаше на срещи. Сърцето ѝ бе скрито.

Погледна за последно небето, загаси лампата и си легна. Унасяше се, когато се сети за новия клиент и се зачуди кой ли е той, а след това се усмихна заради забележката на Сали, че имал сексапилен глас.

На следващата сутрин се успа за пръв път от месеци. Изписка уплашена, облече бързо бежова копринена рокля и приготви обувки на висок ток. Изпъшка, докато оправяше непокорната си коса, бухнала около раменете. Оправи си набързо лицето и хукна в хладното есенно утро без сако и жилетка. Дано да не измръзне, каза си тя, докато се качваше на таксито, за да стигне час по-скоро в офиса.

— Ето те и теб — заяви Дру с престорен гняв, когато тя се втурна вътре, поруменяла, рошава, но много сексапилна. — Трябва да те уволня.

— Хайде давай. Да те видя. — Изсмя се тя. — Ще кажа на Сали как подправи онзи чек.

— Изнудвачка! — изръмжа той. Прегърна я и завъртя във въздуха.

— Да ме пуснеш веднага, мъж шовинист такъв — смееше се весело тя. Беше толкова красива, тялото ѝ великолепно, подпряла ръце на раменете му, докато го наблюдаваше. — Хайде пусни ме — помоли се тя. — Пусни ме, Дру и обещавам да те заведа на обяд.

— Е, тогава може — съгласи се сухо той.

— Дженифър! Дру! — възкликна Сали и влезе в стаята с нервен смях. — Престанете да се глезите. Трябва да поговорим по работа, а първото впечатление, което създавате не е особено благоприятно.

— Олеле — смути се Дру. Двамата с Дженифър се обърнаха едновременно и смехът и лъчезарното излъчване се стопиха от лицето на младата жена на секундата. Тя погледна новодошлия напрегната, шокирана и много ядосана.

Дру я пусна, обърна се към клиента и протегна ръка с усмивка.

— Съжалявам. Просто порицавах персонала заради несериозно отношение. — Засмя се. — Аз съм Андрю Питърсън, архитект. Това е сътрудничката ми, Дженифър Кинг.

— Знам как се казва — отвърна тихо Евърет Кълхейн. В тъмните му очи нямаше и следа от любезност или желание за примирие. Бяха гневни, студени, но той се усмихна подигравателно, докато местеше поглед от Дженифър към Дру. — Познаваме се.

Сали започваше да се чувства неловко. Щом забележа преbledнялото лице на Дженифър, по-възрастната жена се сети кой може да бъде Евърет.

— Господин Кълхейн е новият ни клиент — представи го колебливо тя. Дженифър имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне. — Нали си спомняш, Джени, вчера споменах, че се е обаждал.

— Не спомена името му — отвърна хладно Джени, а гласът ѝ потръпваше от гняв. — Моля да ме извините, трябва да се обадя по телефона.

— Не бързай толкова — спря я с тих глас Евърет. — Първо ще поговорим.

Очите ѝ блеснаха, а тялото ѝ потръпна от едва сдържан гняв.

— Нямам за какво да говоря с вас, господин Кълхейн — успя да изрече тя. — А и едва ли вие можете да ми кажете нещо, което ме

интересува.

— Дженифър... — обади се нервно Сали.

— Ако работата ми зависи от това да работя по поръчката на господин Кълхейн, можеш да приемеш оставката ми незабавно — заяви неуверено младата жена. — Не желая да разговарям с него, още по-малко да работя с него. Съжалявам.

Тя се обърна и разтреперана се върна в офиса си. Затвори вратата след себе си. Дори не можа да седне. Трепереше като лист, а сълзите пареха очите ѝ. Отвън долитаха гласове, но тя не им обръщаше никакво внимание. Остана загледана в абстрактната картина на стената, докато най-сетне реши, че ще ослепее, ако продължава да се вира в нея.

Дори не усети кога се е отворила вратата. Когато се хлопна, тя се обърна през рамо и забеляза Евърет.

Едва сега забеляза, че е облечен в костюм. Много скъп костюм, който подчертаваше още повече загорялото му лице. Стегнатото тяло изглеждаше безкрайно елегантно в новите дрехи. Стискаше шапка Стетсън в една ръка и я оглеждаше хладно и пресметливо.

— Моля те, върви си — помоли тя колкото може по-убедително.

— Защо? — попита небрежно той и подхвърли шапката на бюрото. Настани се на фотьойла и кръстоса крака. Запали цигара и дръпна пепелника, но така и не откъсна очи от разстроеното ѝ лице.

— Ако искаш някой да ти оправи къщата, има и други фирми — уведоми го тя дръзко, въпреки че краката ѝ продължаваха да треперят.

Той забеляза това, очите му се присвиха и стисна зъби.

— Страхуваш ли се от мен? — попита тихо той.

— Вбесена съм — отвърна шепнешком тя. Ръката ѝ отмести дълъг непокорен кичур коса от челото. — Все едно че ме нашиба с камшик, преди да си тръгна от фермата. Сега какво искаш? Да ми покажеш как си се замогнал ли? Забелязах кройката на костюма ти. А фактът, че можеш да си позволиш да наемеш фирмата, за да ти обзаведе къщата е достатъчно красноречив. — Усмихна се притеснена. — Поздравявам те. Дано това неочаквано богатство те направи щастлив.

Той мълча дълго. Очите му бавно я оглеждаха, без да се държи обидно, сякаш бе забравил как изглежда и имаше нужда да я гледа, за да ѝ се наслади напълно.

— Няма ли да ме попиташ как се сдобих с тези пари? — попита накрая той.

— Не, защото не ме интересува — отвърна тя.

Едното ъгълче на устата му трепна. Дръпна от цигарата и я тръсна в пепелника.

— Продадох правата за петрола.

Дотук с принципите, прииска ѝ се да му каже. Само че нямаше сила. Заобиколи бюрото и седна.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той.

Тя пребледня и си спомни ясно кога ѝ бе задал същия въпрос. Изглежда и той си спомни, защото стисна зъби и си пое рязко дъх.

— Искам къщата ми да се оправи — заяви той. — Искам ти да я направиш. Никой друг. Искам да останеш при мен, докато трае работата.

— Първо адът ще замръзне — заяви тихо тя.

— Аз пък бях останал с впечатлението, че тази фирма има нужда от поръчки — отвърна той, докато оглеждаше офиса ѝ. — Комисионната ще бъде доста голяма.

— Веднъж вече ти бях казала, че не можеш да ме купиш — заяви тя. — Предпочитам да скоча от някоя скала, вместо да съм под един покрив с теб!

Той затвори очи. Когато ги отвори отново, погледна към ботуша си.

— Заради червенокосия клоун отвън ли е цялата тази работа? — попита неочаквано той и срещна погледа ѝ.

Устните ѝ потръпнаха.

— Не е твоя работа.

Той не откъсваше поглед от нея.

— С него изглеждаше различна — отбеляза той. — Жизнена, весела, щастлива. Щом ме забеляза, сякаш животът се отцеди от теб. Сякаш водата изтече от някаква чаша.

— А ти какво очакваш, за бога? — избухна тя вбесена. — Ти ме съсипа.

Той си пое бавно дъх.

— Да, знам.

— Тогава защо си дошъл? — попита уморено тя. — Какво искаш от мен?

Той загледа цигарата, без да я вижда.

— Вече ти казах. Искам да оправиш къщата. — Вдигна очи. — Мога да си позволя най-доброто и съм готов да платя. За теб.

В гласа му прозвучаха странни нотки, но тя бе прекалено нервна и не ги чу. Мигна и се опита да се овладее.

— Няма да го направя. Ще се наложи Сали да ме уволни.

Той стана и се надвеси над бюрото, загаси цигарата, натъпка ръце в джобовете и я погледна гневно.

— Има и по-неприятни начини да постигна своето — уведоми я той. — Мога да направя нещата за теб и за работодателката ти много трудни. — Всеки негов поглед бе предизвикателство. — Да те видя сега какво ще направиш. Ще зарежеш всичко и ще си заминеш с този товар на съвестта ли?

Не можеше да го направи и той го знаеше. Имаше чувството, че я разкъсват.

— И какво ще постигнеш като ме накараш да се върна? — попита тя. — Ако можех, бих ти забила нож. Няма да спя с теб, каквото и да направиш. Така че какъв е смисълът?

— Да обзаведеш къщата ми — отвърна небрежно той. Така и не бе откъснал очи от нея. — Другото не ме интересува. Какво са казали хората, че очи, които не се виждат, се забравят, нали така? — Той сви рамене и се обърна, а по лицето му се изписа хитро изражение. — А в тъмното едно тяло е почти като всяко друго — добави той и се пресегна да си вземе шапката. Забеляза как трепкат очите ѝ и се усмихна доволен, докато отваряше вратата. — И така, госпожице Кинг, избирайте. Ще дойдете ли с мен в Биг Спър, или ще трябва да съобщя на госпожица Уейд, че я зарязвате да се оправя сама в тази каша?

Очите ѝ искряха гневно. Нямаше избор. Но той щеше да си плати за всичко това. Все някак щеше да го накара да си плати.

— Ще дойда — сопна се тя.

Той не каза нищо повече. Излезе от офиса ѝ, сякаш ѝ правеше услуга, че ще му обзавежда къщата!

Сали се показа на вратата след няколко минути, притеснена и готова да се извини за всичко.

— Нямах никаква представа — каза тя на Дженифър. — Честна дума, наистина не знаех кой е той.

— Сега вече знаеш — засмя се неуверено Джени.

— Не е нужно да го правиш — заяви по-възрастната жена.

— Страхувам се, че трябва. Евърет никога не заплашва напразно — каза тя и се изправи. — Ти беше толкова добра с мен, Сали. Не мога да му позволя да ти причини неприятности заради мен. Ще тръгна с него. Все пак това си е просто работа.

— Смъртно бледа си. Ще изпратя Дру с теб. Ще му дадем да се разбере...

— Евърет жив ще изяде Дру — предупреди тя Сали. — Не се преструвай, че не го знаеш. Дру е мило момче, но не може да се мери с Евърет нито като физически възможности, нито като нрав. Тази война е между нас двамата.

— Война без оръжия ли? — попита тихо Сали.

— Именно. Той не понася жените от града, а аз не бях напълно откровена с него. Той просто иска да ми го върне.

— Защо ли си мислех, че отмъщението е отминало още с времето на Борджиите? — измърмори Сали.

— Не съвсем. Пожелай ми късмет. Ще имам нужда.

— Ако стане напечено, обади се да ти пратя подкрепления — предложи Сали. — Ще си събера багажа и ще дойда при теб, а Евърет хич няма да ме уплаши.

— Ти си истинска приятелка — отбеляза топло Дженифър.

— Аз съм една гадина — долетя тъжният отговор. — Искан ми се да не ти бях причинявала това. Ако знаех кой е той, никога нямаше да му кажа, че работиш тук.

Дженифър се бе надявала да отиде сама до Биг Спър, ала Евърет се върна с нея до апартамента ѝ, решен да не я оставя сама.

Изчака я в хола, докато се приготви и огледа много внимателно обстановката.

— Гледаш дали не е прашно ли? — попита любезно тя, стиснала багажа в ръка.

Той се обърна и я погледна.

— Това сигурно ти струва цяло състояние — отбеляза той.

— Така е — отвърна тя, без да крие сарказма си. — Мога да си го позволя. Изкарвам доста пари, както сам ми беше казал.

— Казах много жестоки неща, нали, красива кукличке? — попита тихо той и погледна шокираното ѝ лице. — Дълбоки белези ли оставих?

Тя вирна брадичка.

— Може ли да вървим? Колкото по-бързо пристигнем, толкова по-бързо ще приключи с работата и ще мога да се върна вкъщи.

— Никога ли не мислиш за фермата като за дом? — попита той, без да откъсва очи от нея. — Отначало много я обичаше.

— Нещата тогава бяха различни — отвърна тя без желание и пое към вратата.

Той взе сака и пръстите му докоснаха нейните и ѝ се стори, че я удря ток.

— Еди и Биб ме подлудиха, когато разбраха, че си заминала — призна той, докато ѝ отваряше вратата.

— Сигурно си бил прекалено зает да празнуваш и дори не си забелязал.

Той се изсмя.

— Да празнувам ли? Проклета малка глупачка, аз... — Въздъхна дълбоко и замълча. — Както и да е. Можеше да оставиш поне една бележка.

— Защо, за да знаеш къде съм отишла ли? — попита тя. — Това бе последното, което исках.

— Забелязах — съгласи се той. Затвори вратата, подаде ѝ ключа и пое по коридора към асансьора. — Либи ми каза името на фирмата, където беше работила. Не беше трудно да се сетя, че са те назначили.

Тя отметна коса.

— Така значи ме намери.

— Между нас има недовършени неща — отвърна той, докато чакаха асансьора. Тъмните му очи следяха всяко нейно движение и тя стисна юмруци, за да се въздържи да не го ритне. Имаше такава власт над нея. Под привидната студенина бушуваше адски огън, жаден, роден от любов, но тя бе готова по-скоро да умре, преди да му признае.

— Мразя те — прошепна тя.

— Знам — отвърна той с необяснимо задоволство.

— Господин Кълхейн...

— Наричаше ме Рет — напомни ѝ той. — Особено — поясни тихо той, — докато те любех.

Тя поруменя и понечи да го ритне. Той отскочи назад в мига, в който вратата на асансьора се отвори.

— Свиня! — изсъска тя.

— Мила, трябва да мислиш за децата — отвърна бавно той, когато забеляза, че асансьорът е пълен с любопитни. — Ако ме сразиш, как ще се грижа за десетима ви?

Силно изчервена, тя се качи и ѝ се прииска вратата на асансьора да го притисне. Това, разбира се, не стана. Той въздъхна шумно и я погледна.

— Толкова много те молих да не бягаш с онзи търговец — продължи тъжно той. — Казах ти, че животът с него ще те ввлече в грях.

Наоколо се чува възклицания. Тя го погледна истински вбесена. Тази игра бе за двама.

— А ти какво очакваше да направя? Да си стоя вкъщи и да плета, докато ти се мотаеш с онази черноока мръсница ли? — отвърна тя. — И то докато бях в толкова деликатно състояние...

— Деликатно състояние... — промърмори той, шокиран от неочакваната забележка.

— Бебето беше твое, животно такова — отвърна тя и се престори, че хлипа.

— Мила! — избухна той. — Ти не ми беше казала.

Сграбчи я и я целуна жадно пред очите на всички в асансьора, докато тя броеше до десет в напразен опит да не се издаде, че се разнежи от едно докосване на устните му.

Вратата на асансьора се отвори и той вдигна глава, когато останалите започнаха да излизат. Дишаше тежко.

— Не — промълви той, когато тя се опита да се отдръпне. Сграбчи я и отново наведе глава. — Имам нужда от теб — прошепна неуверено той. — Толкова се нуждая от теб.

Тези думи върнаха миналото. Нужда, значи. Имал нужда от нея. Имаше нужда от тялото ѝ, това бе всичко. Знаеше, че е така! Изтръгна се от ръцете му и изфуча от асансьора.

— Направи го още веднъж и няма да ме видиш повече! — заплаши го тя, щом излязоха навън. Лицето ѝ бе поруменяло и си поемаше дъх с усилие. — Говоря ти сериозно! Ще се махна и този път няма да успееш да ме намериш!

Той сви рамене.

— Както желаяш.

Вървеше до нея, но веселото изражение бе изчезнало от лицето му. След минути тя вече се чудеше дали не си е въобразила, че го е видяла.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сега вече караше линкълн. Имаше не само кола, но и шофьор. Подаде чантата на униформения мъж и настани Дженифър на задната седалка.

— Май се издигаме? — попита тя със студен сарказъм.

— Не ти ли харесва? — попита подигравателно той. Облегна се на седалката срещу нея и запали цигара. — Не вярвах, че има жена на този свят, която би устояла на парите.

Тя си спомни с неудоволствие как някога е бил изоставен тъкмо защото не е имал никакви пари. Част от нежното ѝ сърце го съжаляваше. Но тя нямаше да допусне това да проличи.

— Сега можеш да си купиш каквато пожелаеш — отвърна тя и погледна през прозореца.

Той издуха прозрачно облаче дим. Шофьорът се настани зад волана, запали мощния мотор и потегли.

— Точно така.

Тя остана загледана в чантата на скута си.

— Значи наистина са открили петрол — попита тя.

— Откриха. Безкрайно много барели. — Наблюдаваше я над цигарата. — Цялото проклето небе е покрито със сонди. Метални скакалци. — Той въздъхна. — Добитъкът като че ли не ги забелязва. Продължава да си пасе.

Какво ли щеше да бъде, ако някой ден избухнеше гейзер под едно от безценните му говеда от породата Хиърфорд, мислеше си тя. За малко да му го каже, но след това си спомни враждата помежду им. Двамата имаха много приятна връзка. Защо му трябваше на Евърет да я съсипва?

— Вече е късно да говорим по този въпрос — продължи тихо той. — Не исках да те нараня чак толкова. След като се успокоих, бях готов да ти се извиня.

— Извинението ти нямаше да има кой знае каква стойност след всичко, което ми каза! — изсъска тя през зъби и се изчерви при

спомена за острите думи.

Той извърна поглед настрани. Цяла дълга минути пуши и мълча.

— Вече си почти на двайсет и четири, Джени — заяви най-сетне той. — Ако не си чувала подобни думи, значи си закъсняла.

— Не очаквах да ги чуя от теб — отвърна тя и го погледна вбесена. — С повече уважение щеше да се държиш към всяка, която би хванал от улицата за двайсет долара!

— Така или иначе, щеше да си моя накрая! — изръмжа той и я погледна. — Не се прави на света вода ненапита, сякаш не знаеш за какво говоря. Онази нощ на канапето за малко да станем любовници.

— Ако се беше случило онази нощ, нямаше да се срамувам — повиши глас тя. — Нямаше да ме накараш да се чувствам евтина.

Той бе готов да избухне. Успя да се овладее и дръпна от цигарата си, за да се успокои. Тъмните му очи се спряха на стегнатата ръка.

— Ти ме нарани.

Не можа да повярва на чутото.

— Какво?

— Нарани ме. — Вдигна очи. — Мислех си, че сме напълно откровени един с друг. Имах ти доверие. Допуснах те до себе си по-близо, от която и да е друга жена. И ето че най-неочаквано ти ме срази. Оказа се, че си жена с кариера, отдадена на професията. Още по-зле — добави тихо той, — жена от големия град, свикнала с градските мъже, градския живот и градско поведение. Не можах да го понеса. Плащах ти смешна заплата, а ти ми връчи чек... — Той въздъхна уморено. — Господи, не мога да ти опиша как се почувствах. Гордостта ми бе размазана. Нямах абсолютно нищо, а ти ми показваше черно на бяло, че можеше да постигнеш много повече от мен.

— Просто исках да ти помогна — заяви тя. — Исках да си купиш проклетия бик. Извинявай. Ако трябваше да го направя отново, нямаше да видиш дори един цент.

— Да, виждам. — Той въздъхна. Допуши цигарата и я загаси. — Кой е червенокосият?

— Дру ли? Сали ти каза. Нашият архитект. Има си отделна фирма, разбира се, но ни помага в големите проекти.

— В моя няма да има участие — заяви заплашително той и очите му потъмняха. — Не и в моята къща.

Тя го погледна също толкова заплашително.

— Това зависи какви промени има по проект.

— Няма да го допусна у нас — заяви тихо той.

— Защо?

— Не ми хареса как те гледа — заяви студено той. — Нито пък къде си вре ръцете.

— Аз съм на двайсет и три — напомни му тя. — Освен това Дру ми харесва, харесва ми и начинът, по който ме гледа! Той е приятен човек.

— А аз не съм — съгласи се той. — Аз изобщо не съм мил. Ако те докосне отново по същия начин, докато съм в същата стая, ще му счупя ръцете.

— Евърет Доналд Кълхейн! — избухна тя.

Той изви вежди.

— Кой ти каза цялото ми име?

Тя погледна настрани.

— Няма значение — отвърна смутена тя.

Ръцете му се вплетоха в косата ѝ.

— Господи, прекрасна е — призна тихо той. — Няма нищо общо с това, което беше във фермата.

Тя се опита да не забелязва докосването му.

— Бях болна — напомни му тя.

— А сега не си. Сега си по-налята и нежна. Дори гърдите ти...

— Престани! — извика тя изчервена.

Той пусна косата ѝ с нежелание, но очите му така и не се откъсваха от нея.

— Ще бъдеш моя, Джени — заяви тихо той, гласът му беше нежен също като онази нощ, когато я любеше.

— Първо ще трябва да ме застреляш в крака — уведоми го тя.

— Няма начин — измърмори той. — Искам те здрава и силна, за да си до мен.

Лицето ѝ отново пламна. Беше готова да го ритне, но сега седяха и нямаше как.

— Аз, обаче, не те искам!

— Преди ме искаше. Отново ще ме поискаш. Измислил съм цяла кампания, госпожице Джени — съобщи ѝ арогантно той. — Да знаеш, че си под обсада. Просто все още не си го разбрала.

Тя го погледна право в очите.

— Дядо ми се е сражавал сам срещу цяла германска рота по време на Първата световна война, само и само да не се предаде.

Той изви вежди.

— Трябва ли да се впечатля?

— Няма да стана твоя любовница — заяви тя. — Колкото и кампании да подемеш, независимо от заплахите и ласкателствата, които използваш, няма да стане. С теб съм, за да спася бизнеса на Сали. За мен това не е нищо повече от работа. Няма да спя с теб.

Тъмните му очи се спряха на лицето ѝ.

— Защо?

Тя отвори устни, затвори ги, после отново ги отвори.

— Защото не мога да го направя без любов — отвърна най-сетне тя.

— Любовта невинаги е възможна — отвърна тихо той. — Понякога се появяват първо взаимното уважение, приятелството...

— Не може ли да говорим за нещо друго? — попита притеснена тя. Пръстите ѝ стискаха чантата толкова силно, че тя вече бе станала безформена.

Той се засмя тихо.

— Като говорим за секс, няма да забременееш.

— Сега имаш пари. Можеш да си купиш жени — сопна се тя. — Сам го каза.

— Миличка, ти ще искаш ли мъж, когото си купила? — попита тихо той.

Тя разтвори устни.

— Дали... — Погледна го прави в очите. — Ами, не.

— И аз няма да искам жената, която съм купил — потвърди той. — Прекалено горд съм, Джени. Казах и извърших груби неща с теб — напомни ѝ той. — Разбирам защо си ядосана и наранена. Някой ден ще се опитам да ти обясня защо се държах по този начин. Точно сега се опитвам да възстановя поне частица от приятелството, което имахме. Нищо повече. Въпреки всички приказки, никога не съм се опитвал нарочно да те прелъстя.

— Наистина ли? — попита тя с горчивина. — Не е ли това причината да ме водиш тук?

— Не. — Той запали нова цигара.

— Нали каза, че... — тя се поколеба и замълча.

— Иска ми се — призна тихо той. — Господи, как само ми се иска! Не мога просто така да взема едно девствено момиче. Едно време си мислех, че мога — призна той. — Онази нощ... Ти беше така изпълнена с желание, че главата ми се замая, когато разбрах, че стига да поискам и си моя. — Погледна върха на цигарата с празен поглед. — Щеше ли да ме намразиш, ако не бях спрял?

Тя закова очи в чантата.

— Няма никакъв смисъл да обсъждаме всичко това — отвърна тя сериозно и любезно. — Миналото си е минало.

— Минало друг път — измърмори той. — Щом те погледна и целият тръпна — призна с дрезгав глас той.

Долната ѝ устна потръпна, докато го наблюдаваше...

— Тогава не ме поглеждай. Или си взимай студени душове! Не очаквай да направя нещо по този въпрос. Дошла съм тук, за да работя, нищо повече!

Той отново изви вежди и продължи да я оглежда с много любопитство.

— Ти откъде знаеш за студените душове?

— От филмите!

— А от филмите ли си научила за секса? — пошегува се той.

— Не, от училище! Имахме часове по сексология — сопна му се тя.

— По мое време научавахме тези неща по трудния начин — призна той. — Това не влизаше в учебната програма.

Дженифър отново го погледна.

— Виждам, че си имал допълнителни часове на задната седалка на нечия кола.

Той посегна и отново докосна косата ѝ. Подръпна я леко.

— Стана в един сеновал — призна той тихо. Тя завъртя глава и очите им се срещнаха. — Тя беше две години по-голяма от мен и ми показва разлика между това да правиш секс и да се любиш.

Лицето ѝ пламна. Той ѝ въздействаше по начин, по който никой друг не успяваше. Тръпнеше дори при най-незначителното докосване на пръстите му по косата си. Как щеше да издържи в една къща с него?

— Евърет... — започна тя.

— Съжалявам за всичко, което ти казах онзи последен ден, Джени — призна тихо той. — Съжалявам, че представих нещата по

толкова евтин и противен начин. Нямах да е така, дори да ми се беше отдала.

Тя се отдръпна от него със сух смях.

— Нима? — попита тя и извърна поглед към прозореца. Вече излизаха от Хюстън и се отправяха на юг. — Щом приключеше с мен, щеше да ме изриташ, и ти го знаеш, Евърет Кълхейн. Нямах да съм по-различна от всички онези жени, с които си спал, и към които изпитваш само презрение.

— С теб не е така.

— И колко пъти си повтарял все тези думи? — попита тъжно тя.

— Един-единствен път. Сега.

Стори ѝ се раздразнен, сигурно защото тя така и не се хвана на изпитаните думи. Затвори очи и се облегна на студения прозорец.

— Предпочитам да остана в някой мотел — призна тя. — Стига ти да нямаш нищо против.

— Няма начин, госпожице — отсече той. — Резето е на вратата ти, ако чак толкова не ми вярваш. Част от сделката е да останеш в Биг Спър.

Тя обърна глава и се вгледа в строгия му профил. Той отново ѝ се стори страшен с тези тъмни блеснали очи и студеното изражение. Бе същият като мъжа, когото видя първия ден от другата страна на мрежестата врата.

— Какво щеше да направиш, ако ти се бях отдала — попита неочаквано тя, докато го наблюдаваше. — Ами ако бях забременяла?

Той извърна глава и очите му заблестяха.

— Щях да падна на колене и да благодаря на бога — отвърна той. — Какво, според теб, щях да направя?

Тя разтвори устни.

— Не съм мислила.

— Аз искам деца. Пълна къща с деца.

Това признание я изненада. Очите ѝ се плъзнаха по широките му гърди, към мускулите, притиснати под сивия костюм и си спомни как потръпваха в моменти на страст.

— Либи каза, че много обичаш фермата — обади се отново той.

— Така беше. Когато бях добре дошла.

— Все още си добре дошла.

— Не може да бъде! — Тя наклони глава на една страна. — Аз съм жена с кариера, нали не си забравил? Да не говорим, че съм градско момиче.

Той се усмихна.

— Според мен, градските момичета са сексапилни. — Тъмните му очи се плъзнаха по слабите ѝ крака в розов чорапогащник. — Не бях забелязал, че имаш крака, порцеланова кукличке. Винаги ги криеше в дънки.

— Не исках да ме зяпаш похотливо.

— Ха! — извика той. — Знаеше, че проклетата ти блуза е скъсана онзи път, когато падна от коня. — Очите му я предизвикваха да започне да спори. — Искаше да те видя. Никога няма да забравя как изглеждаше, когато забеляза, че не откъсвам очи от теб.

Гърдите ѝ се надигаха бързо.

— Бях шокирана.

— Шокирана, друг път. Беше очарована. — Той вдигна цигарата към устата си. — До онзи момент не забелязвах, че си жена. Възприемах те като дете. Едно безпомощно създание, което трябваше да защитавам. — Той изви очи настрани и се усмихна подигравателно. — Тогава блузата ти се отвори и аз забелязах тяло, за което бях готов да убивам. След това стана направо невъзможно.

— Ти стана невъзможен...

— Знам — призна той. — Разумът ми казваше да стоя настрани, но тялото не слушаше. А ти никак не ми помагаше, докато лежеше на канапето, а устните ти молеха за моите.

— И аз съм човек! — избухна тя вбесена. — Не съм те карала да започваш да ме целуваш.

— Ти не ми се противопостави.

Тя се обърна настрани.

— Не може ли да престанем да обсъждаме този въпрос?

— Точно когато стана интересно ли? — попита той. — Защо? Не ти ли е приятно да си спомняш?

— Не!

— И той ли те целува като мен? — попита тихо той и я дръпна за ръката, причинявайки ѝ болка. — Онзи, червенокосия, позволи ли му да те докосва както го правих аз?

— Не! — прошепна тя, шокирана от отвращението, което пролича в единствената дума.

Ноздрите му се разшириха, а тъмните очи обходиха горната част на роклята, слабите крака, заоблените бедра и се върнаха обратно към лицето.

— Защо не? — попита неуверено той.

— Може би мъжете вече ме ужасяват — промълви тя.

— Може би един определен мъж те ужасява — отвърна тихо той. — Беше толкова хубаво, когато се докосвахме. Толкова хубаво, толкова сладко... Ти беше под мен и усещах отклика ти... — Пръстите му нежно докоснаха роклята.

Тя се опомни веднага, стисна пръстите му и ги отблъсна.

— Недей! — избухна тя.

Пръстите му се свих около китката ѝ. Поднесе дланта към устните си и ги вкуси нежно, без да откъсва поглед от нея.

— Дори не мога да мисля за други жени — призна тихо той. — След три безкрайни месеца все още не мога да спя, защото си спомням какво изпитвах, докато те прегръщах.

— Недей — помоли тя и наведе глава. — Няма да успееш да ме накараш да се почувствам виновна.

— Не искам това от теб. Не и чувство на вина.

Тя вдигна очи.

— Искаш само секс, нали? Искаш мен, защото не съм била с никой друг!

Той стисна лицето ѝ между дланите си и се вглежда в нея, докато забравената между пръстите му цигара не започна да дими съвсем до лицето ѝ.

— Някой ден ще ти кажа какво точно искам — призна с приглушен глас той. — Ще ти кажа, когато забравиш станалото и ми простиш. Дотогава всичко ще бъде както досега. — Той изви устни. — Ще взимам студени душове и ще работя до припадък.

Тя нямаше да се поддаде! Само че ръцете му бяха топли и грапави, а дъхът му имаше вкус на цигари до устните ѝ.

Той се наведе още по-близо, за да я измъчва. Очите му бяха затворени. Носът му докосваше нейния.

Младата жена се чувства безразсъдна, жадна и цялата ѝ воля не можеше да я спаси от него.

— Джени — изстена той до устните ѝ.

— Не е честно — прошепна разтреперана тя.

— Знам. — Ръцете му трепереха. Докосваше лицето ѝ като безценно съкровище. И устните му потръпваха, докато докосваха нейните. — Господи, ще умра, ако не те целуна... — прошепна замечтано той.

— Недей... — промълви думата едва доловимо, а той прекъсна всичко друго с хладните си влажни устни.

Не бе и мечтала за толкова нежни и меки целувки. Той си поигра с устните ѝ и след това я накара да разтвори уста. Тя потръпна и си пое накъсано дъх. Очите ѝ се отвориха и тя го погледна.

— О! — възкликна тихо тя.

— О! — прошепна в отговор той. Палецът му милваше бузата ѝ. — Желая те. Искам да живея с теб и да те оставя да ме докосваш. Искам да те любя всеки ден.

— Евърет... не трябва — успя да промълви дрезгаво тя, докато устните му не спираха да я измъчват. — Моля те, не ми причинявай... това. Шофьорът...

— Дръпнах пердето, не помниш ли? — успокои я той.

Погледът ѝ се плъзна покрай него, лицето ѝ беше поруменяло, очите — подивели.

— Виждаш ли? — попита тихо той.

Тя преглътна и се опита да се овладее. Затвори очи и се отдръпна внимателно от топлите му ръце.

— Не — заяви тя.

— Добре. — Той се отпусна назад и допуши мълчаливо цигарата си.

Младата жена го погледна предпазливо и прибра зад ухото кичур коса.

— Няма от какво да се страхуваш — каза той, усетил скритите ѝ страхове. — Не искам от теб нищо, което не би ми дала доброволно.

Тя преплете пръсти и ги стисна. Езикът ѝ докосваше сухите устни и усещаше вкуса му, полепнал по тях. Това бе момент на изключителна близост и тя притаи дъх.

— Не мога да дойда с теб — избухна неочаквано Джени.

— На вратата ти има резе — напомни ѝ той. — Ще ти дам думата си, че няма да те насилвам.

Уплашените ѝ очи потърсиха неговите и той се усмихна.

— Остави ме да ти обясня — продължи той след минута. — Няма да се възползвам от моментното ти настроение. Така става ли?

Тя стисна чантата толкова силно, че усети как мекият кожен портфейл вътре се огъва.

— Мразя, когато съм така уязвима!

— Да не би да мислиш, че аз не мразя? — изръмжа той с блеснали очи. Изгаси цигарата си. — Вече съм на трийсет и пет и подобно нещо не ми се беше случвало никога. — Погледна я ядосан. — При това с проклета девственица.

— Да не си посмял да ме ругаеш!

— Не ругаех — отвърна остро той.

Посегна за нова цигара.

— Би ли престанал? — помоли тя. — Вече се задушavam от дима.

Той изръмжа, но прибра цигарата.

— Сигурно следващия път ще донесеш каишка и нашийник.

— Няма да са за теб — обеща тя с мила усмивка. — Заклетите ергени не са ми по вкуса.

— И жените отдадени на кариерата си не са по моя.

Тя се извърна към прозореца. Докато стигнаха до фермата тя не продума.

Стаята, в която той я настана беше същата. С изненада забеляза, че спалното бельо не е сменено. А чековете със заплатата ѝ си бяха на нощното шкафче, където ги бе оставила.

Остави багажа и го погледна.

— Ти... не си ги скъсал — заекна тя.

Той изпъна гръб, свали шапката и прокара ръка през гъстата си тъмна коса.

— И какво от това? — изръмжа той, застанал предизвикателно пред нея.

— Не ги искам! — избухна тя.

— Как ще ги искаш — отвърна той. — Сега си имаш добре платена работа, нали?

Тя вирна брадичка.

— Точно така.

Той подхвърли шапката на нощното шкафче и пристъпи към нея.

— Ти обеща! — избухна отново тя.

— Разбира се, че обещах — съгласи се той. Посегна и я притегли до себе си. — Ами ако съм излъгал? — прошепна дрезгаво Евърет. — Ако те метна на леглото, ако те съблека и те любя до зори.

Шегуваше се с нея. Значи така щеше да бъде занапред. Погледна го без следа от страх.

— Опитай — подкани го тя.

Той изви устни.

— Няма ли да изпаднеш в истерия?

— Спрях да изпадам в истерия от деня, когато конят ме хвърли и ти реши да наваксам пропуснатите в училище уроци по анатомия. Хайде да те видя, изнасили ме!

Лицето му потъмня.

— Няма да бъде изнасилване. Не и когато си с мен.

— Ако не те искам, ще бъде.

— Мила — заговори тихо той, — ще ме искаш, и то много. Отчаяно.

Вече го желаше. Копнееше да го усети, да вдъхне чистия мирис на тялото му, силата на стегнатите мускули, които ѝ въздействаха като наркотик. Само че се страхуваше от бъдещето. Той наистина я желаше, ала нищо повече от това. А без любов, тя не желаше нищо от него.

— Ти ми обеща — повтори тя.

Мъжът въздъхна.

— Така беше. Голям съм глупак. — Пусна я и отстъпи с въздишка, а след това си взе шапката. Очите му дебнеха всяко нейно движение. — Слез долу, след като си починеш и ще накарам Консуело да направи нещо за ядене.

— Консуело ли?

— Икономката ми. — Наблюдаваше внимателно изражението ѝ. — Тя е на четирийсет и осем, приятно закръглена и щастливо омъжена за един от новите ми работници. Сега доволна, ли си?

— Да не би да си се надявал, че ще започна да ревнувам? — попита го тя.

Широките му гърди се вдигаха и отпускаха бързо.

— Надявам се на много неща. Искаш ли да ти разкажа?

— Не бих казала.

— Точно от това се страхувах. — Той излезе и затвори вратата след себе си със странен смях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Консуело се оказа истинско съкровище. Действаше бързо в кухнята, а Дженифър я хареса още от пръв поглед.

— Хубаво е, че сте тук, госпожице — призна по-възрастната жена, докато подреждаше гозбите на новата много елегантна маса в трапезарията. — Хубаво е най-сетне да видя господина да прави нещо друго, освен да ръмжи и да крачи нервно.

Дженифър се разсмя, докато подреждаше сребърните прибори.

— Сега ще започне да ругае с пълен глас — уточни тя и се наведе към прозореца. — Чуваш ли го?

Как да не го чуе човек! Съсипваше някого заради отворена врата и Дженифър остана доволна, че не е тя виновницата.

— Много странен човек — въздъхна Консуело и поклати глава. — Не ми даде да пипна стаята, в която ви настани, госпожице. Нито съм бърсала прах, нито съм сменяла бельото.

— Каза ли защо? — попита Дженифър с привидно безразличие.

— Не. Само че понякога, нощем... — Жената се поколеба.

— Какво?

Консуело сви рамене, когато забеляза погледа на Дженифър.

— Понякога нощем господинът става, влиза там и сяда на леглото. Остава дълго. Чудех се много, но единствения път, когато посмях да го попитам за този навик, той ме сряза и нареди да си гледам работата. Затова повече не съм го питала.

Много интересно. Младата жена дълго мисли. Сякаш тя му беше липсвала. Ако му беше липсвала, значи държеше на нея. А това не бе вярно. Желаше я, защото бе по-различна от останалите, беше девствена. Може би защото бе единствената жена, която бе около него от доста време насам. Същото щеше да се случи с която и да е друга млада и сравнително привлекателна жена.

Той се върна прашен, уморен и без настроение. Консуело го погледна, а той ѝ отвърна със страшен поглед, докато сваляше

широкополата шапка и се настаняваше на масата както беше с кожените панталони.

— Да не би да искаш да кажеш нещо — изръмжа той.

— Абсолютно нищо, господине — увери го Консуело. — Ако искате си стойте с палтото. Всичко е сервирано. Повикайте ме, ако имате нужда от нещо.

Дженифър покри устата си с ръка, за да не се изсмее. Евърет я погледна.

— Боже, в какво ужасно настроение си — отбеляза тя и му сипа чаша кафе. Напълни и своята чаша.

— Потупай се по гърба — отвърна той.

Тя изви вежди.

— Аз ли?

— Да, ти. — Взе си питка и я намаза с масло.

— Мога да си тръгна ли? — попита тя.

— Давай.

Тя се облегна на стола и остана загледана в него.

— Какво има? — попита тя тихо. — Очевидно нещо не е наред.

— Бикът умря.

Тя притаи дъх.

— Големият от породата Хиърфорд ли?

Той кимна.

— Същият, дето го продадох, а после го купих обратно, когато дадох под наем правата за петролното находище. — Впи поглед в питката. — Ветеринарят ще направи аутопсия. Искам да знам каква е причината. Той беше здраво животно.

— Съжалявам — отвърна нежно тя. — Ти много се гордееше с него.

Той стисна зъби.

— Може би някоя от юниците, които заплоди, ще роди добър бик.

Тя си сипа картофено пюре, пържола и ги поля със сос.

— Все си мислех, че юниците са крави, които още не са пораснали — призна тя. — Нали така ми беше обяснил?

— Юниците са си юници, докато не станат на две години, когато се заплождат за пръв път. И с тези стана така.

— Ясно.

Той я погледна.

— Учудвам се, че си запомнила.

— Помня много неща за фермата — промърмори тя. — Ще продаваш ли добитък преди началото на зимата?

— Няма да е много — отвърна той. — Сега вече мога да си позволя да изхраня стадото.

— Това е цяло изкуство, нали? — попита тя и вдигна очи към него. — Да отглеждаш добитък. Трябва да си много постоянен.

— Също като дизайнерската работа — обади се той.

— Това ми напомня нещо. — Тя стана и донесе бележника си, за да го сложи до чинията. — Направих някои скици, преди да сляза. Готови са само холът и кухнята, но искам да ми кажеш и твоето мнение.

— Ти си дизайнерката — отвърна той, без да поглежда. — Прави каквото искаш.

Тя го погледна ядосана и остави вилицата.

— Евърет, говорим за дома ти. Поне можеш да кажеш дали одобряваш предложенията, които правя.

Той въздъхна и отвори скицника. Намръщи се. Неочаквано, наведе глава.

— Нямах представа, че можеш да рисуваш толкова хубаво.

— Това е задължителна част от работата — отвърна притеснена тя.

— Много си добра. Прекалено добра. Така ли ще изглежда, когато приключиш? — попита той.

— Нещо такова. Ще направя по-подробни скици, ако одобриш плана.

— Да, харесва ми — отвърна той с бавна усмивка. Прокара пръст по скицата на канапето, сякаш му се бе сторило, че вместо ново, тя бе нарисувала старото канапе. Същото, на което се бяха отпуснали двамата...

Тя прочисти гърлото си.

— Кухнята е на долната страница.

Той вдигна поглед.

— Това някаква фройдистка забелка ли беше, да нарисуваш точно такова канапе? — попита той.

Лицето ѝ пламна.

— И аз съм човек! — измърмори тя.

Очите му я погледнаха.

— Не се разгорещявай, госпожице Кинг. Зададох ти най-обикновен въпрос. На мен също ми хареса онова, което правихме там. Не хвърлям камъни в твоята градина. — Обърна страницата и стисна устни. — Бар плотът, предвиден за закуска не ми харесва.

Най-вероятно, защото щеше да се наложи намесата на архитект, помисли си тя.

— Защо? — попита тя за всеки случай и се опита да се престори на много любопитна.

Той се усмихна подигравателно.

— Защото вече ти казах, че онзи червенокосия няма да стъпи в къщата ми.

Тя въздъхна гневно.

— Както желаете. — Погледна строгото му лице. — Имаш ли няколко минути, за да прегледаш идеите ми тази вечер? Или ще работиш, докато се вкараш в гроба?

— А за теб ще има ли значение, Джени? — попита той.

— Да, няма да ми се плати — отвърна злобно тя.

Той тихо се разсмя.

— Безсърдечно създание. Да, довечера разполагам със свободно време. — Допи кафето. — Само че сега вече нямам. — Стана от масата.

— Съжалявам за бика.

Той спря до стола ѝ и повдигна брадичката ѝ.

— Всичко ще се получи — заяви загадъчно той. Палецът му докосна меките ѝ устни и тя цялата потръпна. Гледаше го с такова изражение, че му се прииска да я грабне в прегръдките си.

— Джени — прошепна с дрезгав глас той и понечи да се наведе.

— Господине — провикна се Консуело и влезе тъкмо навреме, за да развали магията. — Да ви сервирам ли десерта?

— Писна ми от теб, жено — изръмжа той. След тези думи изтрополи навън, а от тежките му стъпки мебелите се разтърсиха.

Консуело остана загледана след него, а Дженифър се опита да не изглежда виновна и разочарована.

През останалата част от деня, Дженифър обикаляше от стая в стая и правеше предварителни скици. Беше истинска мечта. Много

отдавна, още откакто видя голямата къща за пръв път, тя си бе представяла какво би било да я промени. Сега имаше възможност и бе невероятно щастлива. Тъжно ѝ беше единствено защото Евърет не допускаше Дру, за да си каже мнението. Щеше да бъде жалко, ако всичко бе ново и откриеха съществен недостатък в конструкцията.

Вечерта, след като похапнаха набързо, тя влезе заедно с него в кабинета и остана загледана в ръцете му, докато той палеше огън в камината. Бе късна есен и вечер ставаше студено. Огънят пукаше, пламъците се стрелкаха настрани в оранжево и жълто, миришеше на дъб и бор и на ширнали се полета.

— Прекрасно — въздъхна тя и се облегна назад във фотьойла със затворени очи. Отново бе обула дънки с риза в кафяво, закопчана отпред и се чувстваше като у дома си.

— Да — отвърна той.

Младата жена отвори лениво очи и забеляза, че е застанал пред нея и тихо оглежда лицето ѝ.

— Извинявай, бях се унесла — обясни бързо тя и понечи да се изправи.

— Не ставай. Ето. — Той ѝ подаде скицника и се настани на страничната облегалка на стола, достатъчно близо, за да я подлуди с топлото си едро тяло. — Покажи ми.

Тя прегледа скиците с него и му показа промените, които искаше да направи. Когато стигнаха до голямата спалня, гласът ѝ трепна, защото бе предложила значително по-леки мебели и огромно легло.

— Доста едър си — обясни тя и се постара да не го поглежда. — А пък стаята е достатъчно голяма и ще го побере.

— Разбира се — съгласи се той, без да откъсва очи от нея. — Обичам да ми е широко.

Тя отново прочисти гърлото си.

— Реших, че тапети на тънко райе в шоколадово и ванилия ще бъде хубаво. Ще има и дебел кремав килим и шоколадови завеси.

— Аз ще живея ли в тази стая или ще я ям?

— Мълчи. Ще има малък кът за сядане, ако искаш. Бюро и стол, фотьойл...

— В спалнята си искам само легло — изръмжа той. — Мога да работя тук долу.

— Добре. — Тя прехвърли на нова страница, доволна, че преминават на следващата стая, която бе спалнята за гости. — Тук...

— Не става.

Тя вдигна поглед.

— Какво.

— Казах, че не става. Не ми трябва стая за гости. — Погледна я в очите. — От това ще стане детска стая.

Тя усети как се вледенява.

— Детска стая ли?

— Възнамерявам да имам деца — отвърна напълно разумно той.

— А те откъде ще дойдат? — попита глупаво тя.

Той въздъхна с престорено нетърпение.

— Първо ти трябва мъж. След това жена. Двамата спят заедно и...

— Това ми е известно!

— Защо питаш тогава?

— Извинявай, ако ти се струвам глупава, но не беше ли ти този, който се кълнеше, че по-скоро ще легнеш мъртъв, отколкото да се ожениш? — изръмжа тя.

— Точно така. Само че откакто забогатях, имам нови идеи. Реших, че трябва да оставя всичко това на някого. — Той извади цигара и я запали.

Тя гледаше проекта си с невиждащи очи.

— Има ли вече кандидатка? — попита тя с пресилен смях.

— Още няма. Наоколо, обаче, има достатъчно жени. — Очите му се присвиха, когато я погледна. — Миналата седмица ми звъннаха по телефона. Жената, за която едно време бях сгоден. Май от брака й нищо не се е получило. Развела се е.

Така я заболя. Не бе очаквала, но болката я проряза като кама.

— Виж ти — отвърна тя. Моливът ѝ се движеше бързо по листа и удебеляваше една линия. — Ти изненада ли се?

— Не бих казал — отвърна цинично той. — Такива жени са предвидими. Знаеш какво мисля за тях.

— Да. — Пое си бавно въздух. — Хюстън е пълен с дебютантки. Няма да ти е трудно да си избереш някоя.

— Не ми трябва дете.

Тя вдигна поглед.

— Доста си придирчив.

— Точно така.

Джени се засмя, въпреки че бе обхваната от студ, който притискаше сърцето ѝ.

— Пожелавам ти успех. Каж ми сега за детската стая. В синьо ли да бъде?

— Не, аз харесвам и момичетата. Нека да бъде в розово и синьо. Или може би в жълто. Нещо подходящо както за момиче, така и за момче. — Той се изправи, протегна се и се прозя. — Господи, колко съм изморен. Миличка, имаш ли нещо против да прекъснем този разговор? Няколко часа допълнителен сън ще ми дойдат добре.

— Не, разбира се. Да се захващам ли със стаите, които вече обсъдихме? — попита тя. — Така ще мога да поръчам материалите още утре. Вече уредих да свалят тапетите в хола.

— Давай, тогава. — Той я погледна. — Според теб, колко време ще отнеме да оправиш цялата къща?

— Няколко седмици.

Евърет кимна.

— Наспи се добре, Джени. Лека нощ.

— Лека нощ.

Той се качи на втория етаж, а тя остана пред огъня и се опитваше да приеме факта, че Евърет ще се жени и ще има деца. Сигурно щеше да е някоя като Либи, помисли си тя. Някое мило момиче от провинцията, което няма други амбиции, освен да бъде съпруга и майка. По бузите ѝ потекоха сълзи и парнаха ледената ѝ кожа. Жалко, че няма да бъде Дженифър.

Накрая реши, че решението на Евърет е много правилно. Изтощението е най-добрият начин на света да не мислиш за неприятностите. Затова тя стана още на разсъмване, за да наглежда работниците, които сваляха тапетите и оправяха шпакловката. Добре че стените бяха в добро състояние и не се налагаше да бъдат правени отново. Когато приключиха с тях, тя повика хората с килимите и мокетите и те завзеха къщата. Джени избяга при конюшните и загледа Еди, докато обяздваше един от новите коне, които Евърет бе купил.

Настани се на оградата. Беше облечена в дънки и синя риза, вързала коса на опашка и изглеждаше като истинско провинциално момиче.

— Какво ще стане, ако извикам „Давай, каубой“, Еди? — попита закачливо тя.

Той вдигна ръка.

— Давай, мис Джени!

— Давай, каубой! — извика с пълно гърло тя.

Той се разсмя, докато подскачаше на гърба на непокорния кон. Така се беше захласнала, че дори не забеляза кога Евърет е застанал до нея. Протегна дългата си ръка и неочаквано я дръпна от оградата, за да я качи на седлото пред себе си.

— Извинявай, но ще ти открадна публиката, Еди — извика той към по-възрастния мъж. — Имам нужда от нея!

Еди им помахала. Евърет обхвана кръста ѝ и я притисна към себе си, а след това подкара коня.

— Имаш нужда от мен ли? — попита тя и надникна през рамо към строгото му лице.

— Имам ново теле. Реших, че може да ти е приятно да го погалиш.

Тя се разсмя.

— Прекалено заета съм, за да галя телета.

— Естествено. Трябва да седиш по оградите като селянче. — Прегръдката му стана по-стегната. — На Еди не му трябва публика, докато обядва конете.

— Беше ми интересно.

— И телетата са интересни.

Тя въздъхна и се отпусна. Усети го как се стяга и дъхът му забърза. Усещаше мириса му и тялото ѝ пееше при всяко докосване. Толкова отдавна не бе усещала подобно чувство.

— Къде отиваме? — попита доволна тя.

— Към потока. Уморена ли си?

— Ммм — отвърна тя. — Ръцете ме болят.

— И мен нещо ме боли, само че не са ръцете — призна той.

Младата жена прочисти гърлото си и изпъна гръб.

— Какво е това теле?

Той тихо се засмя.

— Боли ме гърбът, защото вдигах оборудването — обясни той, когато забеляза пламналото ѝ лице. — Ти какво си помисли?

— Евърет — изпъшка притеснена тя.

Пръстите му останаха на кръста ѝ толкова дълго, че неусетно се плъзнаха към плоския ѝ стомах.

— Дръж се.

Подкара коня в галоп и тя притаи дъх, обърна се на седлото и подпря глава на гърдите му.

Той се засмя тихо и я прегърна.

— Няма да позволя да паднеш — успокои я той.

— Трябва ли да галопираме толкова бързо?

— Мислех, че бързаш. — Накара коня да тръгне по-бавно, докато стигнат горичката край потока. Наблизо се виждаше оградата от бодлива тел. Вътре имаше крава и теле, и двете от породата Хиърфорд.

Той слезе и свали Джени.

— Тя е спокойно животно — обясни той, хвана я за ръката и я поведе към рогатата крава. — Сам съм я отгледал. Майка ѝ умря от ухапване на змия и аз я хранех с биберон. Ражда добри телета. Това ѝ е шестото. — Косматото създание очарова Джени. Очите му бяха розови, както и носът и ушите, а останалата част беше червеникавокафява и бяла.

Тя се засмя, докато го чешеше между ушите.

— Много е сладка — прошепна тя. — И има розови очи!

— Това е той — поправи я Евърет. — Мъжко е.

Тя се намръщи.

— Бик?

Той я погледна навъсен.

— Не ме ли чу какво казах? Има мъжки, които са само за месо. Бикът има... — Той се опита да намери подходящите думи. — Бикът може да запложда кравите.

Тя се намръщи.

— Нали не се притесняваш? — пошегува се тя.

Той изви едната си вежда.

— Ти си тази, която се притеснява всеки път, когато говоря направо — отвърна той.

В този момент си спомни и усмивката ѝ угасна. Докосна нежно телето и насочи вниманието си към него.

Стегнатите ръце на Евърет я прегърнаха през кръста и тя възкликна от изненада. Той дишаше тежко и бързо до гърба ѝ.

— Утре вечер има парти във Виктория. Организира го един от онези с петрола. Покани и мен. — Пръстите му се впиха в меката ѝ плът. — Какво ще кажеш да ме придружиш и да ме държиш за ръката? Не съм много запознат с обществените събития.

— Не ти се ходи, така ли? — попита тя и го погледна през рамо.

Той поклати глава...

— Очаква се да отида. Това е едно от наказанията, когато имаш пари. Да се мотаеш с другите такива като теб.

— Добре, с удоволствие ще дойда.

— Трябва ли ти рокля? Ще ти купя, защото идеята беше моя.

Тя сведе очи.

— Не, благодаря. Аз си имам... имам си в апартамента, стига да има възможност някой да ме закара.

— Дай ключовете на Тед. Той ще я вземе вместо теб — нареди Евърет и посочи шофьора, който бе новият му градинар.

— Добре.

— Бяла ли е? — попита неочаквано той.

Тя го погледна ядосана.

— Не. Черна. Слушай, Евърет Кълхейн, само защото никога няма да...

Той притисна устните ѝ с пръст, за да я накара да замълчи.

— Харесвам те в бяло — обясни протичко той. — Така ми напомняш някои неща — отвърна той с крива бавна усмивка.

— Трябва да си напомняш, че скоро ще имаш симпатична млада съпруга и деца, които ще подтичват около къщата — заяви тя, въпреки че бе готова да заплаче. — Не е ли време вече да се връщаме. Хората с килимите и мокетите сигурно имат въпроси към мен.

— Ти не обичаш ли деца, Джени?

— Защо? Обичам.

— А ще можеш ли да гледаш и деца, и да гониш кариера? — попита той с привидно безразличие.

Тя леко се нацупи.

— Много жени го правят — отвърна тя. — Не живеем в средновековието.

Той се опита да улови погледа ѝ.

— Това ми е известно. Само че има мъже, на които не им е никак приятно съпругата им да работи.

— Първобитни хора — съгласи се тя.

Той се изсмя.

— Жена като теб може да накара мъжа да се чувства неспокоен. Ти си красива. Ами ако някой друг мъж реши, че те желае, докато обзавеждаш къщата му? Това няма ли да разклати нервите на съпруга ти?

— Нямам намерение да се женя — уведоми го тя.

Той изви вежди.

— Ще родиш, без да си женена?

— Не съм казала такова нещо.

— Напротив.

— Евърет! — Ръцете ѝ се подпряха на гърдите му.

Той ги улови и ги вдигна бавно около врата си, подръпвайки я леко, така че тялото ѝ се опря на неговото.

— Ммм — усмихна се той и огледа мекото ѝ тяло. — Колко е хубаво само. Та какво казваш за децата?

— Ако... ако искам деца, тогава ще се омъжа. Но въпреки това ще продължа да работя. Искам да кажа, че... Евърет, недей... — изпъшка тя, когато той спусна ръка към кръста ѝ и я привлече още по-близо до себе си.

— Добре, разбрах. Значи ще продължиш да работиш.

Ръцете му не я привличаха по-наблизо, но си играеха с нервите ѝ. Нежно милваха гърба ѝ, стрелкаха се към косата и се опитваха да развържат панделката.

— Ще работя, когато децата започнат да ходят на училище. Това исках да... Ти няма ли да престанеш? — изсъска тя и се пресегна назад, за да спре пръстите му.

Той улови ръцете ѝ и я изви така, че гърдите ѝ опънаха ризата.

— Пак си без сутиен — промълви той и усмивката му стана поширока. — Боже, не е ли това още една фройдистка забегка?

— Ще престанеш ли да говориш за сутиени и забегки и ще ми пуснеш ли ръцете, господин Кълхейн? — попита тя.

— Струва ми се, че не искаш да го направя, Джени — прошепна сухо той.

— Защо?

— Защото, ако ти пусна ръцете, ще трябва да преместя моите някъде другаде. — Погледна многозначително надолу към ризата ѝ. — А в момента има едно-единствено място, на което искам да ги сложа.

Гърдите ѝ се надигаха бързо и уплашено. Близостта му, дългата раздяла, слънцето и топлината на деня ѝ въздействаха опияняващо. Тя срещна погледа му и моментът бе като електрически удар. Спомените нахлуха, както и старият глад.

— Спомняш ли си онзи ден, когато падна от коня? — попита тихо той. — Наблизо жужаха пчели. Блузата ти се отвори и аз те погледнах, а ти изви гръб така, че да мога да те виждам още по-добре.

Тя отвори устни и поклати глава.

— Точно така направи — прошепна той. — Видях те как наблюдаваш устните ми и се чудиш... всичко си дойде на мястото онзи ден. Погледнах те и те пожелах. Много просто. Едва успях да се овладее навреме, но преди това те бях притиснал до себе си. А ти ми позволи.

И тя си спомняше. Бе великолепно, когато той я притискаше до себе си.

Той пусна ръцете ѝ и я прегърна.

— Точно така, Джени — прошепна той и я привлече отново, така че да почувства гърдите му. Все едно че бе гола до него.

Тя притаи дъх и изстена. Бузата му бе до нейната и той зарови лице във врата ѝ. Ръцете му се свиха. Залюля я, а тя се притисна до него. Польхваше вятър, отвсякъде ги обливаше слънчева светлина. Целият свят сякаш изчезна.

Той дишаше тежко и ръцете му потръпваха.

— Не съм изпитвал подобно нещо с друга жена — каза след малко той. — Караш ме да чувствам невероятен глад.

— Като ми напомни — прошепна в отговор тя, — държа да те уведомя, че не съм включена в менюто.

— Да, знам. — Той докосна с устни шията ѝ, а след това вдигна глава и бавно я пусна. — Стига вече — въздъхна тъжно той. — Освен ако не искаш да се любим на гърба на коня. Чакам някой да дойде за среща заради новия бик.

Очите ѝ се разшириха.

— Нима хората могат да... — Обърна се и поклати глава.

— Не знам — прошепна той и се разсмя на срамежливостта ѝ. — Никога не съм пробвал. Само че винаги има първи път.

— Просто си дръж ръцете настрана — предупреди го тя, докато я наместваше на седлото и сядаше зад нея.

— Опитвам се, мила — отвърна сухо той. Пресегна се и улови юздите, а след това ръцете му небрежно се отриха в гърдите ѝ и усетиха втвърдените зърна. — О, Джени — въздъхна тежко той, — следващия път да си сложиш палто.

Искаше ѝ се да го спре, наистина. Само че щом усети мускулестата ръка до тялото си, я заля възбуда. Стегна се цялата.

Знаеше какво ще се случи, когато пусна юздите и дланите му обхванаха гърдите ѝ. Отпусна се в прегръдката му със сподавен вик.

— Най-сладкото мъчение на земята — прошепна неуверено той. Ръцете му бяха нежни, внимателни. Не разкопча ризата, въпреки че можеше да го направи, а тя щеше да му позволи. Горещите му устни се насочиха към слепоочието ѝ. — Джени, не бива да ми позволяваш да те докосвам по този начин.

— Знам — прошепна дрезгаво тя. Вдигна ръце, за да премести дланите му, но така и не успя да откъсне пръсти от неговите. Отпусна назад глава на гърдите му.

— Искаш ли да се отпуснеш до мен на тревата и да се любим? — попита тихо той. — Само за няколко минути. Ще се целуваме, ще се докосваме и нищо повече.

Много ѝ се искаше. Искаше ѝ се повече, отколкото да поеме следващата глътка въздух. Само че беше прекалено скоро. Все още не беше сигурна в него. Знаеше единствено, че той я желае отчаяно, че не смее да му го позволи. За него това бе просто една игра. Така не се отегчаваше, докато си търсеше подходяща съпруга. Младата жена го обичаше, но само нейната любов нямаше да е достатъчна.

— Не, Рет — отвърна тя, сякаш някой изтръгваше насила думите от нея. — Отмести нежно ръцете му към кръста си и ги притисна там. — Не.

Той си пое дълбоко дъх.

— Разумната Джени — заяви най-сетне той. — Ти знаеше ли?

— Какво да знам?

— Че ако легнеш до мен на тревата, нищо нямаше да те спаси.

Тя се усмихна на една страна.

— Щеше да е по-скоро обратното. — Усети го как потрепери, обърна се и се отпусна до него.

— И аз те желая. Моля те, не ми причинявай това. Не мога да бъда това, което искаш. Моля те, остави ме да ти обзаведа къщата и да си отида. Не ме наранявай повече, Рет.

Измести я така, че бе почти легнала на седлото. Стисна юздите в една ръка, а с другата я привлече към себе си.

— Страхувам се, че ще трябва да променя стратегията — въздъхна той. — Сегашната не дава резултат.

Тя вдигна очи.

— Какво означава това?

Той я погледна в очите и се наведе да я целуне нежно по челото.

— Не е важно, мила. Сега вече си в безопасност. Отпусни се. Ще те отведа къщи.

Тя се сгуши до него и затвори очи. Този спомен щеше да е с нея, докато е жива. Щеше винаги да си представя как е яздила през полята в прегръдките на Евърет в тази прекрасна есенна утрин. Съпругата му щеше да има други спомени. Този, обаче, щеше да е само неин през дългите години, които я очакваха. Ръката му леко се отри в гърдите ѝ и сърцето ѝ се сви. Защо не можеше и той да я обича? Само че той не се доверяваше на думата любов и тя не го винеше. Бил е наранен много. Дори от нея, въпреки че не бе искала да стане така. Въздъхна тъжно. Беше прекалено късно. Защо не беше различно. Очите ѝ се наляха със сълзи. Защо не можеше да е по-различно?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Дженифър ѝ се прииска поне за десети път да бе отказала поканата на Евърет за партито във Виктория. Имаше чувството, че всички неомъжени красиви жени в света бяха решили да се появят точно тук и да въртят очи към Евърет.

А той изглеждаше чудесно, призна пред себе си Джени. Нито един от мъжете наоколо не можеше да се мери с него. Бе облечен в елегантен смокинг, изглеждаше изискан, привличаше погледите. Да не говорим колко бе сексапилен. И панталонът, и самото подчертаваха мускулите му по много мъжествен начин. Бе мъчително само като го погледнеше. Ставаше още по-зле, когато си спомнеше какво е усещането, когато той я докосне. Дженифър усещаше как потръпва всеки път, когато се сетеше за вчерашния ден, как ръцете му пълзяха по тялото ѝ, как звучеше дрезгавия му глас до ухото ѝ. А сега правеше мили очи на някаква великолепна брюнетка.

Обърна му гръб и изпи цялата чаша наведнъж. Ако не бе толкова уморена, брeндитo нямаше да ѝ се стори толкова силно. Само че тя бе изпила вече две чаши и усещаше, че алкохолът я хваща неочаквано бързо. Непрекъснато си повтаряше, че не изглежда зле с пусната коса и дълбоко изрязаната черна рокля, прилепнала по тялото ѝ. Хората я харесаха. Защо тогава Евърет не я покани да танцуват поне веднъж?

Вече бе танцувала няколко пъти с непохватни специалисти по петрола и някакъв приятен женен мъж на средна възраст и имаше желание да скочи от някое високо място. Защо винаги ставаше така, че на нито едно от партита, на които бе ходила, нямаше хубави ергени.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да отведа Джени вкъщи — заяви неочаквано Евърет на плешив мъж към петдесетте, който обсъждаше последната политическа криза подробно и много досадно.

Дженифър бе готова да се хвърли на врата на Евърет от благодарност. Каза нещо любезно на непознатия и се отпусна в ръцете на Евърет.

— Внимавай, мила, че и двамата ще се озовем на пода. — Той тихо се разсмя. — Добре ли си?

— Всичко е наред. — Тя въздъхна и се сгуши до него. Прегърна го. — Евърет, може ли вече да заспивам?

Той се намръщи и повдигна главата ѝ.

— Колко изпи?

— Загубих бройката. — Тя се ухили. — Боже, Евърет, колко си бил сексапилен.

Той поруменя.

— Ясно, пияна си. Хайде.

— Къде отиваме? — опита се да протестира тя. — Танцува ми се.

— Ще танцуваме в колата.

Тя се намръщи.

— Там няма място — отбеляза съвсем разумно тя.

Той я стисна за ръката и я повлече след себе си. Сбогуваха се с домакините, хора, които бегло познаваха. След това той взе палтата им от прислужницата и я изведе навън.

— Много е студено тук — недоволстваше тя. Сгуши се в ръцете му и се притисна до него с въздишка. — Така е по-добре.

— За кого? — изръмжа той. Гърдите му се надигаха тежко. — Трябваше да накарам Тед да ни докара.

— Защо — изкиска се тя. — Да не би да се страхуваш да останеш насаме с мен, мили? — попита тя и го побутна. — Няма да те прелъстявам, честна дума.

Покрай тях мина двойка и възрастната жена погледна Джени с любопитство.

— Той се страхува от мен — прошепна Джени. — Не пие хапчета и...

— Джени! — изръмжа той и я привлече към себе си.

— Не тук, Рет! — възкликна тя. — Господи, колко си нетърпелив!

Той измърмори, че ще се наложи да ѝ запуши устата и я повлече към колата.

— Ти си един стар досадник, да знаеш. — Засмя се, след като той я настани вътре и се качи при нея. — Да не би да те поставих в неловко положение?

Погледна я едва когато запали двигателя на линкълна.

— Ще се мразиш на сутринта, когато ти напомня какво си приказвала. А аз ще го направя — обеща мрачно той. — При това ще го правя по десет пъти на ден.

— Страхотен си, когато се ядосаш — отбеляза тя. Приблужи се към него и се сгуши още по-близо. — Ако искаш, тази вечер ще спя с теб — заяви весело тя.

Той се стегна и измърмори нещо неясно.

— От колко време се опитваш да ме пъкнеш в леглото си? — попита тя. — Предложи ми последния ден, когато бях във фермата, след това тръгна да ме търсиш и наговори какви ли не неприлични неща... ето че сега вече съм съгласна, а ти какво? Изчервяваш се и почваш да ругаеш. Типично по мъжки. Щом пипнеш някое момиче, вече започваш да търсиш следващата, така ли стана с брюнетката, с която танцуваше? — попита тя и го погледна вбесена. — Да не би да очакваш, че тя е такава каквато изглежда? Бях в дамската тоалетна с нея и да знаеш, че е добре подплатена отпред. Лично видях!

Той не бе сигурен дали да избухне, или да се засмее. Накрая смехът надделя. Започна и не можеше да спре.

— Няма да ти е толкова смешно, когато я изведеш — заяви тя, изкопавайки собствения си гроб. Всичко ѝ се струваше приятно, розово и весело. Чувстваше се толкова отпусната! — По-дребна е дори от мен! — измърмори тя. — А пък краката ѝ са истински ужас. Вдигнала си беше полата, за да си оправи чорапогащника... че тя няма крака, толкова е кльоцава.

— Мяу! — подразни я той.

Тя отметна назад дългата си коса и се облегна назад на седалката. Палтото ѝ се отвори и отдолу се показа дълбокото деколте на черната рокля.

— Защо не ме любиш?

— Защото, ако го направя ще опициш света — отвърна разумно той. — Я отпусни уморената си малка главица на рамото ми и затвори очи. Добре си се подредила.

Тя мигна.

— Нищо не съм подреждала.

Той се протегна и я привлече към себе си.

— Затвори очи, сладката ми — прикани я той с нежен глас. — Аз ще се погрижа за теб.

— Ще спиш ли с мен? — прошепна тя и отпусна глава на рамото му.

— Ако искаш.

Тя се усмихна и затвори очи с дълбока въздишка.

— Ще бъде чудесно — прошепна тя. Това бяха последните й думи.

Утрото бе ослепително, свежо и огласено от птичи песни.

— Я да се махате! — прошепна тя и едва успя да помести глава. — Брадва — изпъшка тя. — Някой е забил брадва между очите ми. Млъквай птицо!

Прозвуча тих смях. Тя отвори очи. Смях ли?

Обърна се, отвори очи и се взря в тъмните очи на Евърет. Възкликна и се опита да стане, след това изпъшка от болка и отново се отпусна на възглавницата.

— Главата ли те боли. Горкичката!

— Ти си спал с мен? — избухна тя. Обърна глава и го погледна отново. Той бе облечен. Оставаше да обуе само обувките. Дори ризата му бе закопчана. Беше легнал върху завивката, а тя бе отдолу.

Бавно и предпазливо младата жена вдигна одеялото и погледна. Лицето й поаленя. Единственото на нея бяха бикините. Тялото й бе розово и тръпнещо.

— Рет! — извика ужасена тя.

— Само те съблякох — отвърна той и се подпря на лакът. — Мисли разумно, мила. Не можех да те оставя да спиш във вечерната си рокля. Освен това — добави той с усмивка, — не съм виновен аз, че не си облякла нищо отдолу. Не можеш да си представиш колко бях шокиран.

— Прав си, не мога — съгласи се тя и в очите й се появи недоволство.

— Признавам, че погледах малко — измърмори той. Отмести немирен кичур руса коса. — Може би дори повече — поправи се той. — Боже, Джени — прошепна той, — ти си най-красивата съблечена жена, която съм виждал. За малко да припадна.

— Засрами се! — обади се тя и се опита да си придаде вид на възмутена. Беше трудно, защото комплиментът ѝ достави огромно удоволствие.

— Защо да се срамувам? Че съм се насладил на нещо красиво ли? — Докосна носа ѝ с дългия си пръст. — Държах се като свършен джентълмен. Дори не съм те докоснал, освен за да те пъкна под завивките.

— Така ли?

— Реших да изчакам, докато се събудиш и тогава да правя, каквото ще правя — добави той с усмивка.

Тя стисна завивката.

— Няма да стане!

Евърет се приближи по-близо и зарови пръсти в русата ѝ коса, преди да се надвеси над нея.

— Доста неща каза за брюнетката. Или вече не помниш?

Тя мигна. Брюнетка ли? Спомни си, че бе обидила по някакъв начин жената със забележки за тялото ѝ. След това си спомни какво точно. Лицето ѝ пламна.

— Нещо, че била дребна, доколкото си спомням — напомни ѝ тихо той.

Тя прехапа устни и вдигна поглед към него.

— Така ли? Странно. Тя ниска ли е?

— Това се опитваше да кажеш — уточни той. Ръката му се плъзна по рамото ѝ, мина под завивката и спря на ключицата. — Искаше да кажеш, че тук няма нищо.

Тя вдигна поглед. С нея бе свършено. Не можеше нищо да направи. Очите ѝ срещнаха неговите и светът се стесни. Толкова много го обичаше. Нима щеше да е грешка, ако го целуне само още веднъж и да почувства твърдите му устни върху своите?

Той сякаш прочете мислите ѝ, стисна зъби и задиша с усилие.

— По дяволите с цялото това търпение — изръмжа той и посегна към завивката. — Ела тук.

Дръпна одеялото и я привлече в ръцете си, превъртя я, така че тя се озова върху него. На местата, където ризата му се бе разкопчала, косматите му гърди се отриваха в нейните.

Очите му горяха, докато я наблюдаваше. Измъкна ризата, а погледът му се спря на меките ѝ гърди. Тя веднага забеляза разликата

между загорялата му кожа и нежната ѝ белота.

Той все още не я бе докоснал. Ръката му пълзеше в косата ѝ, необичайно нежно, а тя усещаше как в тялото ѝ се трупа напрежение.

— Не искаш ли да ме... да ме докоснеш? — прошепна неспокойно тя.

— Повече от всичко друго на света — призна той. — Само че няма да го направя. Ела и ме целуни.

— Защо не — прошепна в отговор тя и се наведе.

— Защото Консуело всеки момент ще донесе кафе и препечени филии — отвърна той. — А тя няма навик да чука на вратата.

Младата жена се изправи стресната.

— Защо не ми каза?

Той тихо се засмя, а очите му не се отделяха от мекото тяло, докато тя скачаше от леглото и търсеше трескаво халат.

— Заповядай — помогна ѝ той и прехвърли дългите си крака през леглото. Бръкна под възглавницата и ѝ подаде нощницата. — Ела и аз ще те облека.

Тя дори не се запита как така му се подчини. Вдигна ръце, а той се наведе и първо целуна розовите гърди, без да крие желанието си. Докато тя се съвземаше от шока, той облече памучната нощница, пое Джени на ръце и я положи на леглото, а след това я зави с усмивка.

Консуело отвори вратата, преди да успее да каже и дума.

— Добро утро. — По-възрастната жена се засмя и подаде подноса на Евърет. — Сложила съм и отваря от царевична коса — добави тя и погледна Джени. — Ще облекчи малко главата на госпожицата.

Излезе също толкова бързо и безшумно, колкото се бе появила. Евърет остави подноса до Джени и сипа сметана в кафето ѝ.

— Защо го направи? — прошепна тя, все още разтреперана от нежните му ласки.

— Не се сдържах — измърмори той и ѝ се усмихна. — От толкова време исках да го направя.

Тя пое чашата кафе с треперещи ръце. Той ги обви в длани, за да я успокои.

— Това е част от любовенето — отвърна тихо той. — Няма нищо грозно, или отблъскващо. Когато се любим, това е начинът да те възбудя, преди да те направя моя.

Тя потръпна и кафето в чашата заплаши да се разлее. Очите ѝ бяха притаили и страх, и глад.

— Само че — предупреди я тихо той, — няма да спра до кръста.

Кафето се разплиска. Тя изруга, замърмори и започна да попива. В следващия миг вдигна поглед и черните му очи сякаш я погълнаха.

Той се разсмя тихо и заплашително.

— Почти — заяви загадъчно той. — Почти дотам. — Изправи се. — Ще викна Консуело да дойде и да ти помогне да почистите. — Обърна се и стисна бравата. Бе невероятно привлекателен, изключително чувствен с разрошената коса и разтворената риза на мускулестите гърди. — Брюнетката е дъщеря на Джеб Дойл — уточни той. — Търси си съпруг. Язди като мъж, обожава добитъка и децата, на дваайсет и осем е и живее на около седем километра на юг. Може и да е дребна, но има чудесен заоблен ханш. Точно какъвто трябва, за да ражда деца. Казва се Санди.

С всяка изминала секунда Дженифър се ядосваше все повече и повече. Той нарочно ѝ разказваше тези неща!

Взе чашата с кафе и без дори да се замисли я запокити по него.

Чашата се разби в затворената врата. Той се отдалечи от вратата, без да крие смеха си, а тя изкрещя като банши след него. Когато Консуело се качи при нея, чаршафите се бяха оцветили в някакъв странен нюанс на бежовото заради кафето и отварата против главоболие.

През цялата следваща седмица тя се държа с Евърет студено, поне доколкото можеше. Той често отсъстваше от фермата и когато си спомни какво ѝ бе казал за брюнетката, ѝ се прииска отчаяно да го убие. Не, не искаше просто да го убие. Испита огромно желание да го подложи на мъчения. И то, докато го е набучила над запален огън.

Стана още по-лошо. Той вечеряше с Джени всяка вечер и не отделяше очи от нея, докато подхвърляше мъчителни забележки за брюнетката.

— Утре Санди ще има нов жребец — спомена той една вечер и се усмихна замислен. — Помоли ме да отида с нея, за да го изберем заедно.

— Тя сама не може ли да отиде? — попита мило тя.

— Много е важно конят да бъде добре подбран — обясни той. — Преди години отглеждах коне, преди да се насоча към добитъка.

— Така ли? — Тя сведе поглед към чинията.

— Как върви обзавеждането?

— Добре — отвърна тя през стиснати зъби. — Утре ще лепят тапетите в твоята стая. След това остават другите спални. Така и не каза дали ти харесаха хола и кабинета.

— Стават — отвърна той.

Бодна малко от десерта на вилницата си и го поднесе към устата си, а на нея ѝ се прииска да скочи и да го убоде със своята вилица. Добре! Младата жена бе посветила дните си на работата и се включваше в проекта наравно с работниците.

Той погледна поруменялото ѝ лице.

— Не ми се струваш много ентузиазирани.

Той отпи глътка кафе.

— По дяволите, Джени, каква страхотна работа си свършила! — заяви той с изкуствена усмивка. — Представа нямаш колко съм доволен!

— Ще ти дам аз на теб една представа — измърмори тя. Подхвърли салфетката, стана и изфуча от стаята.

Докато я наблюдаваше, очите на Евърет се присвиха и по устните му плъзна хищническа усмивка.

На следващия ден тя се зае със спалнята му. Беше ѝ трудно да работи тук, защото това бе неговата територия. Очите ѝ непрекъснато пълзяха към леглото му, спираха на възглавницата, където се отпускате чернокосата му глава. Веднъж дори спря и отпусна ръка на завивката. Беше влюбена, призна тя пред себе си. Толкова влюбена, че не можеше нищо да направи. Предстоеше му да се ожени за онази кльощава плоска брюнетка!

Не спря работа по обяд, не се и сети за вечеря. Работниците вече си бяха тръгнали, а тя оправяше последната стена, когато Евърет нахлу в стаята и се спря да я гледа, стиснал чаша кафе в ръка.

— Ти да не би да си се отказала да ядеш? — попита той.

— А-ха.

— А кафе искаш ли? — изви едната си вежда той.

— Не.

Той се изсмя тихо.

— Имитацията много не я бива. Нямах дори бегла прилика с Гари Купър. Прекалено ниска си.

Младата жена го погледна вбесена. Дънките ѝ бяха покрити с лепило. Пръстите ѝ също лепнеха, ръцете бяха мръсни, както и предната част на бялата тениска.

— Искаш ли нещо?

— Да. Да си легна. Утре ще ставам рано. Двамата със Санди ще ходим за риба.

Тя забодее поглед в кофата с лепило и се зачуди как ли би изглеждал той, ако го лепне и него на стената. Много изкусителна мисъл, но твърде опасна.

— Искам да довърша тази стена — прошепна тихо тя.

— Давай. В това време ще си взема душ.

Той си свали ризата. Младата жена го погледна, очарована от загорялата кожа, от потръпването на изваяните мускули, докато си сваляше... панталоните!

Бързо насочи поглед към лепилото и усети, че ръцете ѝ треперят.

— Евърет? — изрече пискливо тя.

— Не гледай, ако се притесняваш — посъветва я той. — Не мога да се изкъпя облечен.

— Можеше да ме изчакаш да изляза от стаята.

— Защо? Не си ли любопитна? — подразни я той.

Тя стисна зъби.

— Не!

— Страхливка.

Мажеше лепило върху тапета, след това отново топваше четката и нанасяше нов пласт, докато лепилото се оказа поне три пъти повече, отколкото бе необходимо. Чак когато чу шума от душа, тя се отпусна. Постави лентата тапет на място и слезе от стълбата.

Водата течеше, но това съвсем не означаваше, че Евърет е под душа. Тя се отправи към вратата, но в следващия миг той се оказа пред нея, увил хавлиена кърпа на тесния си ханш.

— Къде си тръгнала? — попита той.

— Навън! — възкликна тя и понечи да мине покрай него.

Така и не разбра как се случи. Уж вървеше към вратата, а в следващия миг се оказа просната на леглото, притисната от тежкото тяло на Евърет.

Гърдите му се повдигаха бавно, очите му горяха. Не изпускате погледа ѝ, докато махаше кърпата и се надвесваше над устните ѝ.

Тя тръпнеше от притаена страст. Бе наистина чудесно, когато си позволи да прокара ръце по стегнатото му топло тяло, когато почувства мускулите по гърба, раменете и бедрата. Остави го да я целува нежно и бавно, все по-настойчиво и се предаде на силата на страстта му. Любеше го с ръце и устни.

За миг той вдигна глава и се вгледа в очите ѝ.

— И ти не си много чиста — отбеляза тихо той. — Защо не вземеш душ с мен?

Пръстите ѝ докоснаха силните му ръце нежно и с много обич.

— Защото няма да бъде просто душ и ти го знаеш — отвърна тя с тиха въздишка. — Само като ме докоснеш и можеш да правиш с мен всичко, което пожелаеш. Винаги е било така. Единствената причина да съм все още девствена е, защото не си настоял.

— Защо, според теб, не съм? — попита той.

Тя се отдръпна леко.

— Не знам. Заради съвестта си.

Той се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Отиди и облечи нещо хубаво. Изкъпи се. След това слез долу и ще поговорим.

Дженифър преглътна.

— Нали щеше да си лягаш рано. Заради риболова със Санди — измърмори недоволно тя.

— Някога да ти е хрумвало, че си ѝ достойна съперница, стига да положиш малко усилие? — попита той, докато я наблюдаваше внимателно. — Нямах ли представа колко е лесно да ме прелъстиш? А след като го направиш — прошепна той и докосна меките ѝ устни, — аз ще се почувствам длъжен да се оженя за теб. Как иначе, след като не пиеш противозачатъчни? — Очите му горяха с трескава настойчивост. — Нали може да забременееш.

Тя спря да диша. Никога не разбираше дали той говори сериозно, или се шегува. А сега се чувстваше напълно объркана.

Докато се чудеше какви са намеренията му той се отдръпна от нея и скочи на крака, а тя остана загледана в него напълно безпомощна, също като омагьосана.

— Виждаш ли? — попита дрезгаво той, гласът му скрил много тайни. — Наистина е шокиращо.

Тя вдигна очи към неговите.

— Ти си... много си... — Така и не успя да намери думи.

— Ти също, мила — отвърна той. — Отиди да се изкъпеш. Ще те чакам долу.

Остави я, без дори да забележи напрегнатия ѝ поглед.

След минути тя бе готова и слезе на долния етаж в бяла рокля, косата ѝ измита, изсушена, пусната да пада свободно около раменете. Всичко, припламнало между тях я опияняваше и тя не бе сигурна как да се справи. Терзаеше я ужасното чувство, че той отново ще ѝ предложи нещо, което тя с цялата си глупост ще приеме. Обичаше го до полуда, желаше го до полуда. Тази Санди се опитваше да се добере до него и Дженифър истински се страхуваше. Така и не успяваше да преглътне мисълта, че той ще се ожени за друга. Въпреки цялата болка, която ѝ бе причинил, младата жена изпитваше неподправен ужас, че ще го изгуби.

Той я чакаше. Беше облякъл бежови панталони и карирана кремава риза. Стори ѝ се едър, внушителен. Истински мъж. Беше чувствен и невероятно привлекателен, особено когато се приближи и тя усети лекия му аромат.

— Заповядай. — Подаде ѝ чаша бренди.

— Благодаря — отвърна любезно тя. Пое чашата, докосна пръстите му и го погледна в черните спокойни очи. Устните ѝ се разтвориха безпомощно.

— Сядай. Искам да поговорим.

Тя се отпусна на самия край на канапето, ала вместо той да се настани до нея, коленичи на килима. Бе толкова висок, че очите им останаха едни срещу други.

— Страхуваш се от мен, дори сега — отбеляза той.

— Най-вече сега — прошепна тя и потръпна. Остави тумбестата чаша настрани и протегна неуверените си пръсти към бръчките, врязали се по лицето му. — Евърет, аз съм... влюбена съм в теб — призна тя и гласът ѝ пресекна. — Ако ме искаш, ще ти стана любовница...

Озова се на килима, беше в ръцете му, той я целуваше толкова жадно, че тя дори не успяваше да откликне. Устата му поглъщаше

нейната, нараняваше я, притискаше я, а той трепереше също като нея. Ръцете му я докосваха уверено, спираха на всяка извивка на тялото ѝ.

— Повтори го — настоя той и вдигна глава, за да я погледне.

Тялото ѝ копнееше за неговото. Тя се приведе безпомощно към него.

— Обичам те — прошепна тя, забравила за гордостта си. — Обичам те, наистина те обичам!

Той сведе глава към деколтето, устните му подръпнаха копчетата, ръцете му се пъхнаха под нея. Тя се опита да се освободи от роклята, за да му даде всичко, което той пожелаеше. Вече нямаше тайни между тях. Принадлежеше му.

Устните му разпалиха у нея чувство, което тя дори не бе предполагала, че може да съществува. Младата жена изхлипа, когато усети зъбите му. Притискаше го до себе си, заравяше пръсти в косата му, наслаждаваше се на всеки миг с него.

Той вдигна глава, за да я погледне, усмихна се на замечтаното ѝ лице, на потъмнените зелени очи, на поруменялото лице, на разрошената коса и прелестната рокля.

— Ще те помня такава, докато съм жив — призна той. — Както изглеждаш в този момент, в първите сладки секунди на страст. Желаш ли ме?

— Да — отвърна без колебание тя. Привлече ръката му отново към себе си и я притисна към напрегнатата си плът. — Не усещаш ли?

Ноздрите му се разшириха и в очите му се появи див блясък, докато попиваше с поглед всяка нейна тръпка.

— За девствено момиче — промълви той, — си невероятно възбуждаща.

Тя се усмихна с обич.

— Научи ме.

— Все още не.

— Моля те.

Той поклати глава. Изправи се, облегна се на канапето, протегна дългите си крака и я погледна със закачлива усмивка.

— Закопчай роклята. И без това ме подлудяваш.

— Аз пък си мислех, че това е идеята — отвърна неуверено тя.

— Така беше, докато не започна да ми се обясняваш в любов. Имах намерение да те прелъстя тук, на канапето. Само че сега ще бъде

по-добре да постъпя правилно.

Очите ѝ се разшириха объркани.

— Не те разбирам.

Той я привлече в скута си.

— По дяволите с всичко — измърмори той и отново разкопча горните копчета на роклята. — Господи, обожавам да те гледам.

Тя преглътна с усилие.

— Не ме ли желаеш?

— Джени. — Той се разсмя. Нежно притисна бедрата ѝ към себе си. — Не усещаш ли? — промълви той.

Тя зарови лице в гърлото му и той нежно и внимателно я залюля.

— Каж ми защо тогава? — простена жално тя.

— Защото искам всичко да бъде както трябва, мила. Първо ще се оженим, след това ще правим секс, накрая ще дойдат бебетата.

Тя се стегна.

— Какво?

— Не ме ли чу? — Той привлече главата ѝ така, че да вижда изуменото ѝ лице.

— Ами Санди... — заекна тя.

— Санди е мило момиче — отвърна тихо той. — Танцувал съм един танц с нея, а след това тя се върна отново при годеника си. И той е приятен. Ще ги харесаш.

— Годеник ли?

Той я привлече още по-близо до себе си.

— Обичам те — призна той с глас, който я остави без дъх. Очите му горяха. — Господи, да знаеш само колко много те обичам, Джени. Обичам те, желая те, имам нужда от теб, при това във всеки смисъл на думата, за който можеш да се сетиш! Ако искаш да падна на колене, ще го сторя, готов съм на всичко, за да забравиш какво ти казах и какво направих последния ден, когато беше тук. — Наведе се и я целуна жадно, нежно и надигна отново глава. — Още тогава те обичах — призна той, — още когато ми връчи онзи чек, с който да платя бика и ми каза истината. Единствената ми мисъл тогава беше, че те обичам, че ми се изплъзваш завинаги. Ти беше жена, която си имаше стабилна работа, устремена към върха, жена, която разполага със собствени пари, а аз не можех да ти предложа нищо, не знаех как да те задържа.

Прогоних те, защото бе истинско мъчение да те гледам, да те желая и да знам, че за мен няма шанс.

— Рет! — избухна тя. Очите ѝ се наляха със сълзи и тя се притисна към него. — О, Рет, защо не ми каза? Обичах те толкова много!

— Тогава не го знаех — отвърна той. Гласът му звучеше неуверен. Ръцете му потръпваха. — Мислех, че си играеш с мен. Чак когато си тръгна разбрах, че сигурно много си държала на мен, за да направиш онзи жест. — Той се намести и отново я привлече до себе си. — Не знаеш ли? Още ли не си разбрала защо продадох правата върху находището? Трябваша ми пари, за да те върна.

Тя притаи дъх и сълзите ѝ захапаха по ризата и гърлото му.

— Нямах дори пари, за да си купя билет за автобуса. — Засмя се с дрезгав глас, когато си спомни старата бедност. — Знаех, че без теб земята няма вече да ме интересува, защото за мен нямаше живот. Така че се реших да продам правата над залежа, купих кола и се обадох на Сали Уейд. Паркирах от другата страна на улицата и останах да чакам. И ето че ти излезе — разказваше той. — Смееше се, изглеждаше толкова красива... но държеше онзи червенокос глупак за ръката! Бях готов да ти извия врата.

— Той ми е приятел. Нищо повече. — Тя скри лице на гърдите му. — Страхувах се, че търсиш отмъщение. Дори не си помислих...

— Не позволих на Консуело да пипа стаята ти. Тя каза ли ти? — прошепна той. — Оставих я както беше. През първата седмица все още долавях мириса ти по възглавницата... — Гласът му се пречупи и тя се устреми към устните му, за да го излекува по единствения начин, който знаеше.

Пръстите ѝ докоснаха лицето му. Обичаше го толкова много. Устните му ѝ казаха неща, които думите не можеха да изкажат. Нежно и внимателно тя го привлече на канапето и се отпусна до него. С ръце, устни и тяло му показва по най-сладкия начин, че никога повече няма да бъде сам.

— Не можем — прошепна разтреперан той.

— Защо? — простена тихо тя.

— Защото искам първо да влезем в църквата, Джени, кукличке моя — прошепна той и я намести на една страна, за да я успокои с ръце и устни. — Искам всичко да бъде наред. Искам да чуя как се

вричаме, искам да видя лицето ти, докато изричаш клетвите и да покажа на целия свят, че си моя. А след това... — Той въздъхна тихо. — След това ще се любим и ще празнуваме по най-сладкия и вълшебен начин. Не сега, не така, мила. Не искам да е на това канапе, без да съм ти подарил пръстен, преди да сме изrekli клетвите си. — Отдръпна се и се вгледа в мокрите ѝ очи. — Знам, че и ти ще се радваш, че е станало така, когато си спомняш за първия ни път заедно. Ще ти бъде приятно, когато децата ни пораснат да им разкажеш как сме се оженили. Няма да искаш най-красивият ни спомен да е опетнен от моментна страст.

Тя го целуна нежно.

— Благодаря ти.

— Обичам те — усмихна се той. — Мога да почакам ако... — Евърет изви едната си вежда. — Ще почакам, ако се облечеш и престанеш да ме водиш по пътя на греха.

— Да не би аз сама да съм се съблякла? — опита се да негодува тя.

— Сама го направи. — Той стана и я погледна. Роклята се бе набрала на кръста ѝ.

— Я се погледни — измърмори тя. Ризата му бе разкопчана, измъкната от панталона, а коланът висеше.

— Ти си виновна — погледна я строго той.

Тя избухна в смях, докато го закопчаваше.

— Сигурно аз съм виновна. Представяш ли си, да се опитвам да те съблзня. И то след като те обвинявах, че ти се опитваш да съблзаниш мен!

— Не си спомням да съм се оплаквал — отбеляза той.

Тя се отпусна в ръцете му с въздишка.

— И аз не се оплаквам. Нали скоро ще се оженим?

— Какво ще кажеш за петък?

— След три дни ли? — изпъшка тя.

— Ще си вземаш студен душ, когато се налага — даде ѝ идея той. — И се заеми с къщата. След като се оженим няма да ти остане време да довършваш.

— Така ли? — учуди се тя. — И какво ще правя?

— Надявах се да попиташ — отвърна с усмивка той. Наведе глава над нея. — Ето това. — Целуна я толкова нежно, че тя усети как

сълзите потичат по бузите ѝ. Стори ѝ се чудесно занимание, затова не каза нищо. Все пак щеше да има достатъчно време, за да се занимава с вътрешен дизайн, когато децата тръгнат на училище. А Евърет се опитваше да ѝ докаже, че това занимание ще отнеме почти цялото ѝ време.

Издание:

Даяна Палмър. Повече от всичко на света

ИК „Коломбина прес“, София, 2005

Американска. Първо издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.